

C:\Users\Plazma\Desktop\311\Burroughs_E_R-Tarzan-23.pdb

PDB Name: Tarzan 23
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a šílenec

Edgar Rice Burroughs

Přátelé a nepřátelé

Člověk má pět smyslů, z nichž některé jsou vyvinuty více, jiné méně. Šelmy mají tytéž smysly, dva pak fungují daleko za hranicemi možností civilizovaného člověka - jsou to čich a sluch. Ptáci mají skvělý zrak, většina šelem ovšem nikoli. Pes si to, co vidí, snadno ověří tím, že to prostě očichá. Ví, že oči jej mohou zklamat, čenich však nikdy. Šelmy, zdá se, mají ještě jeden smysl, jímž člověk není obdařen. Nikdo neví, o jaký přesně jde, ale mnozí se s jeho projevy nejednou setkali. Pes v noci náhle počne ježít srst, výt a upřeně hledět na něco, co tam očividně není. Jsou tací, kteří tvrdí, že psi vidí postavy zbavené tělesné podstaty, nebo alespoň cítí jejich přítomnost.

Tarzan z rodu Opů měl pět lidských smyslů i onen šestý smysl šelem, a všechny mimořádně vyvinuté - mnohem víc než normální smrtelníci. Kráčel teď zvolna zvířecí stezkou. Cítil, že je cosi ve vzduchu, a tak zůstal ve střehu - jako by mu byl někdo na stopě. Žádný z jeho citlivých smyslů jej zatím neinformoval, o koho jde, ale že nablízku někdo je, o tom byl syn divočiny přesvědčen.

Postupoval nyní ještě obezřeleji. Instinkt šelmy mu velel, aby situaci nebral na lehkou váhu. Nebyl to strach, co cítil - něco podobného neznal. Jen podvědomě podléhal nejstaršímu zákonu přírody - pudu sebezáchovy. Jako pes, který vnímá noční přízraky, cítil, že tu není sám a že ten, kdo je zde s ním, představuje spíše nebezpečí než co jiného.

Tarzan měl mnoho nepřátel. Byli to především jeho přirození protivníci - Numa, lev, a Sheeta, leopard. Před nimi se musel mít na pozoru neustále - již od chvíle, kdy přišel na svět v opuštěné chatrči kdesi daleko na západním pobřeží. Od té doby, co se ho ujala Kala, jeho opičí matka, se je učil poznávat a bojovat s nimi. Věděl, jak se jim vyhnout, i když z nich neměl strach. A věděl také, jak nad nimi v boji zvítězit.

Horšími nepřáteli byli lidé - lidé, které trestal za jejich nepravosti - domorodci i běloši, Gomangani a Tarmangani, jak je nazývali jeho huňatí opičí soukmenovci. Numu i Sheetu obdivoval - boj s nimi byl tvrdý a neúprosný, ale nikdy záluďný. Pro člověka, který byl nejednou jeho nepřitelem, měl spíše pohrdání. Ne že by lidi nenáviděl. Nenávist byla vlastností, již se ve své malosti vyznačovali spíše oni.

Chce-li divoká šelma v pralese přežít, nic neobvyklého ji nesmí vyvést z míry. A tak Tarzan vyšplhal do větví a pokračoval v cestě podél stezky, veden pocitem, že ho kdosi sleduje. Držel se míst s nejhustším listovím, jež poskytovalo bezpečný úkryt před zraky nepřitele. Věděl, že vítr s sebou odnáší pach pronásledovatele, a tak se bude muset spolehnout na svůj sluch. Nebude snadné rozlišit zvuky patřící nepříteli od běžných zvuků, jakých se v pralese ozývá bezpočet. Připadal si najednou jako Wappi, antilopa, která podezírá každého a všeho se bojí. Právě se chystal změnit směr, když vtom jeho vycvičené uši zaslechly zvuk, který nebyl v pralese obvyklý. Jako když kov cinkne o kov. A rozhodně to nebylo daleko.

Zrychlil, postupuje v tichosti směrem, odkud zvuk vycházel. Cítil přítomnost člověka. Jak by dokázali divocí obyvatelé džungle podobný tón vyloudit? A pak zaslechl další zvuky - kroky obutých nohou, kašel, a vzápětí i lidské hlasy.

Odbočil stranou a přiblížil se k neznámým tak, aby zůstal proti větru a mohl snáze odhadnout míru nebezpečí. Vyhnul se mýtině, kudy se vinula řeka, a skryl se v místech, odkud Usha, vítr, přinášel pach černých a bílých mužů. Bylo jich asi dvacet a většinu tvořili černoši. Běloši mohli být dva, nejvýše tři.

Když dorazil na dohled, právě vcházeli na palouk a chystali se rozbít tábor. Skutečně tu byli dva běloši a zbytek černochoů. Možná šlo o neškodnou skupinu lovců, nicméně Tarzanův smysl pro obezřelost jej nutil zůstat ve střehu. Sledoval karavanu, ukryt v hustém listoví. Sotva se setmělo, příkradl se blíž a naslouchal. Jeho vnitřní hlas jej před něčím varoval, a on k němu nemohl zůstat netečný.

Náhle uslyšel ještě jiný zvuk. Vycházel od řeky. Byly to údery pádel o vodní hladinu. Tarzan se pohodlně usadil a čekal. Možná jsou to přátelští domorodci, možná další nepřátelé.

Muži dole nedávali nijak najevo, že o příjždějících lodích vědí. Dokonce ani když se objevily v zátočině, neměli o nich tušení. Tarzan nechápal, jak někdo takový může v džungli vůbec přežít. Od bělochů nikdy neočekával, že by se v pralese vyznali, tentokrát však zůstali neteční i sami domorodci.

Na první kanoe viděl dva bílé muže. I na takovou dálku mu byli čímsi povědomí. Konečně objevil plavidlo jeden z domorodců a dal se do křiku, aby varoval své kumpány. V téže chvíli spatřili plavci skupinu lidí na břehu a jejich loď zamířila k táboru. Dva běloši, doprovázeni několika ozbrojenci, vystoupili a vyšli vstříc svým protějškům. Po krátké domluvě přirazily čtyři další kanoe ke břehu a jejich posádky počaly budovat tábořiště nedaleko prvního ležení.

Dvě výpravy

Když dva bílí muži vystoupili z kanoje, Pelham Dutton tím nebyl nikterak nadšen. Vyhlíželi podivně, nicméně je uvítal, jak se sluší. Bill Gantry, Duttonův průvodce a lovec, vztáhl k jednomu z příchozích ruku.

"Buď zdrav, Tome! Dlouho jsme se neviděli!" řekl a pak se obrátil k Duttonovi. "To je Tom Crump, pane Duttone, starý veterán, který to tu zná jako své boty."

Crump přikývl. "Tohle je Minskij," představil svého souseda.

Tarzan, skryt v koruně stromu na konci mýtiny, Crumpa poznal. Byl to nechvalně známý černý obchodník se slonovinou, jehož před několika lety vyhnal ze svého území. Věděl, že jde o nebezpečného ničemu, kterého hledají úřady v několika zemích. Zbylí tři běloši, Dutton, Gantry a Minskij, byli pro něho naprostými cizinci. Dutton na syna divočiny působil dobrým dojmem. V Ivanu Minském však tušil stejného lumpa, jakým byl Crump.

Crump a Minskij měli nyní oba co dělat - řídili vykládání kanoí a budování tábora. Dutton se vrátil ke svým lidem, zatímco Gantry zůstal s nově příchozími.

Když byl Crump se vším hotov, obrátil se na Gantryho.

"Co tu děláš, Bille?" zeptal se. Pak pokýval hlavou směrem k Duttonovi, který stál před svým stanem.

"Kdo je to? Muž zákona?" Bylo zřejmé, že je neklidný a vůči Duttonovi chová podezření.

"Nemusíš se bát," uklidnil jej Gantry. "Není to Brit. Je to Američan."

"Ste na lovu?" vyzvídal Crump.

"Byli jsme," odpověděl Gantry. "Dělal jsem průvodce a lovce Duttonovi a ještě jednomu starému zbohatlíkovi jménem Timothy Pickerall. Myslím, že pochází z Edinburgu. Měl s sebou dceru. Jmenovala se Sandra. Jednou přišel do tábora nějaký běloch. Neměl na sobě nic, jen bederní roušku. Vypadal na siláka. Říkal, že je Tarzan z rodu Opů. Slyšels o něm?"

Crump se zamračil. "Jasně že jo," opáčil. "Je to mizera. Před dvěma rokama mě vyhnal z týhle země, kde je spousta slonů."

"Zdá se, že starý Pickerall a ta jeho holka o Tarzanovi slyšeli. Povídali, že je něco jako vévoda nebo lord, a chovali se k němu, jako by patřil do rodiny. Jednoho dne šli na lov. Ta holka odešla s Tarzanem a už se nikdy nevrátili. Mysleli jsme, že jsou mrtví. Hledali jsme je asi týden, až jsme narazili na domorodce, který je viděl. Říkal, že Tarzan tu holku vedl někam spoutanou. Prostě ji unesl. Starý Pickerall z toho měl srdeční záchvat. Dutton zuří a tvrdí, že tu holku najde, i kdyby to mělo být to poslední, co ještě udělá. Zamiloval se do ní. A Pickerall slíbil, že dá tisíc dolarů tomu, kdo mu přivede dceru, a dalších pět set za Tarzana - živého či mrtvého. Chtěl ji hledat sám, ale jeho srdce by to nevydrželo. Proto jsme tady. Nemusíš se ničeho bát."

"Rád bys toho Tarzana našel, co?" otázel se Crump.

"To bych rád."

"Já taky. Pět set babek za jeho hlavu, to už stojí za námahu. Myslím, že ho můžu najít."

"A jak?" chtěl vědět Gantry.

"Byl sem u Waruturiů za vobchodem. Tyhle lidojedi nejsou žádný beránci, ale já byl naštěstí zadobře s náčelníkem Mutimbwou. Vždycky sem mu přines nějaký dary. Když sem byl u nich, řekl mi vo polonahým bělochovi, kterej jim vodved spoustu žen a dětí. Říkali, že žije někde v pralese u pohoří Ruturi. Je to hrozná krajina. Myslím, že žádnéj jinej běloch tam ještě nebyl. I sami domorodci jí nemůžou přijít na jméno! Jednou mu byli na stopě, ale sotva se přiblížili k trnovému lesu, dostali strach a vrátili se, protože tyhle místa sou pro ně tabu." Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval:

"Pudu s váma a pomůžu vám najít tu holku i Tarzana."

"Rád by sis na svého starého bracha vystřelil, co?" zeptal se Gantry.

"A dostal pět set dolarů," dodal Crump.

"Tak to ne," bránil se Gantry. "Ty jsou moje."

Crump se usmál. "Stále stejnej starej Gantry," řekl. "Ale tentokrát bude po mým. Můžu jít sám, protože znám cestu."

Když pudeš za náma, skončíš na talíři Waruturiů. Stačí, abych jim řekl, že si nám na stopě, a počkej si na tebe s votrávenejma bambusovejma tyčema. Jedinej důvod, proč bych tě vzal s sebou, je, že čím víc budeme mít pušek, tím větší máme šanci."

"Dobrá," svolil Gantry. "Vyhráls. Jen jsem žertoval."

"A co Dutton?"

"Půjde, protože se zamiloval do té dívky. A navíc potřebuje peníze."

"A nesmíme zapomenout na Minskýho."

"To tedy nesmíme," potvrdil Gantry.

"A ještě něco," dodal Crump. "Děme s Minským ve všem napůl. Je líp s ním bejt zadobře. Jestli mu nepadneš do voka, radši se mu vyhni. Je to prudás. Snaž se, aby tě měl rád."

"Jsi stále stejný šejdíf," usmál se Gantry.

"Radši mám proti sobě podvodníka, než jeho pušku," poznamenal Crump.

Pološero vystřídala tma, jež se rozhostila nad táborem. Muži právě končili s večeří. Černoši usedli kolem ohnišť. Udržovali plamen, aby zahnali nebezpečné šelmy. Hlasy noční džungle dodávaly krajíně tajuplný nádech. Pelham Dutton jej cítil všude kolem sebe. Pro ostatní bělochy, kteří mu přivykli, stejně jako pro domorodce, nebyla tahle noční symfonie - praskot padajícího stromu kdesi v dáli, zpěv cikád a cvrčků, kvákání žab, křik lemurů či řev lva - ničím neobvyklým.

Dutton pokrčil rameny. Myslel na to, že kdesi uprostřed této divočiny je dívka, kterou miluje. Přál si, aby to věděla.

Nikdy jí to neřekl. Možná si to dosud ani neuvědomoval. Ale teď to věděl jistě.

Při večeři se mu Crump svěřil s tím, co slyšel o zemi Waruturiů. Zároveň potvrdil, že žádná žena, kterou opičí muž

odvedl, se nikdy nevrátila. Duttonova naděje ožila poté, co jej Angličan ujistil, že ho dovede k únosci. Pokud dívku neosvobodí, alespoň ji pomstí!

Plameny ohňů ozářily tábor. Náhle jeden z černochů zděšeně vykřikl. Když muži pohlédli směrem, jímž domorodec ukazoval, spatřili polonahého bílého obra, oděného toliko do bederní roušky, jak se k nim zvolna blíží.

Crump vyskočil na nohy. "To je opičí muž!" zvolal.

Na ta slova tasil pistoli a vystřelil po příchozím.

Šťvanice

Crump minul. Vzápětí zasvištěl vzduchem šíp a zaryl se mu do ramene. Ruka, svírající pistoli, klesla bezvládně podél těla. Vše proběhlo tak rychle a nečekaně, že v táboře nastal zmatek. V příštím okamžiku Tarzan zmizel v pralese.

"Hlupáku!" vykřikl Dutton, obraceje se na Crumpa. "Šel do tábora! Mohli jsme se od něho něco dovědět!"

Pak se obrátil do džungle. "Tarzane, vraťte se!" volal. "Dávám vám slovo, že se vám nic nestane. Kde je Sandra Pickerellová? Vraťte se a odpovězte!"

Tarzan otázku slyšel, ale nebyla pro něho víc než několika slovy. A tak se nevrátil. Nechtěl se dát zastřelit. Věděl, že Crump by slib svého kumpána nedodržel. Měl k tomu své důvody. Jistě by se rád Tarzanovi pomstil.

Té noci pán džungle uleh do koruny stromu. Než usnul, přemýšlel o tom, kdo je slečna Pickerellová a proč se ti muži domnívají, že o ní něco ví. Časně ráno vystopoval jelena a ulovil jej. Zatímco hodoval, Dango, hyena, a Ungo, šakal, kroužili kolem, čekající na zbytky. Cestou dál zjistil, že v lese je spousta domorodců z nedaleké osady. Byli to však jeho přátelé, kteří v něm viděli svého ochránce. Netušil, jaké zvěsti o něm kolují, a tak si počínal zcela bezstarostně. Teprve svist šípů, který kolem něho prolétl, jej upozornil, že něco není v pořádku.

Chce-li lovec zabít divokou šelmu, neměl by ji napoprvé minout. Dřív než se útočník stačil přesvědčit, zda zasáhl cíl, spustil se Tarzan do nižších větví a zmizel. Po chvíli se vrátil na původní místo, tentokrát již mnohem obezřetěji a nenápadněji. Chtěl zjistit, kdo ho napadl. Zanedlouho narazil na skupinu bojovníků. Živě spolu rozmlouvali, neskrývající strach a obavy.

"Minul jsem ho," řekl jeden z nich. "Vrátí se a pomstí se nám."

"Byli jsme hlupáci," dodal druhý. "Měli jsme počkat, až přijde do vesnice, tvářit se jako přátelé a pak na něho skočit a svázat ho."

"Nic takového bych neudělal," namítl třetí. "Bojím se Tarzana!"

"Ale co odměna?" připomněl další. "Říkají, že každý dostane několik žen a také tolik krav, koz a slepic, kolik ještě neviděl!"

Tarzan nic z toho nechápal. Leč zdálo se, že odpověď najde v domorodé vesnici. Sotva se setmělo, vydal se k ní. Těsně před osadou se skryl na stromě. Znal dobře zvyky těchto lidí. Věděl, že dnešní noci nebudou ani tančit, ani pít, a že se záhy odeberou do svých chatrčí. Věděl také, že před náčelníkovým příbytkem zůstane na stráž jediný bojovník. A tak čekal, trpělivý jako šelma, jež sleduje z doupyše kořist.

Jakmile osada utichla, vyrazil k palisádě. Vyhoupl se na ni s hbitostí kočky a na opačné straně se spustil dolů.

Zůstávaje ve stěhu, postupoval vpřed. Uviděl mohutný strom, jehož větve přesahovaly přes ohradu. To vyhovovalo jeho plánu, jakkoli musel minout několik chýší, než se k němu dostal.

Na stráž před náčelníkovým příbytkem muž rozdělával oheň, aby se zahřál, neboť v noci bylo již chladno. Zdálo se však, že mu nevěnuje přílišnou pozornost, neboť mezi oharky plápolal jediný slabý plamínek. Muž seděl u něho schoulen a podřimoval.

Drže se stínu chatrčí, Tarzan se zvolna kradl k nic netušícímu hlídači. Z náčelníkova obydlí se ozývalo pravidelné oddechování spáčů. Syn divočiny neměl strach, že by někoho probudil. Spíše se obával, aby ho nevyslídil některý ze psů a neprozradil ho svým štěkotem.

Svit hvězd nedělá hluk. A stejně tichý byl i Tarzanův krok. Strážce spal. Bílý obr se k němu přikradl zezadu, jednou rukou jej sevřel pod krkem, druhou mu zakryl ústa.

"Buď zticha a nezabíjí tě!" zaznělo domorodci u ucha.

Mamě se vzpíral, když si jej Tarzan házel přes rameno. Na okamžik oněměl hrůzou, ale pak se mu podařilo uvolnit ústa zpod útočnickovy dlaně a pronikavě vykřiknout. Tarzan se rozběhl ke stromu, jehož koruna sahala přes ohradu.

Vesničané byli rázem na nohou. Z chatrčí vyběhli psi a počali štěkat. Za nimi se vyřítili rozespalí domorodci. Jeden z nich vstoupil Tarzanovi do cesty. Pán džungle reagoval dřív, než bojovník mohl použít zbraň. Srazil odvážlivce k zemi a pokračoval v cestě ke stromu. Psi i vesničané mu byli v patách. Avšak dříve než jej dostihli, vyšplhal na strom a zmizel v hustém listoví, aby vzápětí seskočil na druhé straně palisády. Tušil, že pronásledovatelé se za ním nepustí. Jsou prostě takoví. Bojí se tmy.

Uvolnil stisk pod mužovým krkem a postavil zajatce na nohy.

"Pojď se mnou a buď zticha!" řekl. "Neubližím ti."

Černoch se třásl jako osika. "Kdo jsi?" zeptal se.

Byla příliš velká tma, aby dokázal rozeznat svého únosce.

"Jsem Tarzan," odpověděl syn divočiny.

Černoch se roztřásl ještě víc. "Neubližuj mi, bwana Tarzane," žadonil. "Udělám, co budeš chtít."

Tarzan mlčel. Jen vedl černocha dál pralesem. Zastavil se na samém okraji palouku a vysadil zajatce na strom, odkud byl dobrý výhled do všech stran.

"A teď," řekl, usednuv vedle něho, "ti položím několik otázek. Chceš-li zůstat naživu, mluv pravdu!"

"Ano, bwana," ujistil jej divoch. "Budu mluvit jen pravdu."

"Proč mě bojovníci z tvé osady napadli a snažili se mě zabít?"

"Bubny nám řekly, abychom tě zabili, protože odvádíš naše ženy a děti."

"Tví lidé znají Tarzana mnoho let," pravil syn divočiny. "A vědí, že nic takového nedělá."

"Ale bubny řekly, že se Tarzan změnil a teď loupí ženy a děti. Jeden Waruturi říká, že ho viděl, jak přivedl do jeho vesnice ženu."

"Ty věříš tomu, co říkají Waruturiové?" divil se Tarzan. "Jsou to špatní lidé. Jsou to kanibalové a lháři. To přece všichni vědí."

"Ano, bwana. Všichni vědí, že Waruturiové jedí lidské maso a lžou. Ale tři muži z mé vesnice tě viděli, jak jsi procházel naší zemí se svázanou bílou ženou."

"Teď neříkáš pravdu," přerušil jej Tarzan. "Nebyl jsem ve vaší zemi mnoho měsíců."

"Neřekl jsem, že jsem tě já viděl, bwana," hájil se černoch. "Jen opakuji, co říkali tři muži. A ti tě viděli."

"Vrať se zpátky do své vesnice," přikázal Tarzan, "a vyříd' svým lidem, že to nebyl Tarzan, koho vaši bojovníci viděli, nýbrž nějaký zlý muž, kterého Tarzan najde a potrestá, aby se vaše ženy a děti už nemusely bát."

Teď měl pán džungle jediný cíl. Příštího jitra se vydal na cestu k pohoří Ruturi. Nepřestalo mu vrtat hlavou, odkud se berou ony podivné zvěsti o jeho osobě. Musí to zjistit a jejich původce potrestat!

Krátko po poledni zachytil pach člověka, který se ubíral touže stezkou jako on. Věděl, že jde o jednoho muže, a tak se nesnažil skrývat. Konečně stanul tváří v tvář štíhlému ebenovému bojovníku. Muž vytřeštil oči překvapením, sotva syna divočiny poznal. Hned se však vzpamatoval, mrštil po Tarzanovi oštěpem a pak se dal na útěk, seč mu síly stačily. Tarzan v něm poznal syna jednoho z náčelníků, s nímž dobře vycházel. Uvědomil si, že se opravdu muselo něco stát, neboť se proti němu obrací i ti, které měl za přátele. Bylo jasné, že se za něho někdo vydává. Toho člověka prostě musí najít! Vyrázil proto za uprchlíkem. Brzy jej dostihl a skočil po něm, vynořiv se z porostu u stezky. Bojovník se bránil, leč marně. Stisk syna divočiny byl nad jeho síly.

"Proč jsi mě chtěl zabít?" zeptal se Tarzan. "Jsem přece tvůj přítel!"

"Bubny rozhodly," odpověděl domorodec a pak zopakoval slova strážného z předešlé noci.

"Co ještě řekly?" pokračoval Tarzan.

"Řekly, že čtyři bílí muži s velkou safari hledají Tarzana a bílou dívku, kterou unesl."

Tarzanovi svítilo. Proto na něho Crump vystřelil! A proto se ho jeho kumpán ptal, kde je slečna Pickerallová!

"Řekni svým lidem," obrátil se na černého bojovníka, "že to není Tarzan, kdo unáší jejich ženy a děti a kdo odvedl bílou dívku. Byl to někdo, kdo mu ukradl jméno."

"Možná démon," mýnil divoch.

"Člověk nebo démon, Tarzan ho najde," ubezpečil jej syn divočiny. "Potkáš-li bílé muže, vyříd' jim to."

Zajetí

Přítomní zahalilo prales, ukrývající před zraky Sandry Pickerallové nádheru orchidejí a kapradin i labyrint lián, vinoucích se mezi stromy. Zprvu se svého únosce bála, avšak jak měly dny a muž jí nezkrivil ani vlas, strach zvolna ustupoval. Ten člověk byl pro ni záhadou. Za celou dobu promluvil sotva pár slov. Dívka byla zmatena. Byl to urostlý mladík s půvabnou tváří. Nevypadal jako ničema či podvodník. Ale co od ní vlastně chce? A kam ji vede?

Když usedli, aby si odpočinuli a ukojili hlad, zeptala se, jako snad již stokrát: "Kdo jste? Kam mě vedete? Proč neodpovídáte?"

Muž pohodil hlavou, jako by se chtěl zbavit tíživého břemene. Dlouze se na dívku zadíval.

"Kdo jsem? Jsem Tarzan. Ale oni mě nazývají Bohem. Jenže," naklonil se k dívce, "já nejsem Bůh. Ale před nimi to tajím."

"Kdo jsou oni?"

"Alemeťové," odpověděl muž. "Da Gama říká, že jsem Bůh, ale Ruiz tvrdí, že jsem démon, který byl seslán, aby přinesl Alemeťům zkázu."

"Kdo jsou da Gama a Ruiz?" nechápala dívka. Zarazilo ji, že se muž stal tak náhle hovorným. Proč? Snad alespoň zodpoví její otázky.

"Da Gama je král," vysvětlil muž. "A Ruiz nejvyšší kněz. Chce se mě zbavit, protože ví, že Bůh je víc než velekněz. Nejprve se snažil přimět da Gamu, aby mě zabil. Ale da Gama to neudělal. Nakonec rozhodl, že Bůh nemůže být bez bohyně. Da Gama souhlasil a poručil mi, abych si nějakou našel, jinak zemřu. Ty jsi má bohyně. Přivedu tě a oni mě nezabijí."

"Proč se vracíš?" divila se dívka. "Nejvyšší kněz si najde jinou záminku, jak se tě zbavit."

"Kam půjdu, nevrátím-li se do Alemeťů?" opáčil muž.

"Vrátíš se tam, odkud jsi přišel," navrhla dívka.

Svraštil brvy. "To nemohu," pravil. "Přišel jsem z nebe. Da Gama to říká. Nevím, jak se dostat zpátky. Všichni říkají, že jsem sestoupil z oblohy. Prý to viděli. A já nevím, jak zpátky nahoru. Ani kde nebe hledat. Proto nevěřím, že jsem Bůh. Jsem Tarzan."

"Řeknu ti, co uděláš," pokračovala dívka. "Vrátíš se k mým lidem. Když mě přivedeš, neublíží ti."

Pohodil hlavou. "Ne. Musím udělat, co nařídil da Gama. Jinak se bude hněvat."

Snažila se ho přesvědčit, byl však neústupný. Nakonec došla k názoru, že ten muž není zcela při smyslech. Ale přitom jako prostoduchý vůbec nevypadal! Měl vysoké čelo a ušlechtilou tvář. Mluvil jako vzdělaný člověk a choval se k ní zdvořile a uctivě. Sandra slyšela o Tarzanovi mnoho pověstí. Ale s málokterou si dokázala spojit právě tohoto muže.

Když se posilnili, vydali se znovu na cestu. Muž neztrácel hovornost. Jako by konečně roztál led jeho mlčenlivosti.

Někdejší ostych byl ten tam.

"Jsi velmi hezká," řekl. "Budeš krásná bohyně. Jsem si jist, že da Gama bude potěšen. Trvalo dlouho, než jsem tě našel. Přiváděl jsem jim černé ženy a děti, ale bohyni chtěli bílou. Mnoho jich skončilo ve spárech strážců Alemeťů."

"Kdo jsou strážci Alemeťů?" nerozuměla Sandra. Její otázka však zůstala bez odpovědi, neboť v téže chvíli se odkudsi

z nedaleká ozvaly lidské hlasy.

"Waruturiové!" zašeptal nepravý Tarzan.

"Tarzan!" zvolal Mutimbwa, náčelník.

Dva bojovníci vyskočili z porostu a napřáhli oštěpy. Mutimbwa je však zadržel.

"Nezabíjejte ho!" poručil. "Vezmeme je do vesnice a uspořádáme hostinu!"

"Kradl ženy a děti," namítl jeden z bojovníků.

"O důvod víc, aby zemřel pomalu," luskl prsty náčelník.

"Rozumíš, co říkají?" zeptala se Sandra svého únosce.

Muž přikývl. "Ano. A ty?"

"Vím, o čem mluví, i když nerozumím každému slovu."

"Neboj se," uklidňoval ji muž. "Uteču a pak se pro tebe vrátím."

"Jak?" nechápala.

"Musím na něco přijít," řekl. "Jsem-li Bůh, jak říká můj král, bude to snadné. A jsem-li Tarzan - a já vím, že jsem - bude to ještě snazší!"

Kráčeli zvolna lesní stezkou. Černoši utvořili špalíř před nimi i za nimi. Nezdálo se, že by bylo tak jednoduché uniknout.

Náhle muž, který si říkal Tarzan, zvedl hlavu a vydal pronikavý skřek. Černoši jej okamžitě utišili hrotem oštěpu, nicméně očividně zneklidněli. Zmateně se rozhlíželi kolem.

Zdáli zazněla odpověď na mužovu výzvu. Černoši počali vzrušeně rozkládat rukama a křičet jeden přes druhého.

Sandra tu a tam zaslechla slovo démon. Nakonec náčelník Mutimbwa pobídl ostatní ke spěchu. Bylo zřejmé, že domorodci mají z něčeho strach.

"Někdo odpověděl na tvůj výkřik," divila se dívka. "Kdo to byl?"

"Jeden ze služebníků božích," řekl muž. "Brzy přijdou a odvedou mě pryč."

Bližili se na kraj lesa. K Sandřině potěše se běh znovu změnil v krok. Byla velmi vyčerpaná. Navíc již drahnou dobu neměla v ústech. Náhle se za ní ozval pronikavý skřek. Ohlédla se a spatřila něco, co ji vyděsilo k smrti - smečku obrovitých veleopů, kteří s vrčením a vriskotem napadli domorodce. Jejich mocné tesáky a obří tlapy rozsávaly kolem strach a hrůzu. Černoši se dali na zběsilý útěk, vlekouce Sandru Pickerallovou s sebou. Opi je chvíli pronásledovali, ale pak se vrátili zpět.

Sotva Mutimbwa uklidnil své soukmenovce, počal se shánět po muži, který si říkal Tarzan. Byl pryč! Opravdu uprchl!

Sandra byla ráda, že nezůstala s ním, neboť velkých opic se bála víc než černochoů. Černoši byli lidé. Možná se jí podaří náčelníka obměkčit příslibem výkupného, pokud ji zavede k jejím lidem! Ale to neznala Waruturie a jejich zvyky.

Vyhlíželi vskutku divoce, ověšení ozdobami, náhrdelníky a náramky z ryzího zlata!

Když dorazili k osadě, vrhly se na ni domorodé ženy a strhly z ní většinu šatů. Byly by ji zabily, nebýt náčelníka Mutimbwy, který zasáhl.

"To stačí!" okřikl je. "Nechte ji na pokoji! Příští noci uspořádáme slavnost!"

"Ty jsi náčelník?" zeptala se Sandra svahilsky.

Stařec přikývl. "Jsem Mutimbwa, náčelník," potvrdil.

"Odved' mě k mým lidem," požádala dívka, "a dostaneš bohaté výkupné."

Mutimbwa se dal do smíchu. "Kdyby bílí muži měli to, co potřebujeme, vzali bychom si to od nich," řekl.

"Co se mnou uděláte?" otázala se Sandra.

Náčelník ukázal k jedné z díží a pohlídl se po břiše.

Slavnost kanibalů

Sotva překročil hranici území Waruturiů, ocitl se syn divočiny v neznámé krajině. O jejich obyvatelích slyšel jen z vyprávění. Věděl, že jsou to divocí kanibalové, a proto ani na okamžik nepřestával být ve střehu. Měl v úmyslu sledovat bílého muže, který se za něho vydával. A pokud najde bílou dívku, odvede ji k jejím lidem. Ale nejdříve musí potrestat viníka, který loupil ženy a děti jeho přátelům.

Nastala noc. Neviděl dosud jediného divocha ani dívku a jejího únosce. Ráno se vydá do hor Ruturi a začne hledat tam! Pojedl z dopoledního úlovku a uložil se do rozsochy mohutného stromu. Hlasy džungle jej zvolna uspávaly, když vtom zaslechl zvuk bubnů. Zbystřil pozornost. Bubny svolávaly k hostině. Nepochybně patřily Waruturiům. Z toho, co dosud věděl, počal syn divočiny skládat mozaiku celého příběhu: Dívka a její únosce vstoupili na území Waruturiů. Ti je zajali a teď svolávají své soukmenovce z okolních osad na slavnost. Tarzan byl rozhodnut dovědět se víc. Ale k tomu postačí vyčkat do rána.

Bližila se druhá noc Sandřina zajetí. Vesnice náčelníka Mutimbwy se zaplnila domorodci. Po celý den sem z okolí proudily zástupy mužů, žen i dětí. Sandra je sledovala zpoza dveří chatrče, kam ji uvěznili. Věděla, že odtud není úniku. Ale i tvář v tvář smrti se usmívala. Měla už takovou povahu.

Konečně pro ni přišli. Voda v kotlích vřela. Pod vysoký strom před náčelníkovou chatrčí položili pět koz, svázaných k sobě. Sandru vyvělekli na totéž místo. Kouzelník a někteří divoši se dali do tance. Bubny je doprovázely v melancholickém rytmu.

Náhle šaman vykřikl, skočil po jedné z obětí a prořízl jí dýkou krční tepnu. V té chvíli se davem ozval jakýsi nářek. Sandra tušila, že to vše je součástí divokého rituálu. Viděla, jak kouzelník čtvrtí tělo oběti. Nad každým kusem cosi zamumlal a pak jej podal připravenému bojovníkovi. Ten odevzdal porci ženě, která ji vhodila do kotle. Podobně skončila i čtyři zbylá obětní zvířata.

Sandra cítila, že nakonec přijde řada na ni. Snažila se být statečná. Nesměla před těmito bezcitnými divochy dát najevo strach! Myslela na otce a přátele. A na Pelhama Duttona. Modlila se, aby nepadl do rukou Waruturiů, až ji půjde

hledat.

Konečně k ní šaman přistoupil a bojovníci se dali znovu do tance. Zpěv nyní nabyl na síle a divokosti. Blížily se poslední vteřiny. Kouzelník se naklonil k zajatce a oběma rukama sevřel nůž - nůž, který měl dokonat dílo zkázy. Náhle však strnul, vykřikl a klesl k zemi se šípem v hrudi. V téže chvíli se z nejbližšího stromu spustil polonahý bílý obr, oděný toliko do roušky kolem beder, a skočil rovnou mezi křepčící kanibaly. Ti přestali tančit a jako u vytržení zírali na nehybné tělo svého kouzelníka.

Vše proběhlo tak rychle, že nikdo nemohl nic dělat. Sandra nechápala, co se děje. Stála jako přimražená, očekávajíc smrt. Náhle ji neznámý uchopil a zvedl ze země. V příštím okamžiku byli na stromě nad náčelníkovou chatrčí a přechali odtud noční temnotou. Jak se dostali přes ohradu, nevěděla, neboť cestou upadla do mdlob. Když se probírala, seděla vysoko v koruně na mohutné větvi a silná mužská paže ji držela, aby nespadla.

"Kdo jste?" zeptala se svého zachránce.

"Tarzan z rodu Opů," odpověděl muž.

"Da Gama měl pravdu," řekla dívka. "Musíte být Bůh. Nikdo jiný by mě nedokázal osvobodit."

Jakkoli měl ten muž jiný hlas, musel to být její někdejší únosce. Což neslibil, že se vrátí a odvede ji?

"Nevím, o čem mluvíte," přiznal Tarzan.

"Jen o tom, co jste mi řekl včera," vysvětlovala dívka. "Řekl jste, že da Gama si myslí, že jste Bůh."

"Neviděl jsem vás včera," opáčil syn divočiny, "ani nikdy předtím. Jsem Tarzan z rodu Opů."

"Chcete říci, že jste mě neunesl z otcova tábora a neodvedl až sem?"

"Byl to jiný muž, který se za mě vydával. Hledám ho, abych ho potrestal. Víte, kde je? Zajali Waruturiové i jeho?"

"Ne. Uprchl. Ale slíbil, že se vrátí a vysvobodí mě."

"Povězte mi něco o něm," požádal syn divočiny.

"Je to zvláštní člověk," začala dívka. "Nechoval se ke mně špatně. Neublížil mi, byl vždy ohleduplný a laskavý."

"Proč vás unesl?"

"Říkal, že jakýsi da Gama ho pokládá za Boha a poslal ho pro bílou ženu, aby se stala jeho bohyní. Myslím, že není zcela při smyslech. Ale tvrdil, že je Tarzan. Jste opravdu tím, kým jste se představil?"

"Ano."

"Proč jste mě zachránil?" divila se dívka. "Jak jste věděl, že mě zajali Waruturiové?"

"To jsem nevěděl. Ale bubny mi prozradily, že Waruturiové chystají hostinu. Vím, že jsou to lidojedi, a vím, že jste byla někde tady v lese. Proto jsem přišel, abych zjistil, co se děje."

"Vezmete mě zpátky k otci?"

"Ano."

"Víte, kde je jeho výprava?"

"Nedaleko je safari se čtyřmi bělochy, kteří mě hledají, aby mě zabili," řekl Tarzan. "Nepochybně jde o výpravu vašeho otce."

"V naší výpravě byli jen tři běloši," zarazila jej dívka. "Můj otec, Pelham Dutton a průvodce a lovec jménem Gantry."

"V téhle byl i muž jménem Crump. Střelil po mně, ale minul."

"S otcem nikdo takový není."

"Jak váš otec vypadá?"

Když dívka popsala svého otce, Tarzan zavrtěl hlavou.

"Váš otec s nimi není." Duttona a Gantryho však poznal okamžitě.

"Crump a ještě jeden muž se k Duttonovi a Gantrymu přidali teprve nedávno. Crump není dobrý člověk. Toho druhého neznám. Ale pokud je to Crumpův kumpán, nebude o nic lepší," pravil Tarzan.

Té noci spala Sandra na plošině z větví, kterou syn divočiny postavil v koruně pralesního velikána. Spala dobře, zmožená únavou. A také beze strachu, neboť ke svému zachránci měla naprostou důvěru.

Když se ráno probudila, byla sama. Jakmile si uvědomila svou situaci, dostala strach. Nebyla připravena čelit nástrahám džungle, a navíc neměla ani potuchy, kterým směrem se vydat za otcovou výpravou. Uvažovala, proč ji ten muž opustil. Bylo to nepochopitelné vzhledem k tomu, jak předešlé noci nasazoval vlastní život, aby ji zachránil.

Nakonec usoudila, že všichni, kdo žijí v pralese, jsou podivní. Proč by jinak onen bílý muž chodil džunglí polonahý? Měla hlad, ale nevěděla, jak si opatřit potravu. Zнала jen pár druhů ovoce. Žádné z nich však nikde neviděla. A to, které neznala, se neodvážila okusit. Vše vypadalo beznadějně. Jak dlouho ještě vydrží, než zemře hladu? Možná že dřív skončí v drápech některé šelmy.

Takto uvažujíc, zaslechla náhle šelest ve větvích. Ohlédla se a spatřila svého zachránce, který se vracel s náručí plnou ovoce.

"Máte hlad?" zeptal se.

"Ano."

"Najezte se tedy a pak půjdeme hledat vaše přátele."

"Myslela jsem, že jste mě opustil," přiznala dívka.

"Neopustím vás," ujistil ji Tarzan. "Dokud vás neodevzdám v pořádku vašim lidem."

Směr, kudy se ubírá výprava dívčina otce, mohl jen odhadnout. Nicméně věděl, že dříve či později expedici najde, jakkoli prales ve střední Africe pokrývá území tří tisíc čtverečních mil.

Muži z Duttonovy výpravy byli velmi hladoví. Potřebovali čerstvé maso. Proto se rozhodli tábořit celý den a něco ulovit. Časně ráno vyrazili, každý jiným směrem a každý se svým nosičem. Asi míli za táborem Crump objevil napajedlo, kam nepochybně chodily šelmy hasit žízeň. Ulehl do křoví a čekal na kořist. Ležel hodnou chvíli, leč žádné zvíře se

neobjevovalo. Náhle zaslechl jakési zvuky. Někdo přicházel. Jeden z hlasů patřil ženě. A tak jej nikterak nepřekvapilo, když se vzápětí objevili Tarzan a Sandra Pickerallová. Usmál se, zvedl pušku a zamířil na muže. Stiskl kohoutek a Tarzan klesl k zemi. Z rány na skrání mu prýštila krev.

Chladnokrevně

Sotva Tarzan padl, Crump vyskočil na nohy, a zavolav na dívku, vykročil jí vstříc. "Kdo jste?" zeptala se.

"Jeden z těch, co vás hledají," odpověděl. "Menuju se Tom Crump."

"Proč jste po něm vystřelil?" nechápala Sandra. "Zabil jste ho!"

"To doufám," opáčil Crump. "Unes vás."

"Neunesl mě," bránila se dívka. "Zachránil mi život a vedl mě zpátky k Duttonově výpravě."

"Prostě je mrtvej," řekl Crump, odvaluje nehybné tělo stranou. "Pojďte se mnou. Zavedu vás k Duttonovi. Náš tábor je vodtud sotva míli."

"Nic pro něho neuděláte?" ukázala dívka na Tarzana.

"Už sem pro něj udělal dost," pravil Crump s úsměvem. "Pojďte!"

"Nepohrřbíte ho?"

"Nemám čím vykopat hrob. Hyeny a šakalové ho pohrřběj za mě. Nechce se mi tu ztrácet čas! Jestli tady byly nějaký šelmy, výstřel je zahnal. Ale každou chvíli můžou být zpátky."

"Říkal, že jste špatný člověk," poznamenala Sandra.

"Kdo to říkal?!"

"Tarzan."

"Myslím, že sem k němu byl až příliš dobře!"

Zatímco odcházeli, sledoval je z houštiny pár vpadlých oček, aby vzápětí stočil pohled na bezvládné tělo Tarzanovo.

Sandra a Crump dorazili do ležení dříve než ostatní. Pozdě odpoledne se objevil Dutton, nesa na rameni jelena a v ruce párek zajíců. Jakmile uviděl dívku, shodil úlovek a rozběhl se k ní.

"Sandro!!!" zvolal. Hlas se mu chvěl vzrušením. Dívka viděla, že má v očích slzy. Slzy úlevy a štěstí.

"Kdo vás našel?" zeptal se.

"Já ji našel," odvětil Crump. "A taky toho zatracenýho Tarzana. Ten už nikoho neunes."

"Neunesl mě," opakovala Sandra. "Zachránil mě před Waruturii, kteří se mě chystali zabít. Tenhle muž ho chladnokrevně zastřelil a nechal ho v pralese. Ach, Pelhame, vraťme se tam! Musíme ho pohrřit!"

"Souhlasím," přikývl Dutton. "A uděláme to hned. Dřív než se setmí."

"Není to daleko," ujistila jej Sandra.

"Myslíte, že to místo najdete?" otázal se Dutton.

"To nevím," přiznala dívka.

"Budete líp spát, když ho pohrřbíte?" vmísil se Crump. "Dobrá, ukážu vám, kde to je. Ale je to nesmysl. Hyeny a supi si s ním dávno poradili."

"To je hrozné!" zvolala Sandra. "Pojďme rychle, Pelhame!"

Dutton vzal s sebou několik černochů a společně vyrazili hledat Tarzanovo tělo. Gantry a Minskij je doprovázeli, hnáni zvědavostí.

Asi po půlhodině došli k prameni. Crump, který kráčet první, se náhle zastavil a vykřikl údivem.

"Co se děje?" nechápal Dutton.

"Ten mizera tu není," odpověděl Crump.

"Musel jste ho jen zranit," soudil Dutton.

"Zranit? Zásah sem ho do hlavy. Byl mrtvej. Nechápu, kam zmizel!"

"Mrtvý sám neodešel," řekl Gantry.

"Tak ho někdo vodnes," odsekl Crump.

"Třeba bude nedaleko," napadlo Sandru.

Volala Tarzana jménem, ale nadarmo

"Je to záhada," uzavřel Dutton. "Nejdřív vás jeden Tarzan unesl a pak druhý zachránil. Který z nich je vlastně ten pravý?"

"Ten, koho sem zabil. Byl to Tarzan," trval na svém Crump. "Jinýho sem neviděl. A tohohle sem dobře znal."

"Měli bychom se vrátit do tábora," mnil Gantry. "Nemá smysl se tu dál potloukat."

"Kdybych věděla..." povzdechla Sandra.

"Věděla co?" nechápal Dutton.

"Jestli tu někde neleží zraněný. Možná jen ztratil vědomí! Byl tak statečný! Nasadil vlastní život, aby mě zachránil!"

"Nikde neleží zraněnej," zavrčel Crump. "Je po něm. Nejspíš ho vodtáh lev. A pak - nevidím důvod, proč se vo toho vopičáka starat!"

"Byl to člověk, a ne zvíře!" namítla Sandra.

"Kdybych věděl, že ste do něj udělaná, nevodbouch bych ho," procedil skrz zuby Crump.

"Buďte zticha!" okřikl jej Dutton. "S vámi jsme skončili."

"Cože?!"

"Nehádejte se," vložila se Sandra. "Už tak máme nemálo potíží. Odved'te mě zpátky do tábora, Pelhame. Zítra vyrazíme za otcem."

"Já a Minskij pudeme s váma," prohlásil Crump.

"Nepotřebujeme vás," namítl Dutton.

"Možná ne. Ale i tak s váma pudeme. Dostanu odměnu!"

"Odměnu?!" vykřikla Sandra.

"Váš otec vypsál odměnu tisíc dolarů tomu, kdo vás přivede," vysvětloval Dutton. "A dalších pět set za dopadení únosce."

"Taková odměna nikomu nepřísluší," opáčila Sandra. "Zabili jste muže, který mě zachránil. A ten, kdo mě unesl, je dosud na svobodě."

"To se uvidí!" zamumlal Crump.

Zatímco kráčeli k táboru, kdosi je sledoval. Byl to muž, který si říkal Tarzan, a s ním několik huňatých veleopů, jež nazýval služebníky Boha. Ledva karavana dorazila na místo, muž a jeho podivní společníci se skryli nedaleko, nespouštějíce ji z očí. Když muž spatřil Sandru, neskřýval překvapení. Domníval se, že byla zabita lidojedy. Teď má znovu příležitost přivést do Alemteja svou bohyni. Nesmí se vrátit s prázdnou!

Sandra a Dutton seděli před stanem a hovořili o plánech do budoucna. Crump, Minskij a Gantry zůstali opodál, spiklenecky šeptající.

"Nevzdám se své odměny," řekl Crump. "A vím, jak dostat dvakrát tolik!"

"Co máš v úmyslu?" chtěl vědět Gantry.

"Duttona potká nehoda. Já a Minskij vezmeme dceru starýho pána. Ty se vrátíš k němu a řekneš, žeš nemoh nic dělat. A že mu vzkazujem, že dceru dostane zpátky za tři tisíce dolarů. Sme tři. Rozdělíme se rovným dílem. Každěj shrábne tisíc dolarů a ty navíc nic neriskuješ."

"S vraždou nechci nic mít," opáčil Gantry. "Nerad bych přišel o dobré jméno."

"To máš jen proto, že tě eště nikdo nechytíl," podotkl Crump.

"A chci, aby to tak zůstalo," ujistil jej Gantry. "A pak - Dutton je správný chlap."

"Není třeba ho zabíjet," vmísil se Minskij. "Poslouchejte, co vám řeknu."

"Vo co de?" dychtil Crump.

"Jakmile se Dutton a ta holka uloží na noc," začal Minskij, "Crump a já tě svážeme a ji uneseme. Až tě ráno Dutton najde, vyřídíš mu náš vzkaz, že starý pán dostane dceru zpátky, když pošle tři tisíce dolarů."

"Kam?"

"Povím ti kam," pokračoval Rus. "Viš, kde je na řece Upindi vesnice náčelníka Pwonji?"

"Vím," potvrdil Gantry.

"Tam dívku odvedeme. Počkáme tam tři měsíce. Jestli do té doby nedorazíš s výkupným, my už budeme vědět, co dál."

"Když ale budu vědět, kde jste, bude každému jasné, že k vám patřím," namítl Gantry.

"Nic takového," opáčil Minskij. "Řekneš, žeš neměl na vybranou. Buď udělat, co požadujeme, nebo zemřít. Uvidíš, že ti uvěří."

"A nezradíte mě?" bál se Gantry.

"V žádném případě, Billy," ujist'oval jej Crump. "Viš, že bych něco takového neudělal. Nikdy bych nezradil parťáka." Gantry však netušil, čeho je tento muž schopen, ani co se odehrává v mysli jeho kumpána. Ani Crump, ani Minskij neměli nejmenší chuť dělit se s ním o odměnu. Crump dokonce zamýšlel zbavit se i Minského a výkupné shrábnou sám.

Nebýt vidiny peněz, Gantry by nikdy do osady náčelníka Pwonji nevstročil. Snil o tom, že odjede se svým podílem do Hollywoodu. Bude tu žít pod jiným jménem a nikdo se nic nedoví.

Měsíc se skryl za mraky a Sandra s Duttonem odešli do svých stanů. Muž, který si říkal Tarzan, vše pozorně sledoval a čekal. Viděl, jak dívka vchází do svého příbytku. Zbývalo, aby tak učinili i ostatní. Gantry odešel hned, Crump s Minským měli ještě nějakou práci s nosiči. Nepravý Tarzan viděl, jak černoši skládají zavazadla. To bylo divné. A pak spatřil jednoho z bělochů, jak vklouzl do Gantryho stanu a po chvíli vyšel ven. Nato nosiči naložili břemena na záda a vyrazili do pralesa. To vše bylo velmi podezřelé. Nepravý Tarzan se přikradl blíž. Přál si, aby běloši odešli za svými sluhý. Leč nestalo se. Muž počal ztrácet trpělivost.

Sandra nemohla usnout. Byla unavená, leč nervy měla napjaté k prasknutí a před očima jí tančily kruhy jako derviři. Nemohla se zbavit vzpomínky na Tarzanovu vraždu. Znovu a znovu před sebou viděla svého neohroženého zachránce. Nenáviděla Crumpa za to, co udělal. A s někým takovým bude muset zůstat, než se vrátí k otci! Děkovala Bohu za Pelhama Duttona. Bez něho si zpáteční cestu nedokázala představit.

Snažila se vypudit z mysli bílého obra a přemýšlet raději o Pelhamovi. Cítila, že ji miluje. Nikdy se o lásce slovem nezmínil, ale jeho oči říkaly vše. A ona? Jako každá mladá dívka se nebránila jeho pozorností. Někdy dokonce uvažovala, nejde-li také o lásku, ale podobné pocity nikdy netrvaly dlouho. Její vztah k Pelhamu Duttonovi byl jiný, než jaký dosud měla ke všem ostatním mužům. Byl vážnější, hlubší a pevnější. Měla jej více za přítele než za nápadníka. Zabrána do myšlenek, náhle zjistila, že plachtovina jejího stanu se zvedá a vchází jí Crump a Minskij.

Unesena

Velký opí samec se přišel napít k prameni. Jako každé zvíře, které je přirozenou kořistí Numy, lva, či Sheety, leoparda, se nejprve důkladně rozhlédl na všechny strany. Z hustého křoviska obhlížel okolí. A pak zjistil, že se nedaleko napajedla cosi pohybuje. Nebyl to vítr, který onen pohyb způsobil. Veleop pojal zlé tušení. Zíral k prameni a čekal. A pak spatřil cizího Tarmangani, jak vypouští oheň z hromové hole. Vzápětí uviděl Tarzana a dívku. Počkal, až neznámý s dívkou odejdou, a pak zamířil k tělu bílého obra. Otočil je na záda a očíchal, vydávaje tlumené skřeky. Nakonec bezvládného muže zvedl svými mohutnými tlapami a odnesl do pralesa.

Sandra Pickerellová se zvedla z lůžka.

"Kdo jste? Co chcete?" zeptala se.
"Buďte zticha!" zavrčel Crump. "Neublížíme vám, když nebudete dělat hluk. Vodcházíme, a vy pudete s náma."
"Kde je pan Dutton?" zněla další dívčina otázka.
"Snad spí. Jestli ceknete, zemře."
"Ale co chcete ode mě? Kam mě chcete odvést?"
"Vodvedeme vás někam, kde budete v bezpečí," řekl Crump.
"Proč jí to neprozradit?" mnil Minskij. "Poslouchejte, lady. Odvedeme vás někam, kde vás nikdo nenajde, dokud starý pán nepošle tři tisíce dolarů. A jestli chcete, aby to pro vás a Duttona dobře dopadlo, nebudete dělat potíže."
Sandra uvažovala rychle. Věděla, že pokud zavolá o pomoc, Dutton přijde a oni ho zabijí. Byli to nebezpeční ničemové, kteří se nezastaví před ničím.
"Nechte mě obléknout a připravit si věci," požádala. "Budu se chovat tiše."
"To je správná řeč," pochválil ji Crump. "Ale radši tu počkáme, než se voblíknete."

Falešný Tarzan, následován opy, se tiše kradl k táboru, který nyní nebyl střežen, neboť Crump poslal askarie s nosiči. Když Sandra a její únosci vyšli z dívčina stanu, muž jim vyběhl vstříc, doprovázen smečkou velkých opic. S hlasitým křikem a vrčením napadli opi oba spiklence, zatímco jejich lidský společník se zmocnil dívky a odvedl ji z tábora. Vše bylo dílem okamžiku. Hluk probudil Duttona, který vyběhl ze svého stanu, třímaje v rukou pušku. V mihotavém světle plamenů ohniště viděl Crumpa a Minského, jak se s námahou zvedají ze země, zakrvácení od četných ran.

"Co se stalo?" zeptal se.

Minskij neztratil duchapřítomnost. "Slyšel jsem, jak se někdo plíží ke stanu slečny Pickerellové," řekl. "Vzbudil jsem Crumpa, abychom zjistili, kdo to je. Pak nás napadlo několik goril. Viděl jsem, jak nějaký běloch vede dívku odtud. Byl to Tarzan."

"Pojďme," vyzval lovce Dutton, "půjďme ji hledat. Budeme je stopovat a Sandru vysvobodíme."

"Nemá to smysl," namítl Crump. "Těch vopic je moc. A taky je tma. V ní jejich stopu nenajdeme. A i když je vobjevíme, nemůžeme střílet. Mohli bysme zasáhnout mladou dámu. Počkáme do rána."

"Něco přece udělat musíme!" naléhal Dutton.

Zatímco hovořili, Minskij se vkradl do Gantryho stanu, odvázel novopečeného kumpána a vypověděl, co se přihodilo.

"Chce jít dívku hledat," upozornil. "Půjdeš kus cesty s ním a pak ho přiměješ k návratu, nebo opustíš. My zatím přivedeme zpátky naše muže. Kdyby přišli a on byl ještě tady, bylo by to podezřelé."

"Dobrá," souhlasil Gantry a pak se společně protáhli ze stanu.

"Tenhle člověk je tvrdý spáček," řekl Minskij. "Všechno zaspal. Dalo práci, než jsem ho vzbudil."

"Jdu hledat slečnu Pickerellovou," oznámil Dutton. "Jdete se mnou?"

"Já ne," potřásl hlavou Crump. "Není to k ničemu."

"Já s panem Duttonem půjdu," nabídl se Gantry a na ta slova oba muži vyrazili směrem, kudy měla být dívka unášena. Chvilí tápali pralesem. Dutton volal dívku jménem, leč nedostalo se mu odpovědi.

"Nemá to smysl, pane Duttone," soudil Gantry. "V noci ji nenajdeme. A i kdybychom na ně narazili, co dál? Nemáme nejmenší naději. Nemůžeme střílet. Mohli bychom zasáhnout slečnu Pickerellovou."

"Asi máte pravdu," opáčil Dutton. "Musíme počkat do rána. Vezmeme všechny muže, co mají pušky, a vyrazíme."

"To bude nejlepší," řekl Gantry a oba zamířili zpátky do tábora.

Nepravý Tarzan zatím vedl pralesem dvě ženy. První byla černoška z kmene Waruturi, druhou Sandra Pickerellová. Doprovázela je smečka veleopů, které muž nazýval služebníky Boha. Obě ženy byly velmi unavené, ale jejich únosce jim nedopřál odpočinku. Věděl, že dokud nedorazí k lesu v podhůří Ruturi, nebudou v bezpečí ani před domorodci, ani bělochy, kteří se nepochybně vydají za nimi. Věděl také, že nesmí ztratit bílou bohyni. Da Gama by se na něho velmi zlobil!

Cesta byla únavná, přerušovaná toliko krátkými zastávkami k odpočinku. Neměli jídlo. Muž neměl odvahu pustit ženy samotné, aby nějaké hledaly. Záhy i on pocítil únavu a vyčerpání. A tak nakonec všichni ulehli do porostu a spali až do rána.

Hladoví, leč alespoň trochu odpočatí, pokračovali s rozbřeskem v cestě. V poledne dorazili na kraj trnového lesa. Zdálo se, že hustou spleť stromů a keřů nelze projít. Muž však přece jen našel průsek, kde se bylo možno vyhnout ostrým trnům. Urazili několik yardů a pak se před nimi otevřela pěšina, po níž mohli pokračovat bez obtíží. Muž zprvu mluvil jen zřídka, omezuje se na jednoduchá sdělení. Sotva prošli trnitými křovisky a ocitli se na volné cestě, změnil chování. Vydechl úlevou. "Teď jsme v bezpečí," řekl. "Konečně přivedu da Gamovi svou bílou bohyni."

"Proč jsi to udělal?" zeptala se Sandra. "Nic zlého jsem ti neprovedla."

"To vím," opáčil muž. "Nemám v úmyslu ti ublížit. Staneš se bohyní. Budeš mít, nač si vzpomeneš."

"Jsem pouhá anglická dívka," oponovala. "Nejsem bohyně a ani jí nechci být."

"Jsi velmi nevděčná," mnil muž.

Stezka nyní vedla do hor. V dáli se tyčila příkrá stěna jednoho z velikanů pohoří Ruturi. Než jí dosáhli, vešli do soutěsky přetnuté masivní hradbou. Sandra tušila, že to je místo, kam ji muž vleče. Zpod náspu vyvěrala říčka a stáčela se dolů do pralesa.

"To je Alemtėjo?" otázala se dívka.

"Ne," odpověděl muž, potřásaje hlavou. "To je sídlo strážců Alemtėja. Alemtėjo leží za ním."

Náhle odkudsi zazněl řev lva, tak silný, až se zem otřásala.

Sandra se rozhlédla kolem, třeštic zraky hrůzou.

"Lvi!!!" zvolala. "Co když nás napadnou?!"

"Nenapadnou nás," uklidnil ji muž. "Nedostanou se k nám."

Když přišli blíž k hradbě, Sandra shlédla do strže, jež se před ní rozevřela. Lvi! Nikdy jich neviděla tolik pohromadě.

Zachytili pach člověka a přiběhli k úpatí srázu, vrčíce a řvouce.

Podél skalního příkopu vedla do rokliny úzká stezka. Muž vyzval obě ženy, aby tudy pokračovaly v cestě. Za hlasitého řevu počali lvi vyskakovat na hladkou stěnu, aby se zmocnili vetřelců. Stezka nebyla dostatečně široká - stačil jediný chybný krok a následoval pád mezi rozlícené šelmy. Veleopi kráčeli před a za Sandrou, muž a černoška pak na čele karavany.

Jeden ze lvů vyskočil tak vysoko, že na ně téměř dosáhl. Veleop, jdoucí před Sandrou, se zastavil. A v téže chvíli shodil muž černošku ze stezky. Dívka vykřikla hrůzou. Vzápětí následoval úder těla o zem a divoký řev šelem.

Sandra vytřeštila oči. "Ty zvíře!!!" zvolala. "Proč jsi to udělal?"

"Nejsem zvíře," opáčil muž. "Strážci Alemeje musí jíst."

"Teď je řada na mně?" zeptala se Sandra.

"Ne. Jsi přece bohyně."

Kráčeli nyní mlčky. Stezka se stáčela ke konci kaňonu, kde se k nebi zvedaly mohutné útesy. Z jednoho se valil mohutný vodopád. Sandra se bála domyslet, co bude dál. Po pravé ruce měla strmou stěnu rokliny, po levé strž plnou lvů.

Stezka byla v těchto místech přece jen o něco širší. Počali sestupovat dolů. Všude bylo množství puklin, prasklin, převisů a prohlubní, v nichž bylo možno se zachytit rukama i nohama. Přesto byla dívka na smrt vyděšena. Nezdálo se možné, aby jiná živá bytost než ještěrka se tu pohybovala beze strachu. A dole čekali lvi!

Blížili se k jakémusi komínu, úzké skalní průrvě, kam nyní opí stočili své kroky. Povrch koryta byl drsný a plný trhlín, jež sloužily jako úchyty. Sandra vzhledla k ústí rozsedliny. Nad sebou viděla opičáka a svého únosce. Neodvažovala se podívat dolů. Pouhé pomyšlení na to, co by mohlo následovat, jí vehnalo pot do čela.

Šplhali vzhůru, tu a tam zastavujíce, aby si odpočinuli a nabrali dech. Uplynula hodina. Hodina napětí a strachu. A pak druhá a třetí. Dívka náhle propadla panice. Cítila, že se zřítí a že nic neodvrátí blížící se tragédii. Nervy měla napjaté k prasknutí. Chtěla vykřiknout. A pak se vrhnout do hlubiny, aby ukončila svá muka.

Najednou se to stalo. Opičák nad ní vložil tlapu do jedné z puklin. Chtěje se zapřít, ztratil rovnováhu, zavrával a padl celou vahou na dívku. Naslepo sáhla po nějaké opoře. Prsty se zaryla do trhliny ve skále. Ale pak se pustila a ztratila pevnou půdu pod nohama.

Alemeje

Sluneční paprsky se prodíraly listovím mohutných stromů, ozařující nevelkou mýtinu v samotném nitru pralesa. Vůkol byl klid a mír. Listí ševalilo, rozechvíváno vánkem. Jako by do těchto panenských končin nikdy nevtrčila lidská noha. Několik velkých opic sedělo v kruhu kolem nehybného těla bílého muže.

"Mrtev," oznámil Ga-un v řeči opů.

Ungo, vůdce smečky, zavrtěl hlavou. "Ne," oponoval. Objevila se jedna ze samic a polila muže čelo vodou. Zu-tho jím několikrát zatřásl.

"Mrtev," opakoval Ga-un.

"Ne," trval na svém Ungo. Zu-tho mužem znovu lehce zatřepal.

Tarzan zvolna pohnul víčky a pak otevřel oči. Jako omámený hleděl na velké opice. Rozhlédl se mýtinou. Hlava mu třeštila bolestí. Sáhl si na skrání. Cítil zaschlou krev na hluboké ráně. Pokusil se vstát. Ungo jej podepřel tlapou.

"Co se stalo, Ungo?" zeptal se syn divočiny.

"Tarmangani přišel s hromovou holí. Tarzan padl. Krvácel. Ungo Tarzana odnesl."

"A druhá Tarmangani?" vzpomněl si Tarzan. "Co se stalo s ní?"

"Odešla s prvním Tarmangani."

Tarzan přikývl. Byla v bezpečí. Ale kdo a proč na něho vystřelil? Neviděl Crumpa. Zdálo se, že všichni jsou proti němu. O důvod víc, proč vyhledat svého dvojníka!

Ohledal ránu a zjistil, že střela se toliko svezla po skrání a neprorazila lebku. Obrátil se znovu na Unga. Chtěl vědět, zda neviděl jiného bílého muže, který vypadal jako on. Ungo přikývl a zvedl dva prsty. Tarzan věděl, že opičák viděl toho muže dvakrát.

"Byli s ním podivní Mangani," dodal Ungo.

To bylo záhadné. Muž, který si říká Tarzan, se dokonce přátelí s velkými opicemi!

"Ungo Tarzana povede," řekl syn divočiny.

Opičák se musel poradit se svými druhy. Dlouho byli na cestě a neodpočinuli si. Ale nakonec se uvolili jít s Tarzanem. A tak se příštího dne společně vydali k pohoří Ruturi.

Když opičák narazil vší silou do Sandry, ta se zřítíla přímo na jeho soukmenovce pod sebou. Veleop ji zachytil tlapou, aby zmírnil její pád. Podařilo se a další opičák ji pak chytil do náruče. Nešťastný první op však skončil na dně strže. Než dopadl, dívka zavřela oči. Slyšela jeho divoký křik a vzápětí vrčení šelem, které se vrhly na bezvládné tělo.

Muž vystoupil na převis a shlédl dolů. Viděl dívku a opa, který ji pevně držel tlapami. Opičák teď nemohl ani nahoru, ani dolů. A ostatní mu neměli možnost pomoci. Sandra si uvědomila svou situaci. Věděla, že opičák se zachrání jen tehdy, pustí-li ji. Jak dlouho potrvá, než u něho zvítězí pud sebezáchovy?

A pak uslyšela hlas muže nad sebou.

"Hodím ti lano," řekl. "Pevně se připeoutej. Sancho a já tě vytáhneme." Na ta slova svázal dva provazy, za něž vodil zajatkyň, a jeden konec spustil dívce. S námahou, leč co možná nejrychleji, uvázala jej Sandra kolem pasu.

"Hotovo!" zavolala a zavřela oči.

Veleop Sancho a jeho pán pak počali dívku zvolna vytahovat vzhůru. Píď po pídi se k nim blížila, majíc dojem, jako by to vše trvalo věčnost. Konečně stanula na převisu po boku svého zachránce. Celou cestu se držela statečně, teď však napětí povolilo a dívka se roztrásla po celém těle.

"Byla jsi velmi statečná," pravil muž. "Už se nemusíš bát. To nejhorší máme za sebou. Brzy budeme na vrcholku."

"Ubohý opičák," zachvěla se dívka. "Viděla jsem, jak padá přímo mezi lvy."

"Ano," potvrdil muž. "Bylo to zlé. Fernando byl dobrý sluha. Ale takové věci se občas stávají. Strážci Alemtēja nejsou dobře živeni. Někdy zabije dokonce jeden druhého, aby se najedl. Jsou stále hladoví."

Konečně se Sandra uklidnila a mohla pokračovat ve výstupu. Sancho a jeho pán ji však raději drželi na laně. Zakrátko dorazili k místu, kde měla průrva mnohem mírnější sklon. Pro dívku to znamenalo velkou úlevu, neboť cesta byla nyní nepoměrně snazší. Do půl hodiny všichni dosáhli vrcholku útesu.

Dívka se rozhlédla kolem. Táhl se tudy prales a vinula říčka, která na kraji strže přecházela ve vodopád. Muž nechal Sandru ulehnout na travnatý koberec a odpočinout si.

"Vím, cos musela vytrpět," řekl se soucitem v hlase. "Ale už je to pryč. Teď jsi v bezpečí. Jsem velmi šťasten, že se ti nic nestalo." V očích měl podivné světlo. "Jsem rád, že jsem s tebou. Proč? Nerozumím tomu!"

"Ani já tomu nerozumím," dodala dívka.

"Nechtěl jsem žádnou bohyni," vysvětloval. "Nechtěl jsem jít žádnou hledat. Když jsem našel tebe, váhal jsem, zda tě sem vést. Vím, že mě nenávidíš, a to je mi líto. Ale i tak jsem šťastný, že jsi se mnou. Šťastný jako nikdy předtím."

"Nemusel jsi mě sem vodit," namítla dívka. "Mohl jsi zůstat s výpravou mého otce."

"Musel," oponoval muž. "Da Gama nařídil, abych tě přivedl, a velmi by se zlobil, kdybych to neudělal."

"Nevěřím, že patříš sem. Jsi velmi zvláštní člověk."

"Ano, jsem zvláštní," připustil. "Sám sobě nerozumím. Víš," naklonil se k dívce blíž, "myslím, že jsem trochu blázen."

Sandra váhala, co říci. A tak raději mlčela.

"I ty si myslíš, že jsem šílený?" zeptal se.

"Udělal jsi spoustu podivných věcí," odpověděla. "Spoustu nesmyslných věcí."

"Nesmyslných?"

"Odvedl jsi mě od otce a přitom jsi ke mně byl laskavý a ohleduplný. A pak jsi chladnokrevně shodil černou ženu ze skály."

"Co je na tom špatného?" řekl. "Všichni boží tvorové musí jíst. Waruturiové jedí své druhy. Proč by tedy lvi, kteří musí žít, nemohli jíst Waruturie? I ty jíš mnohé z božích tvorů. Proč by tedy mělo být špatné, když lvi učiní totéž?"

"Je tu ale rozdíl," namítla dívka. "Ta žena byla lidská bytost."

"Byla to krutá a divoká kanibalka," opáčil muž. "Antilopy, které jíš, jsou neškodné a milé. Kdo je tedy špatný?"

"Obávám se, že jeden druhého sotva přesvědčíme," pravila Sandra. "A i kdyby - co by se změnilo?"

"Pro mě moc," soudil muž.

"Jak to?"

"Protože se mi líbíš," přiznal. "A rád bych, kdybys mě měla ráda."

"Sotva mohu mít ráda někoho, kdo mě unesl mému otci a přivedl do těchto strašných končin, odkud se nikdy nedostanu."

"Alemtėjo není strašné," oponoval. "Je krásné."

"Ať je strašné nebo krásné," řekla dívka, "musím tu zůstat, protože se už nikdy nedostanu přes ten hrozný útes."

"Věřím, že si oblíbíš Alemtėjo i mě," doufal muž.

"Nikdy!" vzepřela se dívka.

Muž pohodil hlavou. "Nemám žádné přátele," svěřil se. "Myslel jsem, že budu mít alespoň jednoho."

"Máš tu své lidi," opáčila. "Hledej přitele mezi nimi!"

"Nejsou to moji lidé," ohradil se muž. "Jsem Bůh a bohové nemají přátele."

Po chvíli se vydali znovu na cestu k pralesu. Minuli říčku, podél níž vedla dobře značená stezka. Urazili asi půl míle, když došli k mýtině, na které stál hrad. Podobal se těm, jaké dívka viděla při jedné z otcových výprav do Etiopie. Jako by byl věrnou kopií pevnosti, již tam nechal postavit Portugalec Pedro Diaz na počátku šestnáctého století. Sandra o portugalské kolonizaci Habeše hodně četla. A mnohokrát slyšela, jak její únosce mluví o jakémsi da Gamovi. Konečně pochopila, odkud se berou i ostatní jména - nejvyššího kněze Ruize i opic Sancha a Fernanda. Všechna byla portugalská! Jaké tajemství v sobě skrývají?

Když lev zaútočil

Druhého dne po Sandřině únosu se Dutton probudil ještě před rozbřeskem. Hledal svého sluhu, ale nemohl ho nalézt. Vzbudil tedy předáka domorodců a vyzval jej, aby připravil snídani a shromáždil své muže a zavazadla, jež výprava ponese s sebou. Pak probudil Gantryho a zbylé dva bělochy.

Když se rozednilo, vyšlo najevo, že několik mužů zmizelo. Dutton opět poslal pro předáka.

"Co se stalo?" zeptal se. "Kam se poděli nosiči a askariové, kteří nejsou v táboře?"

"Báli se a v noci zběhli, bwana," odpověděl předák.

"Čeho se báli?" nerozuměl Dutton.

"Vědí, že Tarzan a jeho velké opice včera v noci přišli do tábora a odvedli dívku. Bojí se Tarzana. Nechtějí ho rozhněvat. Bojí se i Waruturiů. Jsou to zlí kanibalové. A navíc se chtějí vrátit domů."

"Vzali část zásob," upozornil Dutton. "Až splníme náš úkol, budou potrestáni."

"Ano, bwana," přitakal předák. "Ale raději budou doma potrestáni, než tady zabiti. Být tebou, bwana, vrátím se zpátky. Tady nic proti Tarzanovi a Waruturiům nezmůžes."

"Tarzan je po smrti," vmísil se Crump. "Vím to. Sám sem ho zabil. A pokud de vo Waruturie, budeme se držet stranou jejich vesnic. Přinejhorším máme dost pušek, abysme je zahnali."

"Řeknu to ostatním," navrhl předák, "ale být vámi, otočím se zpět."

"Jako by něco tužil," mínil Gantry. "A to se mi nelíbí."

"Vrať se, jestli chceš," řekl Crump. "Ale já se svý odměny nevzdám!"

"Ani já ne," přidal se Minskij.

"A já se nevzdám," uzavřel Dutton, "dokud nenajdu slečnu Pickerellovou."

Nosiči ani askariové nebyli nijak nadšení, když spolu se čtyřmi bělochy vyrazili na cestu. Na čele karavany šli Gantry a Dutton. Crump s Minským celý průvod uzavírali, dávající pozor, aby se nikdo z domorodců nepokusil o útěk.

Černoši byli sklíčení. Předák, obvykle hovorný, krácel mlčky. Atmosféra byla dusná a napjatá. Putovali celý den s jedinou polední zastávkou. Po únosci a dívce však nebylo nikde ani stopy.

Pozdě odpoledne překvapili osamělého bojovníka. Pokusil se utéci, leč Crump strhl z ramene pušku a střelil po něm.

"Waruturi," řekl, ohledav tělo. "Vidíte ty zbroušený zuby?"

"A spoustu zlatých cetek," dodal Gantry. "Kde je ti divoši berou?"

Černoši obklopili mrtvolu. Sotva spatřili zuby, upilované do špiče, strnuli.

"Waruturi!" neslo se hloučkem.

"Ano. Kanibalové," potvrdil předák. Také on byl očividně neklidný, jakkoli byl znám jako udatný válečník.

Té noci panovala v táboře pochmurná nálada. A když se běloši ráno probudili, byli sami. Crump běsnil zlostí. Pobíhal ležením jako smyslů zbavený.

"Ty černý mizerové vzali všechny zásoby a většinu munice!" hřměl.

"Ten kanibal, cos ho zastřelil, jim dodal," mínil Gantry. "A ani se jim nedivím. Mají z lidojedů hrůzu. A hlavně víc rozumu než my."

"Máš strach?" zeptal se Crump.

"Nemohu říci, že ne," přiznal Gantry. "Strávil jsem v téhle zemi delší čas než ty, Tome, a viděl jsem, co kanibalové dokáží. A také slyšel spoustu historek od členů Stanleyovy výpravy. Sledovali ji, protože v ní muži umírali na neštovice. A neváhali dokonce vyhrabat mrtvoly. Myslím, že bychom se opravdu měli vrátit zpátky!"

"A vzdát se odměny?" namítl Minskij.

"A nechat slečnu Pickerellovou osudu?" dodal Dutton.

"Pokusili jsme se ji najít," oponoval Gantry. "Naděje, že projdeme touhle zemí živí, je jedna ku milionu. A jestli narazíme na Tarzana a jeho opice, je s námi konec."

"Jdu dál," rozhodl Dutton. "Ostatní si můžete dělat, co chcete."

"Jdu s váma," přidal se Crump.

"Pro pět liber by udělal všechno," poznamenal Gantry.

"Jde vo víc, než vo pár mizernejch liber," ohradil se Crump. "Viděls zlato, co měl na sobě ten divoch, co sem ho včera zastřelil? Připomíná mi to něco, vo čem sem slyšel před pár lety. To zlato pochází z pohoří Ruturi. Jsou tam kusy velký jako pěst. Když ho mohli najít Waruturiové, dokážeme to taky."

"Myslím, že budeš muset zpátky sám, Gantry," ušklíbl se Minskij.

"Víš dobře, že sám se odtud nedostanu," opáčil Gantry. "Půjdu s vámi, ale dostanu podíl z odměny i zlata!"

"Vo zdejší zlatě kolujou zajímavý historky," pokračoval Crump. "Říká se, že ho chrání tisíc lvů a dva kmeny, co žijou pod horama."

"Jak ho tedy získali Waruturiové?" nechápal Minskij.

"Kmeny, co bydlej v horách, nemaj sůl a železo. Měňej je s Waruturiema za zlato. Waruturiové kupujou sůl a železo vod vostatních kmenů. A taky slonovinu."

"Co tě přivedlo na myšlenku, že tu najdeš zlatý důl?" zeptal se Gantry.

"Vím, že je v horách Ruturi. Takže k němu musí vést cesta."

"Co vy, Duttone?" otázal se Gantry. "Jste pro?"

"Máme důvod věřit, že slečnu Pickerellovou odvedli právě do hor Ruturi. Vy tam půjdete hledat své zlato, já ji.

Povedou-li obě cesty stejným směrem, zůstanu s vámi. Jsem ochoten vám pomoci, když vy pomůžete mně. Pokud zůstaneme pohromadě, máme větší naději, že dojdeme k cíli. Čtyři pušky zmohou víc než jedna."

"To je správná řeč," pokýval hlavou Minskij. "Zůstaneme pohromadě."

"Jedno ale potřebujeme, dřív než vyrazíme," vmísil se Gantry. "A to jídlo. Nemáme nic. Zítra budeme muset něco ulovit."

Časně ráno příštího dne se všichni vydali na lov, každý jiným směrem. Dutton zamířil na západ. Les tu byl otevřený a cesta pohodlná. Doufal, že alespoň někdo něco uloví a pak budou moci vyrazit po stopě Sandry Pickerellové. Věřil, že ji najde. Byl neklidný. Dokonce i lov mu připadal jako ztráta času. Ale nezbylo než se podřídít vůli ostatních.

Koneckonců není špatné vyrazit s plným žaludkem!

Hledal zvířecí stopu, ale neviděl nic. Jeho smysly nebyly natolik vyvinuty. Klidně by prošel kolem jelena a nevšiml by si ho. A pak - prales byl plný mnohem zdatnějších lovců.

Numa, lev, celou noc nic nevyslídil. Stárl. Nedokázal již běhat tak rychle a skákat tak daleko jako dřív. Nejednou mu kořist unikla z drápů. Dnes byl obzvláště hladov. A tak sledoval Duttona. Pach člověka jej nutil k obezřetlosti. Držel se za Američanem v uctivé vzdálenosti. Jakmile se Dutton zastavil, uleh do porostu a zůstal nehybný, naslouchaje a pozoruje svou kořist.

Nedaleko však číhal ještě jeden lovec, s ještě vyvinutějšími smysly než Numa. Usha, vítr, donesl k jeho citlivým nozdram pach šelmy i člověka. Hnán zvědavostí, zamířil větrovým přímo k nim.

Duttonovi se zdálo, že v tomhle lese žádná zvířet není. Možná se vydal špatným směrem! Odbočil tedy stranou v domnění, že by tu mohl najít zvířecí stezku. Sotva tak učinil, zachytil pohledem žlutavý kožich krále zvířat. Krev mu ztuhla v žilách. Dosud nikdy nevystřelil na lva. Slyšel však mnoho historek o tom, že i postřelený lev dokáže zabít. Navíc neměl příliš přesnou mušku. Zamířil ke stromu, domnívaje se, že na něm najde úkryt, dřív než ho lev dostihne. Numa se líně zvedl a majestátně vykročil ke své kořisti, obnažuje mocné tesáky. Dutton se snažil upamatovat na vše, co slyšel o zabíjení lvů.

Věděl, kde má šelma nejcitlivější místo na hlavě i na těle. Nejlépe by bylo zasáhnout srdce, leč cíl se zdál příliš malý. I když lev kráčel zvolna, pohupoval trupem ze strany na stranu, nahoru i dolů.

Dutton vykročil ke stromu. Vydechl úlevou a pohlédl vzhůru. Ale pak strnul. Nejbližší větev byla dobrých deset stop nad zemí! Nevěděl, stihne-li vyšplhat nahoru, dřív než bude šelma u něho. Slyšel, že na zemi je při útoku málokteré zvíře rychlejší než lev.

Dravec se blížil každým krokem. Ted' vypadal ještě mnohem větší než předtím. Hrozivě vrčel a jeho žlutozelené oči metaly kolem divoké blesky. Dutton strhl pušku a zacítil, odřikávaje modlitbu. A pak stiskl kohoutek. Lev sebou škubl, polekán výstřelem. Vzápětí pronikavě zařval a zaútočil.

Lidská oběť

Když Sandra Pickerellová stanula před hradní zdí, pocítila novou naději. Něco takového museli vystavět civilizovaní lidé - lidé, kteří jí projeví soucit a snad i pomohou vrátit se k otci! Očekávala, že ji odvedou spíše do nějaké domorodé vesnice, v níž bude vládnout černý sultán, obklopený hašteřivými ženami. Nikdy nevěřila tomu, že by se měla stát jakousi bohyní. Byla přesvědčena, že její únosce není duševně zdravý, a jeho historky pokládala za čiré výmysly.

"Tak tohle je hrad Alemeje," vydechla.

"Ano," potvrdil muž. "Je to hrad Cristofora da Gamy, krále Alemeje."

Kolem hradu bylo pusto a prázdno. Když však dívčin průvodce vešel do bran pevnosti, vyskočil z bašty muž a zastavil jej.

"Kdo je to?" zeptal se. "Bůh se vrací!"

"Ano," přitakal běloch. "Jsem to já. Pust' nás dovnitř. Řekni králi, že jsem přivedl bohyni."

Muž se vzdálil a Sandra slyšela, jak s kýmsi tlumeně hovoří. Nato se brána otevřela a Sandra a její únosce se ocitli na nádvoří. Opi se mezitím rozutekli do pralesa. Za branou stálo několik snědých vojáků. Měli zlaté helmy a kyrysy z téhož kovu. Nohy měli obnažené, obuté do hrubých sandálů. Všichni třímali meče a jakési sekyry, někteří pak i starodávné muškety. Zdálo se, že tuhle výzbroj nosí celá staletí!

Nádvoří tvořila rozlehlá prostora, lemovaná pásy zeleně, na nichž pracovali muži i ženy. Také oni měli snědou pleť.

Muži byli oblečení do kožených kabátů a klobouků se širokými okraji, ženy pak do suknic, obepínajících jim boky. Od pasu nahoru byly nahé. Když spatřily přichozí, neskřívaly vzrušení.

Sandra a její únosce byli vedeni přes dvoranu ke vchodu do pevnosti. Lidé, kteří je míjeli, poklekali a křížovali se, vzdávajíc jim úctu. Sandra nabyla přesvědčení, že jejího společníka opravdu pokládají za nadpřirozenou bytost.

Možná i oni jsou šílení! Ta představa ji silně znepokojila. Nebude snadné žít s šílenci!

V hradu je uvítalo několik mužů v dlouhých talárech a kápích. Každý měl na krku korálový náhrdelník s křížem. Byli to nepochybně kněží.

Odvedli přichozí dlouhou chodbou k rozlehlé komnatě, v níž Sandra poznala trůnní sál. Nato sem počaly z přilehlých místností proudit davy lidí, kteří vytvořili zástup před pódiem se třemi trůny. Kněží dovedli Sandru a jejího společníka k výstupku. V tom okamžiku shromáždění poklekli a pokřížovali se.

"Berou jej opravdu vážně," pomyslela si Sandra.

Sotva vstoupili na piedestal, kněží odvedli nepravého Tarzana k pravému křeslu a dívku k levému. Prostřední křeslo zůstalo prázdné.

A pak z opačného rohu sálu zazněly fanfáry. Dveře se otevřely a vešlo procesí, vedené dvěma trubači. Za nimi kráčel podsaditý muž se zlatou korunou na hlavě, následován suitou ve zlatých helmách a kyrysech, s meči u boku. Všichni vystoupili na pódium. Muž zamířil ke křeslům. Nejprve stanul před Sandrou, poklekl a pokřížoval se, aby poté učinil totéž u druhého trůnu. Nakonec sám usedl na prostřední stolec.

Znovu zazněly trubky a do trůnního sálu vešlo nové procesí. Vedl je muž v dlouhém kabátci a kápi. Kolem krku mu visel zlatý růženec. Byl snědší než ostatní muži, ale rozhodně nešlo o černocho. Byl to Ruiz, nejvyšší kněz. Za ním kráčelo sedm panovníkových manželů. Ženy vystoupily na pódium a usedly na buvolí kožešiny, rozprostřené kolem trůnů. Nejvyšší kněz předstoupil před shromáždění a zahájil obřad. V jazyce, jímž mluvil, poznala Sandra jakousi směsici portugalštiny a bantuštiny. Nerozuměla všemu, nicméně dokázala zachytit smysl vět. Muž sděloval shromážděným, že konečně mají božský pár a konečně nadcházejí šťastné časy. Stál za nízkým mramorovým kvádrem rudé barvy.

Následoval jeden rituál za druhým. Ruiz třikrát zapálil jakýsi prášek, nasypáný do středu oltáře. Místností se rozlehl pronikavý zápach. Jako by tu hořely lidské vlasy. A pak se ozval chorál, doprovázený údery bubnů. Velekněz se tu a tam obřadně dotkl kříže. Dívce však bylo jasné, že tenhle rituál nemá s křesťanskou vírou nic společného. Slyšela slova Kibuka - bůh války, či Walumbe - bůh smrti. Šlo tedy o jeden z primitivních pohanských kultů, jakých je na černém kontinentě vyznáván bezpočet.

Po celý obřad byly oči všech upřeny na Sandru. A nejvíce pozornosti jí věnoval sám Cristoforo da Gama, vládce Alemeje.

Dívku zpočátku rituály zaujaly, ale postupně ji připadaly stále prázdnější a únavnější. Kdo jsou jejich vyznavači?

Vypadali na míšence mezi Portugalci a černocho s výraznými maurskými rysy. Všichni kromě jejího únosce byli ověšeni zlatými cetkami. A zlata bylo plno i v trůnním sále. Panovníkovy ženy ho měly na sobě tolik, že se Sandra divila, jak je vůbec unesou.

Byla velmi unavena. Nedopřáli jí ani chvíli odpočinku. Oči se jí klížily. Cítila, jak jí klesají víčka a jak upadá do dřímoty. Vtom ji probudil pronikavý výkřik. A pak viděla, jak do sálu vešlo několik polonahých tanečnic a za nimi dva vojáci, kteří s sebou vlekli asi dvanáctiletou dívku. Přítomní zbystřili pozornost. Tamtamy teď zněly mnohem hlasitěji a rychleji. Tanečnice se ve strhujícím rytmu blížily k oltáři. A zatímco takto křepčily, vojáci zvedli dívku a položili ji na chladný mramor obětiště.

Nejvyšší kněz učinil nad obětí několik posunků a pak počal cosi mumlat. Dívka přestala křičet a jen tiše vzlykala. Ruiz vytáhl zpod kabátu dýku. Sandra se opřela o trůn, svírajíc rukama opěradla, a vytřeštěnými zraky, plnými hrůzy, hleděla na strašnou scénu, jež se před ní odehrávala. Obřadní síní teď zavládlo hrobové ticho, přerušované toliko srdceryvným nářkem nešťastné dívky. Ruizův nůž blýskl nad obětí a pak jí prořízl hrdlo. Přítomní mlčky přihlíželi. Sandra neviděla nic. Ztratila vědomí.

Hlas za noci

Sotva lev zaútočil, Dutton vystřelil, leč minul cíl. A pak ke svému překvapení zjistil, že z přilehlého stromu skočil šelmě na hřbet bílý obr a strhl ji do porostu. Velká kočka okamžitě ztratila zájem o kořist a obrátila pozornost na toho, kdo ji o ni připravil. Ocelová paže útočníka ji ovinula kolem šíje a nohy objaly trup. Lev se postavil na zadní a pokusil se vetřelce setřást. Dutton zíral před sebe jako u vytržení. Viděl, jak mužova dýka bezpočtukrát proniká zvířeti do slabin. Slyšel, jak se divoký řev šelmy mísí s křikem jejího protivníka. Vlasy na skráních se mu ježily hrůzou. Chtěl tomu muži pomoci, ale nemohl dělat nic, neboť obě těla sebou zmítala tak prudce, že nebylo možno vystřelit. Hrozilo nebezpečí, že kulka zasáhne jeho zachránce.

Brzy bylo po všem. Lev, smrtelně zraněn, chvíli zůstal nehybně stát a pak klesl do porostu bez známky života. To, co následovalo, vrylo se Duttonovi do paměti na celý život. Vítěz se zvedl zpod nehybného těla šelmy, nakročil na ně, a obrátiv oči k nebi, vydal ohlušující skřek, jakým opí samec ohlašuje, že právě přemohl svého soka. To Dutton nevěděl. Muž se k němu obrátil čelem. Plamen bitvy v jeho očích zvolna pohasínal.

"Jste Pelham Dutton?" zeptal se.

"Ano," potvrdil tázaný. "Jak to víte?"

"Už jsem vás viděl. A dívka, kterou hledáte, mi řekla vaše jméno."

"A kdo jste vy?"

"Tarzan z rodu Opů."

"Kdo?!" divil se Dutton.

"Je jen jeden Tarzan."

Dutton si všiml rány na Tarzanově skrání. "Ach tak," řekl. "Vy nejste ten, kdo unesl Sandru Pickerallovou, ale ten, kdo ji osvobodil. To na vás vystřelil Crump!"

"Tak to byl on?"

"Ano. Myslěl, že jste slečnu Pickerallovou odvedl vy."

"Myslěl víc na odměnu a na pomstu. Je to špatný člověk. Zaslouhuje trest."

"Snad si ho zákon najde," přikývl Dutton.

"Nebo já," opáčil syn divočiny. Znělo to klidně, ale Dutton byl v té chvíli rád, že není Crump.

"Co jste dělal v lese sám?" chtěl vědět Tarzan.

"Lovil," vysvětlil Američan. "Domorodci nás opustili a vzali s sebou zásoby a střelivo. Nemáme jídlo. A tak jsme se rozešli do pralesa na lov."

"Kdo jsou ostatní?" zeptal se Tarzan. "Crump, Minskij a Gantry?"

"Ano," přisvědčil Dutton. "Ale odkud všechna ta jména znáte?"

"Dívka mi je řekla. A řekla mi také, že jste jediný, komu věří."

"Ani já nevěřím Crumpovi a Minskému," potvrdil Dutton. "Gantrym si nejsem jist. Byl s nimi příliš dlouho. Myslí víc na odměnu, než na záchranu Sandry Pickerallové. Víte, její otec vypsál odměnu tisíc dolarů tomu, kdo ji přivede."

"A pět set za mě, živého či mrtvého," dodal Tarzan s úsměvem.

"Za dopadení muže, který mu unesl dceru. Muže, který o sobě tvrdí, že je Tarzan."

"Co se stalo se slečnou Pickerallovou?" otázal se pán džungle.

"Není s námi," odpověděl Dutton. "Znovu ji unesli. Tentokrát to byla smečka velkých opic, vedená bílým mužem. Musí to být týž, který si říká Tarzan."

"A vy ji hledáte?" pokračoval syn divočiny.

"Ano," potvrdil Američan.

"Pak naše cesty vedou stejným směrem, protože já hledám jejího únosce. Musela hodně vytrpět. Jsem rozhodnut ho potrestat."

"Půjдете s námi?" zajímalo Duttona.

"Ne," odvětil Tarzan. "Nelíbí se mi vaši společníci. Divím se, že ač znají Afriku, jsou ochotni pustit se do takového podniku za tři sta dolarů na hlavu. Bez doprovodu a jen se čtyřmi puškami nemáte šanci."

"Je v tom ještě něco," dodal Dutton.

"Oč jde?" zajímal se Tarzan.

"O zlatý důl v horách Ruturi."

"Slyšel jsem o něm," pravil Tarzan. "Není pochyb, že existuje, ale oni ho nenajdou."

"Vy chcete jít do Ruturi sám?" namítl Dutton. "Jak to uděláte, když myslíte, že ani čtyři to nedokáží?"

"Jsem Tarzan," zněla odpověď.

Dutton se zamyslel. S jakou jistotou ten muž tvrdí, že dokáže to, co nedokáží čtyři! A jak snadno si poradil se lvem!

"Rád bych šel s vámi," řekl. "Hledáte muže, který unesl Sandru. Já hledám ji. Když jste ji již jednou osvobodil, věřím, že mi pomůžete vysvobodit ji podruhé. Pokud jde o zbylé tři, jde jim jen o peníze. Nebýt odměny, o Sandru by se vůbec nestarali. A pokud najdou zlatý důl, přestanou se zajímat o celý svět."

"Asi máte pravdu," připustil Tarzan.

"Mohu tedy s vámi?" naléhal Američan.

"A oni?"

"Budou si myslet, že se mi něco stalo. Určitě mě nebudou hledat. Nemám s nimi až tolik společného."

"Dobrá," svolil pán džungle. "Můžete se mnou, dokázete-li to."

"Co tím myslíte?"

"Přijdete do styku s divokými šelmami. Budete se muset naučit myslet a jednat jako ony. A to není pro civilizovaného člověka snadné. Šelmy nejsou hnány hrabivostí či touhou po pomstě. Jsou šlechetnější než člověk. Zabíjejí jen v sebeobraně a na lovu. Nelžou a nezrazují své druhy."

"Máte o zvířatech vysoké mínění, že?" poznamenal Dutton.

"Proč ne?" opáčil Tarzan. "Narodil jsem se mezi nimi. Byl jsem šelmou, dokud jsem nepotkal lidskou bytost a neuvědomil si, že jsem člověk."

"A co vaši rodiče?" vyzvídal Dutton.

"Nepamatuji se na ně," řekl Tarzan. "Byl jsem malý, když zemřeli."

"Myslím, že vám rozumím, proč tak smýšlíte o lidech," ujistil jej Dutton. "Někdy cítím totéž. Půjdu s vámi."

"Chcete se ještě vrátit do tábora?"

"Ne. Vše, co mi patří, mám s sebou."

"Dobrá, pojďme tedy."

Na ta slova se Tarzan otočil a zamířil na sever. Dutton jej následoval, přemýšleje o svém podivuhodném společníku. Cítil v něho důvěru. Snad i proto, jaké měl až dosud kumpány.

Po chvíli dorazili na otevřený palouk, kudy protékala bystřina. Dutton se automaticky zastavil a strhl z ramene pušku, neboť mýtina byla plná velkých opic. Zbystřily pozornost a počaly vrčet, sotva se k nim přiblížili. Dutton slyšel, jak k nim Tarzan promlouvá jakousi podivnou řečí. Zdálo se, že je to uklidnilo.

Syn divočiny se ohlédl a viděl, že Dutton stojí na místě.

"Pojďte," vyzval jej. "Očichají vás, aby vás poznaly. Řekl jsem jim, že jste můj přítel. Neublíží vám. Nevšímejte si jich, zvláště samic a mláďat."

Dutton přišel blíž ke smečce. Opi jej počali očichávat a ohmatávat tlapami. Náhle mu jeden z nich vytrhl pušku. Tarzan k němu promluvil a opičák trofej pokorně vrátil.

"Nemají pušky rádi," vysvětlil syn divočiny. "Řekl jsem jim, že budete hromovou hůl používat jen k obstarávání potravy a ochraně jejich smečky. Snažte se to dodržet."

"Nevím, bude-li co ulovit," pochyboval Dutton. "Za posledních několik dní jsem měl jen pár kusů ovoce."

Tarzan zvedl hlavu a nasál vzduch. "Počkejte tady," vyzval svého společníka. "Něco přinesu." Na ta slova se vyhoupl do větví a zmizel.

Dutton zíral na veleopy. Necítil se nejlépe. Nevšímal si ho, ale slyšel nejednu historku o tom, že dokáží bezdůvodně zaútočit. Náhle se ho zmocnily pochyby, zda se bílý obr vrátí. Neklidně počal přecházet sem a tam. Neměl by se vydat na cestu sám?

Po chvíli se však Tarzan objevil, nesa na rameni antilopu.

"Chcete rozdělat oheň?" zeptal se.

"Ano."

"Odříznete si, kolik sníte," řekl syn divočiny. "Zbytek necháme na zítra."

"Opeču i vám," nabídl se Dutton. "Kolik chcete?"

"Opečte si jen pro sebe," zavrtěl hlavou Tarzan. "Se mnou si nedělejte starosti."

Odkrojil několik kusů a podal je opicím. Ač jsou většinou býložravé, občas nepohrdnou ani masem. Syn divočiny usedl mezi ně a pustil se do jídla, trháje maso zuby a vydáváje podobné zvuky jako jeho čtvernozí společníci. Dutton byl zděšen. Ten muž jí maso syrové a vrčí přitom jako šelma! Dostal strach. Někoho takového se nevyplatí rozzlobit! Než dojedli, nastala noc.

"Vrátím se brzy," řekl syn divočiny. "Můžete si lehnout kdekoli a klidně spát. Opice vás upozorní, bude-li hrozit nějaké nebezpečí."

Pak nařídil Ungovi, aby hodného Tarmangani chránil. Opičák souhlasně zavrčel.

Bylo již pozdě, když se poslední ze tří lovců vrátil do tábora. Nikdo neměl štěstí. Každý přinesl jen pár plodů ovoce a ořechy. Potřebovali však maso. Čerstvé maso, aby nabrali sílu.

"Kde ten chlap vězí?" nechápal Gantry. "Myslel jsem, že už bude zpátky."

"Je mi jedno, kde je," opáčil Crump. "Čím později ho uvidím, tím líp."

"Byl jako všichni," dodal Minskij. "Vím, co si o nás myslel. Že jsme vyvrhelové. A taky se k nám tak choval. Nemám tyhle zbohatlíky rád. Okrádají nás."

"K čertu!" ulevil si Crump. "Nemám je rád, ale rudý mám rád ještě míň!"

"Protože jsi sám jeden z nich! Či snad dokonce chodíš do kostela a věříš v Boha?" rýpl si Minskij.

"Buď zticha!" zavrčel Crump.

"Slyšeli jste dnes odpoledne ten křik?" změnil Gantry téma.

"Slyšeli," potvrdil Minskij. "Co to mohlo být?"

"Taky sem to slyšel," dodal Crump. "Ale čert ví, co to bylo."

"Domorodci mi prozradili, že někdy tak křičí opičí samci, když někoho zabijí," řekl Gantry. "Ale teď na to nechci myslet. Jdu spát."

"Dobrá," souhlasil Crump. "Zůstanu na hlídce. Za čtyry hodiny tě vzbudím. A pak tě vystřídá Minskij. Udržujte vohň a mějte voči na stopkách!"

Minskij s Gantrym ulehli a Crump usedl k ohništi a přiložil několik suchých větví. Vůkol byla hustá tma. Jako by se svět nyní zmenšil na nevelký kruh kolem ohně. Crump přemýšlel o tom, jak naloží s odměnou a zlatem. Náhle byl vyrušen zvuky, které se blížily temnotou.

"Vraťte se!" ozval se čísi hlas. "Dřív než zemřete!"

Gantry i Minskij byli v okamžiku na nohou.

"Kdo to k čertu byl?!" zašeptal druhý zděšeným hlasem.

Král přichází

Když Sandra znovu přišla k sobě, ležela na pohovce, pokryté buvolími kožešinami. Nad ní se skláněl Ruiz a cosi mumlal. S ním tu byly ještě čtyři domorodé ženy a také mladík, sotva dvacetiletý. Jakmile všichni zjistili, že dívka otevřela oči, poklekli a pokřičovali se.

Ruiz pokýval hlavou. "Přivedl jsem ji zpátky z nebes," řekl. "Chovejte se k ní, jak náleží. Je to rozkaz Cristofora da Gamy, krále Alemeje, a Ruize, nejvyššího z kněží!" Na ta slova se taktéž pokřičoval a vyšel z komnaty.

Domorodci dál klečeli na kolenou. "Vstaňte," vyzvala je dívka, ale nikdo se ani nehnul. Zkusila to znovu, tentokrát svahilsky. Konečně se zvedli.

"Kdo jste?" zeptala se.

"Tví otroci," odpověděl mladík.

"Proč jste tak vyděšení?" nechápala Sandra.

"Máme strach," přiznal hoch. "Být v blízkosti bohyně! Nezabíjej nás! Budeme ti věrně sloužit!"

"Ovšemže vás nezabijí. Proč si myslíte, že bych to mohla udělat?"

"Nejvyšší kněz zabíjí naše druhy a jejich těla hází strážcům Alemeje. A bohyně může totéž. Nebo ne?"

"Nechci zabít nikoho. Nemusíte se mě bát. Jak se jmenuješ?"

"Kyomya," představil se chlapec. "Čím ti máme posloužit, bohyně?"

Sandra usedla na okraj pohovky a rozhlédla se kolem. Místnost byla prostorná a téměř prázdná. Byl tu jen stůl a několik lavic. Podlahu pokrývaly lví a buvolí kožešiny. Okna byla úzká s výklenky bez skel. V jednom rohu stál krb.

"Jsem-li bohyně, musím toho využít," pomyslela si Sandra.

"Kyomyo!" oslovila mladíka.

"Ano, bohyně."

"Chtěla bych lázeň, čisté šaty a nějaké jídlo. Mám hlad."

Služebnictvo neskrývalo překvapení. Což může mít bohyně hlad? Ví vůbec, co je jídlo?

Kyomya se otočil k jedné z dívek. "Připrav koupel," nařídil. Pak oslovil druhou. "Jdi a přines jídlo. Já obstarám šaty."

Nato služebné odvedly Sandru do místnosti, kde se v díži nad pánví se žhavým uhlím hřála voda. Svlékly ji a umyly.

Jedna z nich jí rozčesala vlasy. Konečně se Sandra cítila dobře. Nebylo nepříjemné být bohyní!

Po chvíli přišel Kyomya s oblekem. Vešel bez zaklepání. Sandřina nahota jej nikterak nevyvedla z míry. Položil šaty na lavici a odešel. Dívky Sandru oblékly a upravily. Oděv tvořila suknice ze zlaté síťoviny a vesta, tvořená dvěma zlatými, bohatě zdobenými disky. Ve vlasech měla členku a na ruku i nohou náramky z téhož kovu.

Sandra věděla, že ji oděv odhaluje víc, než se sluší. Ale žádná žena v Alemeju na tom nebyla jinak. A pak - kdo ví, jak se bohyně obléká? Ani ten nejlepší módní návrhář!

Koupel ji osvěžila a posílila. Ověšena zlatem, cítila se opravdu jako někdo z jiného světa. Zároveň se ale nemohla zbavit vzpomínky na hrůzný výjev, jehož byla svědkem v trůnním sále. Až do smrti bude mít před sebou nešťastné dítě a uslyší jeho tichý nářek.

V další komnatě bylo již na stole připraveno jídlo. Zatímco vybírala očima, služebné procházely kolem a nabízely z bohaté tabule. Bylo tu čerstvé ovoce, zelenina, buvolí maso, těžké víno i silná káva. Panovník Alemeje žil opravdu okázale. Nebylo divu, že je tak dobře živěný!

Právě končila s jídlem, když se dveře otevřely a za hlaholu trubek vešel král. Sandra byla bystrá dívka. Mohla vstát a pozdravit. Ale pak si uvědomila, že je bohyně, a zůstala sedět. Král překročil práh, poklekl a pokřičoval se.

"Můžeš se posadit," řekla dívka, dřív než tak stačil učinit sám.

Da Gama neskrýval překvapení. Nakonec usedl na lavici přímo proti ní. Ostatním pokynul, aby se vzdálili.

"Kyomya zůstane," rozhodla Sandra.

"Ale já ho posílám pryč," ohradil se král.

"Zůstane!" opakovala Sandra s rozhodností v hlase. Nebyla snad bohyně?

Da Gama pokrčil rameny. Našel opravdovou vyslankyni nebes.

"Jak si přeješ," řekl.

Kyomya se necítil dobře. Pot mu vyrazil na čele a oči pohasly. Nebylo příjemné vědět, že co chvíli si může rozhněvat bohyni i krále.

"Bylo o tebe postaráno?" zajímal se da Gama.

"Ano," odpověděla dívka. "Mé otrokyně jsou velmi starostlivé. Vykoupaly mě, oblékly a daly mi najíst. Teď si nepřeji víc, než odpočívat."

"Kde tě Bůh našel?" vyzvídal král.

"Kde lze najít bohyni?" odvětila dívka otázkou.

"Mluvil tedy pravdu."

"Co říkal?"

"Říkal, žeš mu byla seslána z nebes."

"Bůh to musí vědět."

"Jsi krásná," pokračoval král. "Jak se jmenuješ?"

"Sandra," představila se. "Ale ty mi smíš říkat Nejsvětější. Jen bohové mají právo nazývat mě Sandrou."

"Dobrá," svolil panovník. "Budme přáteli. Zanechme obřadností. Můžeš mi říkat Cris, chceš-li."

"Nechci," potřásla hlavou dívka. "Budu ti říkat da Gama. Jak jsi k tomu jménu přišel?"

"Jsem Cristoforo da Gama, přímý potomek bratra Vasca da Gamy."

"Jak to víš?"

"Jak to vím?" divil se král. "Tak stojí v historii Alemtēja a traduje se po staletí z otce na syna."

"Pokud mi slouží paměť a dějiny nelžou, byl Cristoforo da Gama, bratr Vasca da Gamy, poražen muslimy a zabit i se svými mušketýry."

"Dějiny lžou," nesouhlasil král. "Cristoforo da Gama a několik mušketýrů unikli. Muslimové je zahnali na východ, kde nakonec našli útočiště. Měli otroky a dařilo se jim dobře. Během prvních sta let postavili tenhle hrad. Jejich potomci bojovali s muslimy, kteří se usídlili na druhé straně údolí a podnikali do Alemtēja nájezdy."

"Alemtēja," opakovala dívka. "To jméno je mi povědomé, ale nevím odkud."

"Je to jméno kraje, odkud pocházel da Gama," vysvětlil král.

"Ano, už si vzpomínám," přikývla dívka. "Je to provincie v Portugalsku."

"Portugalsko," zasnul se král. "Tak je psáno v naší historii. Chtěl jsem ovládnout svět a najít tu zemi. Ale tady v Alemtēju je mi dobře. Tak proč chodit mezi barbary, kteří ani nemají dobré jídlo?"

"Jsi docela moudrý," pravila dívka. "Nestojí za to dobýt svět. Už ses vypořádal s muslimy?"

"Ne," odpověděl král. "Kdyby tomu tak bylo, s kým bychom bojovali? A život by nestál za nic!"

"Jako by takhle uvažoval celý svět," povzddechla dívka. "A teď, da Gamo, můžeš jít."

Král svrátil obočí. "Tentokrát odejdu," řekl. "Ale vrátím se. Můžeš být bohyně, ale jsi také žena."

Když da Gama opustil Sandřinu komnatu, potkal na chodbě Ruize.

"Co tu děláš, Crisi?" zeptal se velekněz.

"A co tu děláš ty?" zavrčel da Gama. "Každý by si mohl mystet, že jsi tu pánem. Není to snad můj hrad? Mohu jít, kam se mi líbí!"

"Znám tě. Jdeš od bohyně. Viděl jsem, jak ses na ni dnes díval."

"A co má být?" osekkl da Gama. "Jsem král. Je to snad méně než Bůh či bohyně? Jsem stejně svatý jako oni. Jsem král i Bůh! A takoví nečiní nic špatného!"

"Nesmysl!" zvolal velekněz. "Víš stejně dobře jako já, že ten muž není žádný Bůh a ta žena žádná bohyně. Osud toho muže seslal z nebes. Jen nevím jak. Ale jsem si jist, že je smrtelný jako každý z nás. Chceš ho ovládat, abys udržel v poslušnosti kněží. Víš, že kdo vládne jim, vládne celé zemi. Prostě jsi žárlil, nic víc. Proto jsi chtěl bohyni. Myslel sis, že tím posílíš svou moc. Dobrá, máš ji mít. Ji, i svého Boha. Ale já je mohu využít zrovna tak jako ty. Lidé v ně věří. Když teď půjdu a řeknu jim, žeš dívce ublížil, roztřhají tě na kusy. Nejsi s lidmi příliš zadobře. Je spousta šlechticů, kteří si myslí, že da Serra by byl lepší panovník."

"Tiše!" okřikl jej da Gama. "Ne tak nahlas! Někdo by tě mohl slyšet. Nechme sporů, Pedro. Naše cíle jsou společné. Jestli se Osorio da Serra stane králem, Pedro Ruiz záhadně zemře. A Quesada se stane veleknězem. A tím se může stát, i pokud jsem králem já."

Ruiz cosi zavrčel a zrudl ve tváři. Pak se usmál a poklepal vladaři na rameno.

"Dobrá, nehádejme se," řekl. "Myslel jsem na tvé dobro. Ale teď vidím, že jsi král, a král se nedopouští ničeho zlého."

V zajetí kanibalů

Té noci, kdy Tarzanovi pronásledovatelé zaslechli hlas, jenž k nim promluvil z temnoty, měl Gantry špatné spaní. Neznámý se ozval jen jednou, ale Gantry jej slyšel neustále. A myslel na něho i ráno, sotva se probudil. Crump a Minskij již byli na nohou.

"Měli bysme vyrazit," mínil Crump. "A taky něco cestou ulovit."

"Co to mohlo být?" vrtalo hlavou Gantrymu.

"A co jako?" nechápal Crump.

"Ten hlas v noci."

"Jak to mám vědět?"

"Mluvil svahilsky, ale na domorodce to nevypadalo," pokračoval Gantry. "Říkal jsem vám, ať se vrátíme, nebo zemřeme!"

"Copak by tě hlas mohl zabít?" namítl Minskij.

"Ten hlas přece někomu patřil," trval na svém Gantry. "Kdo ví, byl-li to vůbec normální smrtelník!"

"Seš cvok," okřikl jej Crump. "Dem dál. Měli bysme sebou pohnout."

"Kudy chcete jít?" zeptal se Gantry.

"Kudy? Samozřejmě do hor Ruturi."

"Nejdu s vámi," protestoval Gantry. "Mám toho dost. Vracím se zpátky."

"Vždycky sem věděl, že se bojíš," zasmál se Crump.

"Mysli si, co chceš," opáčil Gantry. "Jdu zpátky."

"To není špatnej nápad," souhlasil Crump. "Aspoň bude na vodměnu vo jednoho mňň."

"Mrtvému je odměna k ničemu," řekl Gantry.

"Zavři zobák!" rozčilil se Minskij.

"A di k čertu!" dodal Crump.

"Taky že půjdu," uzavřel Gantry. Přehodil pušku přes rameno a vyrazil do džungle opačným směrem.

Když Tarzan odešel, zanechav Duttona s veleopy, Američan se marně pokoušel usnout. Měl v hlavě tolik myšlenek o všem, co se v posledních hodinách událo, že to prostě nedokázal. Myslel na Tarzana z rodu Opů.

Byl to on, kdo unesl Sandru? Ale proč se choval přátelsky k němu? Možná to vše jen předstíral! Možná se ho držel jen proto, aby za něho dostal výkupné. Dutton počínal věřit tomu, že ten muž je šílenec. Zdálo se však, že mu nezbyvá nic jiného než s ním zůstat. Nebo se má pokusit osvobodit Sandru sám? Dlouho váhal a nakonec se rozhodl šíleného muže opustit a vydat se bez něho k horám Ruturi.

Vstal a zvolna se počal vzdalovat smečce opic. Ty, které ještě nespaly, mu nevěnovaly sebemenší pozornost. A tak se záhy ocitl sám v hloubi pralesa. Matný svit hvězd mu pomáhal držet směr. Stejnou službu by mu za dne prokázal kapesní kompas.

Zatímco se ubíral na sever, Tarzan se vrátil ke smečce. Okamžitě zjistil, že Američan zmizel. Sotva se ujistil, že není nablízku, počal na něho volat jménem, leč nedostalo se mu odpovědi. Probudil veleopy a vypytl se jich. Dva viděli, jak Tarmangani opouští tábor. Mohlo se zdát, že Tarzana klamou - neměli cizince rádi a jeho přítomnost jim nebyla příjemná. Ale Tarzan věděl, že nelžou.

Syn divočiny málokdy spěchal. Čas pro obyvatele pralesa nic neznamenal. Pán džungle věděl, že vždy dokázal každého dostihnout, a šlo-li o nepřítele, pak i potrestat. Nezáleželo na tom, stalo-li se tak první den, či až za měsíc. A tak se spolu se svými huňatými soukmenovci vydal zvolna k pohoří Ruturi. Když občas zastavili k odpočinku, hověl si ve stínu, zatímco opice se neúnavně sháněli po něčem na zub.

Američan na tom byl mnohem hůře. Neustále čelil strachu z muže, o němž se domníval, že je šílený, a proto nebezpečný jak jemu, tak Sandře Pickerellové. Během svého pobytu v Africe byl neustále na někoho odkázán. To znamenalo, že týdny strávené v džungli mu nepřinesly mnoho užitku. Tudiž nebyl ani v nejmenším vyzbrojen proti nenadálým událostem či útoku šelem a nebezpečí, jež mu v těchto končinách hrozila, si vlastně ani neuvědomoval.

Na slony, nosorožce, buvoly, lvy či leopardy člověk nenarazí v Africe na každém kroku. Může přejít celý kontinent, aniž by spatřil jedinou šelmu. A stejně tak na ni může připadnout každým okamžikem, a když to nejméně očekává. Proto kdo chce v pralese přežít, musí zůstat neustále ve střehu. Pohybovat se bezpečně znamená pohybovat se potichu.

Hluk poutá pozornost a navíc brání rozeznat podezřelé zvuky.

Dutton byl nyní zcela ponořen do svých problémů. Proto zvuky, které jej obklopovaly, téměř nevnímal. Jinak tomu bylo v případě několika snědých válečníků, k nimž se nic netuše blížil. Zastavili se a naslouchali, šeptající si mezi sebou. Pak se skryli v porostu po obou stranách stezky. Když Dutton dorazil až k nim, vyskočili z úkrytu a obklopili jej s napraženými oštěpy. Viděl zlaté ozdoby a sbroušené zuby a bylo mu jasné, že padl do rukou kanibalů z kmene Waruturi. Zprvu chtěl použít pušky, ale zavčas si uvědomil, že klást odpor by nemělo smyslu. A pak - jeden z válečníků mu ji záhy odebral.

Chovali se k němu nevybíravě, pobízejíce jej oštěpy. Svázali mu ruce za zády, kolem krku mu nasadili smyčku a vyrazili stezkou směrem ke své osadě.

Zatímco vedli zajatce na jih, Tarzan mířil na sever. Postupoval zvolna, takže nebylo pochyb, že divoši dorazí k odbočce na východ dříve než on.

Dutton si konečně uvědomil vážnost situace. Věděl, že se stal zajatcem lidojedů. Může vůbec někoho takového přesvědčit, aby ho pustili? Uvažoval o tom, že se vykoupí. Ale když viděl spoustu zlatých cetek, jimiž byli jeho uchvatitelé ověšeni, pochopil, že by sotva něčeho dosáhl. Ani výhrůžky neměly valného smyslu, neboť divoši by si pramálo lámali hlavy zákony bílých lidí. A i kdyby snad nalezl způsob, jak je přemluvit, stěží by jim dokázal cokoli sdělit několika svahilskými slovy, která znal.

Jakou má tedy vůbec naději? Věděl, že šílený Tarzan míří k horám Ruturi. Když dokázal vysvobodit Sandru, proč by nemohl vysvobodit i jeho? Nebo se mu za jeho útek odvděčí jinak? S těmito myšlenkami kráčet po boku svých uchvatitelů, chvěje se strachy. Náhle Waruturiové odbočili z hlavní cesty. Teď bylo nadobro po nadějích!

Bojovník, který mu odebral pušku, byl na svou trofej náležitě pyšný a neustále si s ní hrál. V jednom okamžiku ničeho netuše stiskl kohoutek. Vyšla rána a kulka nešťastnou náhodou zasáhla jednoho z domorodců přímo do srdce. Divoši okamžitě zastavili a dali se do bouřlivé debaty. Bratr mrtvého Duttona několikrát napadl, a nebýt předáka karavany, nepochybně by jej zabil. Předák si naštěstí zavčas uvědomil, že je pohodlnější zajatce do vesnice dovést, než odnést na zádech.

Muži se pustili do výroby nosítek pro svého nešťastného soukmenovce. Zatímco ještě před několika okamžiky byl jejich spolubojovníkem, nyní měl před sebou týž osud, jaký čekal zajatce. Ještě než se vydali na další cestu, rozvázali Duttonovi pouta a přikázali mu, aby nesl jeden konec lehátka s jejich mrtvým druhem.

A dveře se otevřely

Sotva král opustil komnatu, pustily se Sandřiny komorné do přípravy lůžka. Když byly hotovy, sfoukly plamen lampy, jež ozařovala místnost. Kyomya ulehl před práh dveří, vedoucích do chodby. Z dále se ozýval řev strážců Alemejea.

Unavená dívka však záhy usnula.

Příští den proběhl poklidně. Neviděla ani krále, ani Ruize. Odpoledne se šla projít ven, doprovázena Kyomyou a střežena několika bojovníky. Opustila panovnické sídlo a ocitla se ve vesnici z doškových chatrčí, rozsetých po planině za hradními zdmi. Tady žil prostý lid - orači, pastevci, řemeslníci, ale i řadoví vojáci. Každý, kdo dívku mýjel, poklekl a pokřižoval se.

Na jedné straně osady bylo množství výběhů pro buvoly. Sandra neskrývala svůj údiv - až dosud se domnívala, že

buvol je v Africe divoké, nezkrotné zvíře, nebezpečnější než mnohá šelma.

"K čemu slouží?" zeptala se Kyomyi.

"To jsou váleční buvolí," odpověděl chlapec. "Máme buvolů mnohem víc, ale právě je vyhnali na pastvu. Bojovníci z Alemtěje jich využívají k nájezdům na muslimy."

"Muslimy?" divila se dívka. "Kde se tady berou?"

"Jsou to moji lidé," pravil Kyomya. "Žijí v osadě v horách. Tu a tam sejdou dolů do údolí, aby pobili nepřitele či ukořistili jeho buvoly. Jsou to Gallové, ale oni je nazývají muslimy. Nevím proč. I Gallové užívají buvoly k boji. Sám jsem se zúčastnil před třemi měsíci jednoho z nájezdů. Tehdy mě Alemtějové zajali a udělali ze mě otroka."

"Chovají buvoly jen pro válečné účely?" chtěla vědět Sandra.

"Také pro maso, mléko a kůže. Mají pro Alemtěje i pro nás velkou cenu. Můj otec měl mnoho buvolů. Byl to bohatý muž. Když Alemtějové zabijí buvola, vše z něho spotřebují. A co ne, hodí do strže lvům."

Kyomya onoho dne dívce objasnil spoustu věcí. Vyprávěl i o zlatém dole v horách.

"Je tam tolik zlata, že občas odtud odnášejí kusy velké jako lidská hlava. Je to ryzí zlato. Někdy ani buvolí nestačí odnést náklad, který se tu za jediný den nahromadí. Pro Alemtěje není snadné zlato získat, neboť důl leží poblíž naší osady. Jakmile se vydají za práci, zaútočíme na ně."

Po večeři kdosi zaklepal na dveře Sandřiny komnaty. Překvapilo ji to, neboť se tak stalo poprvé. Každý, kdo chtěl vstoupit, tak až dosud činil bez vyzvání. Na dívčinu výzvu se dveře otevřely a do místnosti vkročil muž, jehož tu nazývali Bohem. Když jej dívka spatřila, napadlo jí, že přichází z téhož důvodu jako předtím král.

Rozhlédl se komnatou. "Zdá se, že ti poskytli veškeré pohodlí," řekl.

"Ano," potvrdila Sandra. "Teď jen kdyby mě nechali o samotě."

"Co tím myslíš?" nechápal muž.

Vypověděla o králově návštěvě, jako by jej před něčím podobným chtěla varovat.

"Ničema!!!" zvolal muž. Něžně vzal dívku za ruku. "Můžeš mi odpustit, že jsem tě sem přivedl?" zeptal se. "Moc mě to mrzí. Vždycky udělám to, co bych neměl. Prostě poslechnu. Ale proč vlastně? Nejsem snad Bůh? Ano, jsem Bůh! A přitom jsem ti ublížil. Jediné bytosti, jíž jsem ublížit nechtěl! Ale snad to budu moci napravit!"

"Jak?" otázala se dívka.

"Pokusím se tě odtud odvést," odvětil muž.

"To bys udělal?"

"Udělal bych pro tebe cokoli."

V jeho hlase i očích bylo cosi, čeho si až dosud nevšimla. Náhle se ho přestala bát. Mluvili spolu hodnou chvíli. Pak jí popřál dobrou noc a odešel. Myslela na něho mnohem víc než předtím. Věřila, že příslib jejího vysvobození není planý. Cítila, že je přesvědčen o tom, že to dokáže.

Usedla na pohovku a přemýšlela o něm. Zjistila, že její vztah k němu se mění. Zprvu jej nenáviděla za to, co udělal. Ale když poznala, že chce napravit, co spáchal, počala hledat pro jeho čin ospravedlnění. Trochu ji to zlobilo. Nerozuměla sama sobě. A pro to, co ten muž dělá, nenacházela rozumné vysvětlení. Znovu a znovu si opakovala, co jí kdy řekl, a vždy došla k témuž závěru. Bylo zvláštní, že to v sobě nedokázala potlačit. Ale bylo by něco divného na tom, kdyby se ten muž do ní zamiloval? Byli hodně spolu. Věděla, že cit, který k ní chová, není jen slepou vášní. Měl ji příliš dlouho plně ve svých rukou - a nikdy se o nic nepokusil. Ano, ten muž ji miluje!

Jakmile opustil její komnatu, zamířil do svého pokoje, který byl na opačném konci chodby. Právě když vcházel do dveří, zahlédl na chodbě Ruize, který sem zabočil z jedné z postranních uliček. Jeho kroky směřovaly k dívčině ložnici. Muž se zamračil, ale pak překročil práh a zavřel za sebou.

Sandřiny služebné právě připravovaly svou paní na lože, když vtom se dveře komnaty otevřely a Ruiz vešel.

"Co to má znamenat?!" zvolala dívka. "Vstoupit do mého pokoje bez dovolení!"

Ruizovi pohládl na rtech škodolibý úsměv.

"Nenaparuj se přede mnou," varoval. "Když můžeš v noci rozptylovat vyslance nebes, můžeš bavit i nejvyššího kněze! Mám všude své lidi. Jeden z nich mi prozradil, že u tebe byl a strávili jste spolu celý večer! Musel odejít krátce přede mnou!"

"Jdi pryč!" nařídila dívka.

"Jen se neostýchej! Budeme přáteli," zašeptal. "Když na mě budeš hodná, budeš mít v Alemtěju, nač si vzpomeneš."

"Odejdi!" opakovala.

Přistoupil k ní blíž.

"Nedotýkej se mě," odtáhla se dívka.

Vzal ji za ruku a přitiskl k sobě. Kyomya a čtyři otrokyně se krčili v rohu místnosti, třesouce se o osud své paní.

"Pomoz mi, Kyomyo!" zvolala dívka.

Chlapec chvíli váhal, ale pak vyskočil na nohy a vyběhl k pohovce. Ruiz se otočil, svíraje dosud Sandru jednou rukou. Druhou pak udeřil Kyomyu do tváře tak silně, že ten upadl na podlahu. Rychle se však zvedl.

"Nech mou paní!!!" vykřikl. "Nebo tě zabiji!" A vrhl se na kněze.

Ruiz pustil dívku a postavil se svému soupeři. V nestřeženém okamžiku tasil dýku a vrazil ji Kyomyovi přímo do srdce. Jedna z otrokyň zoufale vykřikla. Milovala mladého Galla. Sandra se pokusila utéci, Ruiz ji však dostihl a strhl zpět k pohovce. Bila kolem sebe, ale vše nadarmo. A pak se otevřely dveře.

"Pusťte bílého muže!"

Veleopi hledali potravu. Banány, křehké výhonky i šťavnaté housenky. Tarzan zatím odpočíval. Konečně vstal a protáhl se. "Pojďme!" řekl v jazyce opů. "Je čas dát se na cestu." Na ta slova vyrazil stezkou na sever. Náhle jeho citlivé uši zachytily ozvěnu výstřelu z pušky. To by mohl být Dutton, soudil syn divočiny. Byl snad na lovu? Nebo má

potíže? Rána vyšla z míst, kam Tarzan mířil. Pán džungle vyskočil na strom a pokračoval dál po větvích.

Waruturiové se ubírali ke své osadě, pobízejíce Duttona do kroku ostrými hroty svých kopí. Bílý muž celou noc nespál a celý den nic nejedl. Navíc byl co chvíli častován ranami. Zprvu chtěl pustit břemeno a vrhnout se na své uchvatitele. Zemřít mu připadalo méně strašné než takhle trpět. Měl dosud sílu pustit se do boje. Ale nyní cítil, že ztratil veškeré naděje.

Zatímco vpředu nesli nosítka dva muži, vzadu zůstával sám. Náhle jeden z divochů pronikavě vykřikl a klesl k zemi, zasažen šípem. Druhý se zastavil a vyděšeně zíral do všech stran.

"Bílý muž!" křičel bratr zasaženého. "To on to způsobil!"

A napřáhl oštěp, aby s Duttonem skoncoval. V příští chvíli však sám padl jako podřatý s šípem v prsou. Černoši byli bez sebe hrůzou. Necháпали, co se to děje. A pak se ozval čísi hlas.

"Pusťte bílého muže!" nařídil.

Černoši se počali radit. Nakonec se rozhodli pokračovat v cestě i se zajatcem a své soukmenovce ponechat osudu. Neměli v úmyslu se s nimi nosit. Zvláště nyní, kdy by byli jen přítěží.

"Pusťte bílého muže!" opakoval hlas. Černoši zrychlili krok. Třetí z nich padl, zasažen stejným způsobem jako jeho dva předchůdci. A neznámý hlas znovu přikázal, aby propustili zajatce.

To už bylo na divochy příliš. Za okamžik stál Dutton na stezce sám, zatímco Waruturiové prchali džunglí jako štvaní. Tarzan seskočil na stezku přímo k Američanovi.

"Neměl jste se vzdalovat," řekl. "Je to vždy nebezpečné. Opi by vás ochránili."

"Přišel jste opravdu na poslední chvíli," přiznal Dutton. "Díky. Nevím, jak vám to oplatím."

Dutton cítil, že se bez Tarzana neobejde. Alespoň dokud nenalezne Sandru. Zatím tedy vyčká na vhodnou příležitost. Časně ráno příštího dne dorazili k trnovému lesu. Nebylo snadné najít do něho vchod. Nakonec přece jen stanuli před roklinou a spatřili strážce Alemteja. Opům se dál po úzké stezce nechtělo. Báli se lvů. Ale na Tarzanovo naléhání nakonec svolili.

Konečně dosáhli úpatí srázu. Tarzan pohlédl vzhůru k vrcholku a hned mu bylo jasné, že tudy nedávno někdo šel. Obrátil se k Duttonovi. "Vypadá to dost hrozně, že?" řekl.

"Ano," potvrdil Američan. "Ale není to nemožné. V severozápadní Kanadě, ve Státech a ve Švýcarsku jsem absolvoval řadu podobných výstupů. Ale vám bych to zkoušet neradil."

"Myslím, že to zkusím," opáčil syn divočiny.

"Domníváte se, že to dokážete?" divil se Dutton.

"Ano. Muž, jehož hledám, a žena, která je s ním, museli jít tudy. A když to dokázali oni, myslím, že to dokáží i já."

"Chcete říci, že slečna Pickerellová šplhala touhle hroznou cestou?" lekl se Dutton.

"Tady není. A pokud nespadla mezi lvy, dostala se nahoru. Zachytil jsem její vůni. A také muže, co si říká Tarzan. Nebyli sami. Byly s nimi velké opice."

"Vaše opice se budou muset vrátit," soudil Dutton. "A obávám se, že vy s nimi."

Místo odpovědi se Tarzan otočil k Ungovi. Ten cosi zamručel k ostatním opům. Vzápětí počal stoupat stezkou, následován svými soukmenovci. Dutton nevycházel z údivu. Jak obratně a rychle šplhaly opice k vrcholku útesu! A totéž platilo i o Tarzanovi. Ten si vedl snad ještě zdutněji než jeho čtvernozí svěřenci. Dutton pohodil hlavou a vydal se za nimi. Nestačil jim však. Nejen že byli rychlejší, ale ani nezastavovali k odpočinku, takže dosáhli vrcholku mnohem dříve než on. Když byl na místě, svezl se Dutton k zemi, notně vysílen.

"Dokázali jsme to, že?" usmál se Tarzan.

"Ani mi to nepřipomínejte," odušil Dutton. "Cítím se jako hlupák."

Když si Američan odpočinul, pokračovali znovu v cestě. Stezka křížovala planinu a mířila k lesu. Náhle uslyšeli výkřiky. Ozývaly se z dále před nimi.

"Co je to?" nechápal Dutton.

Syn divočiny potřásl hlavou. "Jako by spolu někdo bojoval," řekl.

"Neslyším střelbu," namítl Dutton.

"Ještě jsou na světě lidé, kteří se zabíjejí primitivními zbraněmi," vysvětloval syn divočiny. "Používají luky, šípy a oštěpy."

"Jak víte, že mají luky a oštěpy?" divil se Američan.

"Slyším tětivy," odvětil Tarzan.

Dutton neodpovídal. Ale stále více nabýval dojmu, že ten muž je šílený. Jak může slyšet tětivy v takovém hluku kolem a na takovou vzdálenost?

"Co uděláme?" zeptal se.

"Musíme jít dál a zjistit, co se děje. Možná že vaše přítelkyně má potíže. A navíc je tam někde muž, kterého hledám."

"Chcete ho zabít?" vyzvídal Dutton.

"Ano. Je to špatný člověk a musí zemřít."

"A co zákony?"

"Divočina má své," pokrčil rameny Tarzan.

Sotva vstoupili do lesa, zvuky zesílily. Nebylo pochyb, že kdesi před nimi se odehrává bitka. Obežele postupovali vpřed. Když došli na kraj lesního výběžku, užasli. Před nimi vyrostl ze země středověký hrad, po jehož ochozu pobíhali snědí bojovníci ve zlatých helmicích a kyrysech a vrhali lehká kopí a bodce po zástupu domorodců, vyzbrojených luky, šípy a oštěpy.

"Neuvěřitelné!" zvolal Dutton. "Podívejte na ty na žebříku! Vedou si statečně, ale nemají naději! A podívejte tamhle!"

A ukázal prstem.

Tarzan pohlédl oním směrem a spatřil věž, obehnanou valem. Všude bylo plno černých válečníků, kteří se vrhali do boje za doprovodu stáda rozlícených buvolů. Oba muži byli zabráni do strhující scény, jež se jim odehrávala před očima, takže si ani nevšimli, že je objevila skupina domorodců a vyrazila na ně ze zálohy.

Útočníků bylo víc než napadených. Ti se jim postavili na odpor, leč dva opí padli a Dutton byl zajat. Tarzan nemohl nic dělat. Nezbylo mu než vyhoupnout se do větví a zmizet.

Plán, který selhal

Noc předtím, než Duttona zajali Gallové, vstoupil muž, jehož v Alementejzu nazývali Bohem, do své komnaty. Chvilí stál na místě, nevěda co dělat. Viděl, jak velekněz kráčí chodbou k Sandřině ložnici. Vzpomněl si, co mu dívka říkala o návštěvě panovníka. Necítil se dobře. Otevřel dveře a vyšel zpátky na chodbu. Chtěl vědět, co se bude dít. Ubíraje se zvolna širokým kondorem, zaslechl dívčin výkřik. Dal se do běhu.

Když rozrazil dveře Sandřiny ložnice, spatřil, jak Ruiz vleče dívku k pohovce. Viděl nehybné tělo nešťastného Kyomyi a čtyři otrokyně, krčící se strachy v rohu komnaty. V příští chvíli již popadl velekněze za rameno, odtrhl jej od oběti a obrátil čelem k sobě. Stáli teď tváří v tvář - nejvyšší kněz a ten, jehož sem osud seslal z nebes. Sotva Ruiz poznal útočníka, tvář mu zbrunátněla hněvem.

"Ty hlupáku!" zvolal a sáhl po dýce, ukryté pod pláštěm. Byl to však zbytečný pohyb. Muž, který si říkal Tarzan, mu sevřel zápěstí a nůž vypadl veleknězi z ruky. Uchopil protivníka pod krkem a nasměroval jej ke dveřím. Pak do něho vši silou kopl, až ten vylétl otevřenými dveřmi na chodbu, a zabouchl za ním.

Obrátil se k dívce. "Jsem rád, že jsem přišel včas," řekl.

"Nikdy ti to nezapomenu," opáčila Sandra. "Ale co s tebou teď udělají?"

Muž pokrčil rameny. "Co mohou udělat Bohu?"

Sandra neskrývala pochyby. "Ty ale nejsi Bůh. Uvědom si to. Ruiz i da Gama to vědí. Říkají to jen proto, aby ostatní oklamali."

"Proč myslíš?"

"Kyomya je slyšel včera v noci, jak spolu rozmlouvali na chodbě."

"Nejsem překvapen," řekl muž. "Nikdy jsem si nemyslel, že jsem bytost z jiného světa. Ale nevěděl jsem, kdo vlastně jsem. Když naléhali, že jsem Bůh, připadalo mi snazší souhlasit. Jsem rád, že jsem člověk. A že ty nejsi bohyně."

"Ale kdo tedy jsi?" nechápala dívka.

"Nevím." Tvářil se zmateně. Náhle rozjasnil tvář.

"Jsem Tarzan z rodu Opů. Málem bych na to zapomněl!"

"Nejsi Tarzan," oponovala dívka. "Viděla jsem ho. Nepodobáš se mu. Snad jste jen stejně velcí a oba nenosíte šaty."

"Tak kdo jsem?!"

"Nepamatuješ se na nic ze svého předešlého života?" napadlo dívku.

"Jen to, že jsem tady a že mi řekli, že jsem sestoupil z nebes, a proto jsem Bůh. Přesvědčoval jsem je, že jsem Tarzan, ale marně."

"Cos měl na sobě, když jsi sem přišel? Tvůj oděv by jistě napověděl, odkud jsi, a možná i kdo jsi."

"Byl jsem oblečen tak jako teď. Měl jsem bederní pás, nůž, luk a šípy."

"Je to záhada," pravila dívka. "Něco takového se nestává každému. Jak ses, proboha, dostal do tábora mého otce?"

Musí být odtud stovky mil!"

"Když mě da Gama poslal pro bohyni, byly se mnou opice, které tu nazývají služebníky Boha. Ty mě chránily. Prostě jsme putovali tak dlouho, až jsme vás našli."

"Prošli jste celou touhle divočinou bez doprovodu, zásob a jediné nehody?!"

"Cestou jsme mijeli lvy a leopardy, ale nikdy nás nenapadli. Zřejmě se lekli velkých opic. A domorodců je tu málo. Pokud jde o jídlo, opice se staraly o sebe a já jsem neměl potíže kdykoli něco ulovit. Jsem dobrý střelec z luku - jak se na Tarzana sluší."

"Kéž bych věděla víc," povzdechla dívka a muž pochopil, proč to říká.

"A kéž bych věděl víc i já," dodal.

Odtáhl Kyomyovo tělo do chodby a zavřel dveře. Pak sebral z podlahy několik kožešin a položil je před práh.

"Co to děláš?" zeptala se Sandra.

"Budu spát tady," odpověděl muž. "Nemohu tě nechat samotnou."

"Děkuji ti," řekla dívka. "Když vím, že jsi tady, budu spát klidněji."

Teď už ji ani nenapadlo přemýšlet, proč tak náhle změnila mínění o tomto muži, kterého se zprvu bála a kterého pokládala za šílence.

Zatímco Alementejo spalo, černí bojovníci sestoupili z hor a shromáždili se v lese obklopujícím pevnost. A když ráno otrokyně přinášely Sandře snidání, právě končili bojovou poradou.

Muž a dívka hovořili o plánech do budoucna.

"Měli bychom se pokusit o útěk," mínil muž. "V da Gamově pevnosti nebudeš nikdy v bezpečí."

"Ale jak to udělat?" otázala se dívka.

"Pro všechny, kromě krále a velekněze, jsme pořád ještě Bohem a bohyní. Mohli jsme přece opustit hrad kdykoli, a nic se nám nestalo!"

"A kam půjdeme?"

"Můžeme se vrátit cestou, kterou jsme přišli. Půjdeme do tábora tvého otce."

"Ale co ten strašný útes!" lekla se dívka. "Nedokáží slézt dolů. Vím, že spadnu!"

"Neměj strach," uklidňoval ji muž. "Postarám se, abychom to zvládli. Vezmeme s sebou služebníky Boha, aby nás

cestou chránili."

Dívka se zachvěla. "Nevěřím, že to dokáží."

"Dokážeš to," řekl. "Přivedl jsem tě, a také tě odvedu."

"Když ale spolu opustíme hrad a vezmeme s sebou opice, bude to podezřelé!"

"Možná jsou ještě v lese," pravil muž. "Tráví tam většinu času. Až se tam dostaneme, zavolám na ně a ony přijdou."

"Dobrá tedy," svolila dívka. "Zkusme to."

"Půjďme přední branou," rozhodl nepravý Tarzan. "Obejdeme hradby a ztratíme se v lese. Půjdou-li nás hledat, budou si myslet, že jsme ve vesnici."

Sestoupili po schodišti a pak pokračovali dál nádvořím k čelní bráně. Sandra se bála, že je někdo zastaví. Když však dorazili ke strážnici, muži na hlídce jen poklekli a pokřižovali se. A tak prošli bez úhony. Velkým obloukem obešli hrad a vstoupili do pralesa.

"Bylo to neuvěřitelně snadné," divila se Sandra. "Je dobré být občas bohyní!"

"A jistě to bude snadné i dál," řekl muž. "Jsi už vlastně volná."

Náhle je však obstoupila horda černých válečníků. Věděli, že odpor by byl marný. Domorodců byla velká přesila. Muž uvažoval rychle. Poznal primitivní divochy z osady Gallu a domníval se, že pokud věří v jeho božský původ Alemtějové, nebude tomu u těchto černochů jinak.

"Co od nás chcete?!" zeptal se rozkazovačným tónem. "Což nevíte, že jsem Bůh a tohle je má bohyně?"

Zdálo se, že jeho slova zapůsobila, neboť předák svolal své pobočníky a chvíli se s nimi radil. Konečně se obrátil k uprchlíkům.

"Slyšeli jsme o vás," řekl.

"Ustupte tedy stranou a nechte nás jít!" nařídil muž.

Černoch jen pohodil hlavou. "Odvedeme vás k sultánovi," rozhodl.

Náhle se z pevnosti ozval hluk a křik.

"Už jdou!" pravil vůdce. "Musíme zaútočit dřív než oni."

Na ta slova se obrátil k jednomu ze svých pobočníků. "Vezmi deset mužů a odveď ty dva k sultánovi!"

Bílý otrok

Minskij toužil po pořádné porci masa. Když viděl jelena a chystal se ho skolit, Crump ho zadržel. "Nevíš, že sme na území Waruturiů, hlupáku?" okřikl jej. "Chceš jim prozradit, kde najdou tučný sousto? A mít za zádama hordu divochů?"

"Myslel jsem, že jste se starým Mutimbwou přátelé," ohradil se Minskij. "Říkal jsi, že spolu dobře vycházíte a že bez tebe přes území Waruturiů nepřejdeme. Nosil jsi mu přece dary, ne?"

"Aby mě nechali projít," doplnil Crump. "Nechtěl sem mít potíže, když to nebylo nutný. Byl sem tam jednou a jednou sem viděl náčelníka. Tenkrát nás byla celá výprava a měli sme dvacet pušek. Dal sem mu něco za kozy a drůbež a taky za to, že nás nechá projít. Ale pravej důvod byl, že sme měli pušky. Kdyby nás chytil dva samotný, nepřežijem. A tak myslím, že bude líp, když zatím budem jíst banány - pokud nemáš radši kobylinky nebo mravence."

Minskij se zamračil. Čím víc přemýšlel o Crumpových slovech, tím větší na něho dostával zlost. Nevěřil, že jsou s Mutimbwou přátelé. Ale teď byl v pasti, z níž není úniku. Pokud se odtud dostane, první, co udělá, bude, že se zbaví Crumpa! Nemyslel teď na nic jiného.

Konečně dorazili do volné krajiny. Přes pláň, řídce porostlou osamělými stromy, viděli v dáli purpurový odlesk hřebenu pohoří Ruturi.

"Nebylo to tak zlý," poznamenal Crump.

"Co nebylo tak zlé?" nechápal Minskij.

"Sme venku z území Waruturiů. Ty lidi žijou v pralese. Teď už jim do rukou nepadnem. Před náma sou hory plný zlata, a taky trnovej les."

"A taky nějací muži," ukázal Minskij.

Oba skočili do porostu na okraji lesa a sledovali skupinu mužů, která se blížila přímo k nim.

"To nejsou Waruturiové," pravil Crump.

"Co to mají na sobě?" upozornil Rus. "Celí se lesknou."

"Některý maj na hlavách náklad," dodal Crump. "Řek bych, že je to náká karavana, ale ta nejdivnější, jakou sem kdy viděl."

"Vypadá to na bělochy. Ti by se mohli chovat přátelsky. Pojďme se na ně podívat!"

Sotva Crump a Minskij vyšli na otevřené prostranství, muži se okamžitě zastavili a sledovali je. Oba byli zatím příliš daleko, aby dokázali rozpoznat, o koho jde.

"Nebudou to běloši," usoudil po chvíli Minskij.

"Ale ani černoši," opáčil Crump. "Copak černoši nosej zlatý voblečení a na hlavách helmy?"

"Mají snědou pleť, jako by byli opálení," pokračoval Minskij.

"Je mi jedno, jakou maj pleť," zavrčel Crump. "Hlavně aby věděli, kde je zlatěj důl. Pudem k nim."

Když se přiblížili na doslech, jeden z neznámých je oslovil.

"Rozumíte anglicky?" zeptal se.

Byl to bílý nosič, kdo promluvil.

"Jasný, že rozumíme anglicky," odvětil Crump. "Proč?"

"Říkám vám tedy, abyste odtud odešli, než vás tihle lidé zadrží. Oznamte nejbližšímu anglickému vládnímu úředníkovi, že Francis Bolton-Chilton je vězněn v Ruturi."

"Chcete říct, že jestli nevedeodem, zabijou nás?"

"Ne, udělají z vás otroky jako ze mě."

"Měli bychom toho muže osvobodit," mnil Minskij. "Ostatní nemají pušky. Můžeme je jednoho po druhém odstranit." A sáhl po zbrani.

"Počkej!" zarazil ho Crump. "Hledáme zlatej důl, ne? Teď máme možnost se vo něm něco dovědět. Ať nás zajmou! Až zjistíme, kde je důl, utečeme!"

"To se mi nezdá," přiznal Minskij.

"Pro pár liber slonoviny sem už riskoval víc," řekl Crump. "Deš se mnou, nebo se vracíš sám?"

"Jdu s tebou," odpověděl Minskij. "Pokud nás nezabijí, máme šanci. Sám bych územím Waruturiů neprošel."

V duchu si vyčítal, jaký byl hlupák, že se vydal na cestu s Crumpem. Byl teď ještě pevněji rozhodnut se ho zbavit. Nebude jej už potřebovat!

Crump vykročil vstříc cizincům, Minskij ho beze slova následoval.

"Vraťte se!" varoval je Bolton-Chilton. "Zapomněli jste, co jsem vám říkal?"

"Deme s váma," potřásl hlavou Crump. "Víme, co děláme."

Po chvíli je obstoupili snědí bojovníci ve zlatých helmách a kyrysech. Jeden z nich je oslovil v jazyce, jemuž nerozuměli, ale zároveň jim byl povědomý.

"Co říkají?" zeptal se Crump. "Tý jejich slátanině nerozumím."

"Říkají, že jste jejich zajatci, a abyste složili zbraně. Chcete-li s nimi mluvit, zkuste to svahilsky. Tomu porozumějí."

"Eště sem v Africe nezažil, že by tenhle jazyk zklamal," ulevilo se Crumpovi. Pak se obrátil na bojovníka, který jej předtím oslovil.

"Sme přátelé," řekl. "Chceme jít s váma a promluvit si s vaším náčelníkem."

Bojovníci semkli kruh. "Půjdete s námi do Alemtēja," rozhodl předák, "ale jako zajatci. Chopte se nákladu. Ostatní si potřebují odpočinout."

"Neříkal jsem vám, že je to šilenství?" připomněl Bolton-Chilton.

"Máš, cos chtěl," zavrčel Minskij, vrhaje po Crumpovi zlostným pohledem.

"Ne tak zhurta," řekl Crump předákovi karavany. "Na něco takovýho nemáte právo. Nejsme žádný otroci!"

"Naložte tahle dvě zavazadla," opakoval válečník a pobídl Crumpa oštěpem. Crump cosi zamručel, ale poslechl. Minskij pak učinil totéž.

"Nemá smysl se vzpouzet," soudil Crump. "Neblížíme se k dolu? A ten náklad zas není tak těžkej."

"Nejde o to, jak je těžký," vmísil se Chilton. "Je to zatraceně ponižující. Nosit náklad pro nějaké lidské křížence!"

"Kam nás vedou?" chtěl vědět Minskij.

"Do Alemtēja," odvětil Chilton.

"Co je to?" nechápal Crump.

"Nikdy jsem tam nebyl," vysvětloval Bolton-Chilton. "Před dvěma lety mě zajali Gallové, kteří žijí v osadě, odkud je do Alemtēja vidět. Z dále jsem pozoroval alemtějskou pevnost, ale nikdy jsem do ní nevstoupil. Je tomu pár týdnů, co jsem se vracel z dolu se skupinou otroků a gallskou eskortou. Tehdy jsme padli do rukou těmhle mišencům. Došlo k bitce. Zajali mě. Gallové se ke mně nechovali zle. Jsou to primitivové, ale žádní násilníci. O Alemtějích jsem slyšel spoustu hrůzných historek. Jsou to pohani, co uctívají lidské oběti, kterými pak krmí lvy."

"Byl ste tam dva roky," opakoval Crump. "Neměl ste šanci k útěku?"

"Ani jednou," potvrdil Bolton-Chilton.

"Chcete říci, že jsme tu navěky?" lekl se Minskij.

"Já jsem tam byl dva roky," přikývl Chilton, "a ani jednou jsem neměl možnost získat znovu ztracenou svobodu."

Nevěděl bych kudy jít. Cestu přes území Waruturiů bych sotva přežil. Ale je lépe zemřít než žít jako otrok a čekat na smrt ve lvích spárech. Když není otrok schopen pracovat, protože je starý nebo nemocný, rychle se ho zbaví. Takoví většinou umírají hladu. Alemtějové předhazují nepotřebné otroky lvům. Kdybyste udělali, co jsem vám radil, neskončili byste v zajetí a možná jste mi mohli pomoci odtud."

"To je dílo tady toho chytráka," hodil Minskij pohledem po Crumpovi. "Mohli jsme vás vysvobodit. Měli jsme pušky. Ale tenhle blázen chce prostě najít zlatý důl."

Bolton-Chilton se usmál. "Najde svůj zlatý důl," řekl. "Ale bude v něm dřít do úmoru jako otrok. Brzy bude zlato nenávidět."

"Najdu příležitost, jak vodtud," ujist'oval je Crump. "Já tu dva roky nezůstanu!"

Chvilí kráčeli mlčky. Náhle předák karavany rozmístil své muže a otroky kolem zajatců.

"Co to znamená?" nechápal Minskij. "Jdeme snad do bitvy?"

"Dělají to vždycky tak," vysvětlil Chilton. "Blížíme se k tajnému vchodu do trnového lesa."

Opět bylo na okamžik ticho. A opět je jako první přerušil Minskij.

"Co je v těch vacích?" nedala mu zvědavost.

"Sůl a železo," odvětil Angličan. "Dostali jsme je od Waruturiů za zlato. Gallové i Alemtějové to tak dělají i několikrát za rok."

Když míjeli trnový les, spatřili dobře značenou stezku, vedoucí ke srázu. Ale Alemtějové se tudy nevydali. Zabočili stranou, znovu se rozestoupili a pokračovali v jakýchsi obloucích.

"Gallové říkají, že stezka je pro hlupáky," poznamenal Bolton-Chilton. "Alemtějové tu a tam zlézají útes, ale je to namáhavé a nebezpečné. Druhá cesta k náhorní planině je mnohem snazší. Nikdy ale nejdou přesně toutéž pěšinou dvakrát. Chcete-li utéci, pozorně sledujte, kudy jdeme, a snažte si zapamatovat každé místo."

"Je tedy naděje dostat se odtud?" chytil se Minskij, tonoucí v beznaději, záchranného stěbla.

"Naděje umírá poslední," řekl Bolton-Chilton.

Král opů

Bitva o Alemeje se chýlila ke konci. Obránci zahnali útočníky, kteří se pokusili přelézt hradby v místech, kde byly obklopeny lesem, zpátky do džungle. A když pak nepřítel vstoupil do vesnice na opačné straně pevnosti, brány Alemeje se otevřely a Osorio da Serra vyvedl kolonu válečných vozů, tažených buvolů, ke zteči. Mezi Gally nastal zmatek. Prchali odtud, zapalující cestou doškové chatrče a vlekouce s sebou několik vesničanů, které zajali jako své budoucí otroky.

Osorio da Serra prchající divochy nepronásledoval, neboť to bylo v rozporu s pravidly boje, která tu ctili po celá staletí. Podobné nájezdy byly více než opravdovou válkou jakousi hrou, již spolu hráli "muslimové" a "křesťané". Stala se kořením zdejšího života a zároveň odrazem přirozené touhy mužů prokázat svou chrabrost a odvahu. Alemejové rádi bojovali v kyrysech a helmicích a nosili starodávné muškety, do nichž dávno neměli střelivo. Gallové pak dávali přednost válečnickým barvám, čelenkám z ptáčích per a oštěpům.

Zatímco Osorio da Serra vychutnával triumfální návrat, rudl král ve své komnatě žárlivostí a hněvem.

Tarzan sledoval bitku z lesa, přiléhajícího k pevnosti. Byl zaujatým pozorovatelem. Viděl, že skončila stejně rychle, jako začala. Viděl, jak černí bojovníci shromažďují své mrtvé a raněné a odnášejí je z bojiště spolu s žebříky a jakousi pojezdovou věží, taženou buvolů. Nechápal marnost celé bitvy i zbytečné ztráty na životech, které přinesla. Měl svůj plán a tahle nečekaná událost mu ho zkomplikovala. Chtěl se vydat do pevnosti a očekával, že jej zdejší lidé přijmou. Teď však musel čekat do příštího dne. Věděl, že útok na tvrz vyvolal v jejich obráncích neklid a podezřívavost ke každému, kdo se k ní přiblíží.

Jeho úvahy byly náhle přerušeny směsicí skřeků a divokého vrčení. Jako by v Ungově smečce došlo k potyčce. Zvedl se a zamířil větrovým směrem, odkud hluk vycházel. Když dorazil k shromaždišti opů, spatřil Unga a jeho soukmenovce, jak stojí tváří v tvář cizím opicím. Na obou stranách přeskakovaly jiskry vzrušení, jež mohly zakrátko zažehnout plamen bitky.

Tarzan se přiblížil až k nim. Bylo jasné, že situace je opravdu vážná.

"Budu zabíjet!" křičel Ungo. Mohutný samec, který stál proti němu, cenil tesáky na znamení, že přijímá jeho výzvu.

"Jsem Ungo, vůdce smečky," opakoval Ungo.

"Jsem Mal-gash, král opů," opáčil jeho sok.

Tarzan se spustil ze stromu mezi obě šelmy a postavil se čelem k Mal-gashovi.

"Jsem Tarzan, král všech opů," oznámil.

Mal-gash a jeho smečka stáli chvíli bez hnutí. Byli zaskočení. Neznámý byl polonahý a nosil totéž jméno jak ten, kterého znali - Tarzan v řeči všech opic znamená Bílá kůže. Počali se domlouvat. Za okamžik se Mal-gash obrátil k novému nepříteli.

"Tarmangani není Tarzan," usoudil. "Mal-gash bude zabíjet!"

"Tarzan bude zabíjet," odpověděl syn divočiny.

"Kreeg-ah!!!" vykřikl Mal-gash a skočil po Tarzanovi, roztahuje mohutné tlapy.

Ostatní opi přehlíželi, aniž by jakkoli zasáhli. Když se utkávají vůdci smeček, musí boj rozhodnout sami mezi sebou. Na výsledku jejich střetnutí pak závisí postavení obou tlup. Když Mal-gash Tarzana porazí, stane se on králem všech opů. Opičák si tím byl jist - ale to bylo vše. Když vyrazil vpřed, aby chytil drzého protivníka, ucítil náhle prudkou ránu do čenichu, až se otočil kolem své osy. S pronikavým řevem se znovu postavil zvláštnímu soupeři. Ale ani tentokrát se mu nepodařilo jej uchopit. Naopak, mrštný Tarmangani ho objal kolem krku a vyskočil mu na hřbet. Přitom mu zasadil několik dalších úderů do hlavy.

Přehlížející opi Mal-gashovy smečky byli bezradní. Očekávali, že jejich vůdce dosáhne rychlého a snadného vítězství. Viděli, jak neznámý seskočil a přehodil tělo svého soka přes hlavu. Sotva opičák dopadl, Tarzan přiskočil, uchopil jej za tlapu a učinil s ním totéž ještě jednou. Mal-gash dopadl tvrdě do porostu. Chvilí ležel bez hnutí. Tarzan se nad ním sklónil, jednou rukou jej chytil pod krkem a druhou tasil dýku.

"Ka-goda?!" zeptal se.

Mal-gash, překvapen a zmaten, spatřil nůž, jenž mu blýskl nad hlavou. Zároveň cítil pevný stisk kolem hrdla.

"Ka-goda," zavrčel. To znamenalo: "Vzdávám se."

Tarzan vstal a udeřil se do prsou. Znal tyto veleopy a věděl, že jejich král musí právo své vlády nejen dokázat v boji, ale zároveň stvrdit vítězným gestem - bitím v prsa a hlasitými skřeky.

"Jsem Tarzan, král všech opů," křičel syn divočiny. Pak se rozhlédl smečkou, aby zjistil, je-li v ní někdo, kdo by se odvážil o tom pochybovat. Opice však viděly, jak naložil s Mal-gashem. Zvolna se daly na ústup, leč Tarzan je povolal zpátky.

"Mal-gash je stále váš král," ujistil je. "A Ungo je králem svého kmene. Dokud zůstane ve vaší zemi, budete žít v míru. Společně budete bojovat proti nepřítelům. A když vás zavolám, přijdete!"

Mal-gash se pomalu zvedl. "Jsem Mal-gash," opakoval, bije se do kosmaté hrudi. "Král opů kmene Ho-den."

A tak zůstal vůdcem smečky z trnového lesa. Několik mladých samců však počalo cítit příležitost. Když Mal-gash porazil Tarmangani, dokáží to také! Sotva se však k němu přiblížili a viděli jeho mohutné svaly a ostré tesáky, rozhodli se raději ještě vyčkat.

Tarzan strávil s opy celý zbytek dne. Jakmile padla noc, opustil své čtvernohé soukmenovce a vyhoupl se do větví stromu nedaleko hradeb alemejské pevnosti.

Šílený buvol

Jakmile se rozednilo, Tarzan vstal a protáhl se. Pak našel bystřinu, jež tekla podél hradeb a dál kolem útesu až na samý konec náhorní planiny, aby se napil a omyl. Ledva tak učinil, pocítil hlad. Rozhlížel se kolem, co by sehnal k snědku.

Měl plán, ale nespěchal. Bylo k polednímu, když dorazil k bránám Alemtēja.

Strážce na ochozu jej uviděl a domníval se, že se vrací ten, jehož nazývali Bohem. Bojovníci otevřeli bránu, neboť si mysleli totéž. Prošel kolem nich beze slova. Jeho počínání v nich vyvolalo jisté podezření. Avšak dříve než ho mohli zastavit a vyslechnout, upoutal jejich pozornost křik, doléhající sem z nádvoří. Všichni stočili zrak tím směrem, aby vzápětí viděli vyděšené vesničany, jak v hrůze prchají před rozzuřeným buvolím býkem.

Uprostřed dvorany, přímo v cestě běsnícímu zvířeti, stál urostlý muž, oděný do zlatého kyrsu a helmice. Byl to Osorio da Serra, nejváženější šlechtic Alemtēja. Na okamžik váhal, svíraje v ruce meč. Pak, jako by si uvědomil, že nemá proti býku šanci, se otočil a dal se na útěk. Zpěněný buvol změnil směr a vyrazil za uprchlíkem. U zvířete, jež propadlo záchvatu šílenství, to nebylo nic neobvyklého.

Jak se da Serra blížil k Tarzanovi, synu divočiny bylo jasné, že buvol jej co nevidět dostihne a rozdupe. Věděl, že kdyby muž zůstal stát, zvíře by proběhlo kolem, aniž by mu ublížilo. Jeho pozornost vždy patří tomu, kdo před ním utíká.

Sotva se býk přiblížil, Tarzan učinil několik kroků a pak vyskočil zvířeti na hřbet. Chytil je za roh a strhl mu hlavu dolů.

Býk zavrával, ale pak se pokusil vymanit ze sevření. Stisk však byl příliš silný, a jakkoli zvíře bojovalo, zmítajíc sebou ze strany na stranu, Tarzan mu tlačil hlavu stále níž a držel je tak pevně, že nemohlo vstát.

Da Serra si záhy uvědomil, že býku neunikne, tasil tedy meč a zůstal stát. Pak ale viděl, jak se na zvíře vrhá neznámý polonahý obr. Rozběhl se k zápasící dvojici, svoláváje své muže na pomoc. Dříve než dorazil na místo, podařilo se býku vyprostit a znovu se postavit na všechny čtyři. Tarzan jej vzápětí uchopil za rohy. Býk sklonil šíji a škubl sebou, aby se nepřítele zbavil. Ten ho však držel pevně a znovu mu počal kroutit hlavou.

Jako u vytržení zírali Alemtėjové, jak neznámý strhl zvíře do dřepu a posléze povalil na bok. Nakonec buvol zkontl a vzdal se dalšího boje. Přišli honci a uvázali jej za rohy. Tarzan uvolnil sevření, býk se zvedl a muži jej zvolna odváděli pryč.

Osorio da Serra přistoupil k neznámému.

"Zachránils mi život," řekl. "Jak se ti odvděčím? Kdo jsi?"

"Jsem Tarzan z rodu Opů," představil se pán džungle.

Da Serra neskryval překvapení. "To není možné," namítl. "Znám Tarzana. Dva roky byl Bohem v Alemtēju."

"Jsem Tarzan," opakoval bílý obr. "Ten druhý je podvodník."

Da Serra svažil obočí. Zdálo se, že přemýšlí.

"Pojď se mnou," řekl nakonec. "Jsi mým hostem v Alemtēju."

"Kdo jsi?" zeptal se tentokrát Tarzan.

"Jsem Osorio da Serra, velitel armády Alemtēja."

Obrátil se k vojákům. Ti zatím utvořili hlouček kolem neznámého muže, který dokázal přemoci rozzuřeného buvola.

"Tohle je opravdový Bůh," pravil. "Ten druhý je falešný."

Na ta slova všichni poklekli a pokřičovali se. Tarzan byl překvapen, ale nedal na sobě nic znát. Rozhodl se vyčkat, co mu toto nezvyklé postavení přinese. Možná zvýší jeho autoritu mezi těmito lidmi. Proč jej da Serra prohlásil Bohem? Snad se to brzy doví.

"Pojďme," vyzval hosta da Serra. "Půjdeme do mé komnaty." A zamířil k hradu.

Kráčeli potměšlými chodbami. Každý, koho potkali, poklekl a pokřičoval se. Pevností se brzy rozneslo, že se Bůh vrátil. A dozvěděli se to i da Gama a jeho velekněz.

"Co to slyším?" divil se král. "Bůh se vrátil?!"

"Také jsem to slyšel," potvrdil Ruiz. "Říkají, že zkontl divokého buvola a že da Serra ho odvedl do své komnaty."

"Přived' je oba," rozhodl da Gama.

Da Serra zatím rozmlouval se svým hostem.

"Zachránils mi život," opakoval. "A já teď zachráním tebe před jistou smrtí."

"Co tím myslíš?" nechápal Tarzan.

"Každý cizinec, který padne do rukou králi, je odsouzen k doživotnímu otroctví, nebo obětován nejvyšším knězem.

Pokud přesvědčíme lidi, že jsi opravdový Bůh, ani da Gama, ani Ruiz se neodváží uvrhnout tě do otroctví, či tě zabít."

"Nebojím se," ujistil jej Tarzan. "Kdybych měl strach, nikdy bych sem nevkočil."

"Proč jsi tedy přišel?" chtěl vědět dvořan.

"Abych potrestal muže, který se vydává za Tarzana. Odvádí ženy a děti mým přátelům, kteří mě za to nenávidí."

"Přišels zabít Boha?" užasl da Serra. "Jsi odvážný muž, když mi tohle říkáš. Pokud bych věřil, že ten, jehož da Gama nazývá Bohem, jím opravdu je."

"Nevěříš tomu?" zeptal se Tarzan.

"Ani da Gama a Ruiz tomu nevěří. Ale lidé ano. Král i velekněz budou vědět, že nejsi vyslanec nebes. Ale proč by to měli vědět ostatní? Neuškodí, budou-li tomu dál věřit. Slyšeli příběh o tom, jak jsi přemohl buvola, a vědí, že žádný normální smrtelník něco takového nedokáže."

"Proč ale lidi klamat?" nechápal syn divočiny.

"Nebudeme je klamat. Budou lhát sami sobě."

"Proč?"

"Jen tak je lze zvládnout," mínil da Serra. "Je to pro jejich dobro. Potřebují svého Boha. Říká jim, co mají dělat, a oni to udělají."

"To se mi nelíbí. Nebudu o sobě tvrdit, že jsem Bůh. Až odstraním toho, kdo se za mě vydával, odejdu. Kde je? A kde je dívka, již měl s sebou?"

"Včera je unesli muslimové během bitvy."

"Myslíš černochoy, kteří včera napadli pevnost?"

"Ano."

"Vypadali jako Gallové," soudil Tarzan.

"Jsou to Gallové. A také muslimové. Jejich osada leží na úpatí hor za velkou planinou."

"Půjdu tam a najdu je."

"Mohli by tě zabít," namítl da Serra. "Muslimové jsou velmi prchliví lidé."

"Ať tak či onak, půjdu."

"Netřeba spěchat," řekl da Serra. "Jestli tvého muže nezabili, zůstane otrokem až do konce života. Můžeš zůstat na čas v Alemeju a pomoci mi."

"Jak ti mohu pomoci?"

"Da Gama je špatný král a Ruiz, nejvyšší kněz, je snad ještě horší. Rádi bychom se jich zbavili a dosadili nového panovníka i velekněze. Přesvědčíme-li se, že lidé v tebe věří, můžeš je vést proti da Gamovi."

"A ty se staneš králem," dodal Tarzan.

Da Serra zrudl ve tváři. "Králem bude ten, koho ostatní zvolí," prohlásil. Na ta slova se objevil posel a odvedl je na králův příkaz do trůnního sálu.

Sultán

Když eskorta přivedla zajatce do osady sultána Alího, divoši ji uvítali hurónským pokřikem. "Kéž bychom mohli utéci," povzdechla Sandra. "V Alemeju by nám bylo lépe."

"Všechno jsem pokazil," mýnil muž. "Do téhle situace jsem nás dostal já. Já, který by pro tebe zemřel."

Vzala jej něžně za ruku. "Nic si nevyčítej," řekla. "Nevěděl jsi, co činíš. A možná to byl Osud," dodala.

Vesnice byla směsicí doškových chýší a přístřešků z drnů a hlíny. Několik jich bylo z kamene ze zdejších skal. Největší přibýtek stál uprostřed široké ulice. Sem vedla eskorta zajatce, doprovázena zástupem ječících černochů. Před budovou se zastavili. Vzápětí odtud vyšel obrovitý domorodec a s ním několik bojovníků. Jeden z otroků nesl nad jeho hlavou slunečník, druhý pak odháněl péřovou metlou dotěrný hmyz. Zavalitý muž byl sultán Alí. Usedl na stolec před přibýtkem a jeho suita se shromáždila okolo něj. Velitel eskorty před ním poklekl a pak podal hlášení.

"Zvítězili jsme v bitvě s Alemeji," řekl. "A přivádíme dva zajatce."

"Odvážili jste se mě vyrušit tím, že přivádíte dva bílé otroky?!" zahřměl sultán. "Uvrhněte je do vězení. A vy..."

"Zadrž, o sultáne," přerušil jej bojovník. "Tohle nejsou otroci. Je to Bůh a bohyně Alemeja!"

Sultán se zamračil. "Žádní bohové," řekl. "Není jiného boha než Alláha. Muže odved'te do žaláře. Žena se mi líbí.

Možná si ji ponechám. Budou-li Alemejové chtít své bohy zpátky, bude je to stát dvě stovky buvolů. Vyříd'te to králi Cristoforovi. Dvě stovky buvolů do úplňku."

"Ano, ó sultáne," odvětil bojovník, poklekaje. "Půjdu do Alemeja vyjednávat."

Sandra učinila několik kroků k černému vládci. "Proč nás tu chceš držet jako zajatce?" otázala se svahilsky. "Nejsme tví nepřátelé. Nikomu z tvých lidí jsme neublížili. Byli jsme vězni Alemeju. Teď, když jste nás od nich osvobodili, nás nechte jít. Nejsme vám k ničemu."

"Muž je silný," pokýval hlavou Alí. "Bude pracovat v dolech. Ty jsi krásná. Zůstaneš se mnou. Ale když Cristoforo pošle buvolů, vrátím tě."

"Můj otec ti dá víc, než kolik stojí dvě stě buvolů, když mě necháš odejít," řekla Sandra.

"Co mi dá?" zeptal se sultán.

"Dá ti zlato," odpověděla dívka.

Sultán se dal do smíchu. "Zlato?!" zvolal. "Mám ho víc než dost!"

"Mí lidé jsou bohatí a mocní," pokračovala dívka. "A je jich mnoho. Jednoho dne přijdou a potrestají tě, jestli mě nepropustíš."

Sultán se ušklíbl. "Nebojím se bílých mužů. To oni se bojí nás. Když přijdou, uděláme z nich otroky. Poslali někdy proti nám vojáky? Ne, nikdy. Bojí se. Ale už dost." A obrátil se na své pochopy. "Odved'te muže do vězení a dívku k ženám. Řekněte jim, že jí nesmějí ublížit, jinak poznají, jak chutná sultánův hněv!"

Sandra se obrátila ke svému společníku. "Zdá se, že není naděje," pravila odevzdaně.

"Obávám se, že je tomu tak," potvrdil. "Ale nevzdávejme se! Možná přece najdeme cestu k útěku! Nebudu myslet na nic jiného!"

Přišly ženy a odvedly Sandru. Bojovníci pak odvěkli zajatce do žaláře. Cestou se ještě několikrát ohlédl za dívkou, kterou miloval.

Vězení, špinavý brloh obehnaný palisádou, bylo prázdné. Vedl sem jediný vchod, tvořený masivní branou. Ta pak byla z obou stran opatřena mřížemi. Uvnitř výběhu stála chatrč. Její podlaha byla pokryta suchou travou a čpíci poduškami. Stálo tu i několik nemytých nádob. Muž obhlédl palisádu a náhle spatřil na jejím vrcholku viset lidskou hlavu. Kolem ní kroužil roj much, usedajících střídavě na nos, uši i pootevřená ústa. Muž se odvrátil, chvěje se odpořem.

Odpolední slunce ponořilo jednu ze čtyř stěn ohrady do stínu. Sem muž usedl, opřev se o jeden z kůlů. Nebyl unaven, jen duševně zcela vyčerpan. Neustále proklínal sebe sama za to, co dívka způsobil.

"Jsem Tarzan, jsem Tarzan," opakoval si v duchu. "Nemohu nic dělat." Ano, cítil se naprosto bezmocný.

Pozdě odpoledne se brána žaláře otevřela a vešlo asi dvacet vězňů. Až na jednoho to byli černoši z Alemeja. Tím jediným byl běloch, Pelham Dutton.

Muž mu vyběhl vstříc. "Dutton!!!" vykřikl. "Jak jste se sem proboha dostal?"

Američan blýskl očima. "Prál bych si mít něco po ruce, čím bych vás zabil!"

Muž pohodil hlavou. "Nedívím se vám," řekl. "Za to, co jsem spáchal, zasluožím trest. Ale chci a mohu jí pomoci."

Američan se ušklíbl. "Kde berete odvalu tvrdit něco takového?!" zeptal se. "Unesl jste ji dvakrát a zavlkl do téhle

pekelné země. A teď se mi snažíte namluvit, že ji můžete pomoci. Myslíte, že vám věřím?"

Muž pokrčil rameny. "Ne," přiznal. "Myslím, že ne. Ale pravdou zůstává, že lituji svého činu a udělám vše, abych jí pomohl."

"Proč ta náhlá změna?" divil se Dutton.

"Víte, nikdy jsem vlastně nevěděl, proč dělám to či ono," vysvětloval muž. Dutton viděl v jeho očích bolestný výraz. "Vždycky jsem udělal to, co mi da Gama přikázal. Myslel jsem, že prostě musím. Nedovedu si to vysvětlit. Nerozumím tomu. Řekl mi, ať přivedu bílou ženu, která se stane mou bohyní. A náhoda tomu chtěla, že Sandra Pickerellová byla první ženou, již jsem našel. Když jsem se vrátil do Alemeje, zjistil jsem, že ani král, ani nejvyšší kněz nevěří, že jsem bytostí z jiného světa. Využívali mě, aby klamali svůj lid. To Sandra mi otevřela oči. Odhalila přede mnou spoustu věcí, o kterých jsem neměl nejmenší tušení. Myslel jsem si, že když ji přivedu do Alemeje jako bohyni, dělám to pro její dobro. Ale sotva jsem se přesvědčil, že ani ten, kdo pro ni poslal, ji nepokládá za božskou bytost a že jsem byl oklamán, rozhodl jsem se hledat cestu, jak ji vysvobodit a odvést zpátky k jejímu otci. Podařilo se nám utéci z pevnosti, ale pak nás lapili domorodci."

"Sandru chytili s vámi?" zachvěl se Dutton. "Je v rukou těchhle černých ďáblů?"

"Ano."

"Opravdu jste se pokoušel ji vysvobodit?" pochyboval Dutton.

"Dávám vám své slovo," ujistil jej muž.

"Nevím proč," opáčil Američan, "ale věřím vám."

"Měli bychom ji odtud dostat společně," navrhl muž, vztahuje ke svému protějšku pravou paži. Dutton chvíli váhal a pak nabízenou ruku stiskl.

"Myslím, že nejste v jádru špatný člověk," pravil. "Bez ohledu na vaše falešné jméno a vše, co s tím souvisí."

"Až do doby, kdy jste mi řekl, že se mylím, jsem byl přesvědčen, že je to mé pravé jméno."

"Dobrá. A jak se tedy jmenujete?" chtěl vědět Dutton.

"Nevím," přiznal muž, aby vzápětí změnil směr hovoru. "Odkud přicházíte?" zeptal se.

"Ze zlatého dolu," odpověděl Dutton. "Odvádějí nás tam každý den na práci."

"Až nás vyvedou z vězení, musíme se pokusit utéci."

"To je marné. Posílají s námi spoustu vojáků."

"Musí přece existovat nějaká možnost," trval na svém muž. "Sultán vyslal kurýra k da Gamovi se vzkazem, že nás pustí za dvě stě buvolů. Když da Gama nepošle buvolů, nechá si Sandru pro sebe. A není těžké si domyslet, co to znamená."

"Víte, kde je?" otázal se Dutton.

"Ano. Viděl jsem, jak ji ženy odvádějí do chatrče poblíž sultánova příbytku."

Než usnuli únavou, sprádali plány k útěku.

Nový bůh

Když králův posel otevřel dveře da Serrova pokoje a jeho zrak padl na Tarzana, nemohl uvěřit svým očím. Trvalo hodnou chvíli, než se vzpamatoval a pozdravil. Měl přivést cizince a zatím tu našel toho, jehož nazývali Bohem!

Da Serra jej oslovil. "Poklekni!" poručil. "Jak se opovažuješ před Bohem stát?!"

Muž poklekl a pokřivoval se, aby vzápětí tlumočil da Serrovi králův vzkaz.

"Řekni králi," opáčil da Serra, "ať shromáždí šlechtice a bojovníky v trůnním sále, aby přivítali nového Boha, který konečně přišel do Alemeje."

Zpráva o tom, že do Alemeje přibyl skutečný Bůh, se rozšířila hradem i podhradím, kde žil obecný lid, jako plamen požáru. Dříve než ji vyslechl král, znal ji každý šlechtic i voják, a tak se trůnní sál naplnil davem zvědavců. Všichni vzrušeně hovořili o zázračné síle pravého Boha, který holýma rukama zkontroloval rozzuřeného buvola.

Da Gama byl brunátný zlostí. "Je to da Serrův trik!" vysvětloval Ruizovi. "Chce takového Boha, kterého by mohl ovládat. Poslechni si ty hlupáky! Nikdy cizince neviděli, a už o něm mluví jako o opravdovém Pánu nebes! Uvěřili by všemu!"

"Tak proč jim neřici, že ten muž je podvodník?" navrhl velekněz.

"Měl bys jim to sdělit ty," soudil král. "Jsi nejvyšší kněz. Znáš Boha lépe než všichni ostatní."

Ruiz se zamyslel. Když ztratí nového Boha, kdežto lidé jej přijmou, ztratí vážnost. A zároveň da Serra získá moc, jež zničí jeho i da Gamu. Okamžitě se rozhodl. Sestoupil od trůnu k oltáři a zjednal ticho.

"Všichni víte, že pravý Bůh byl unesen muslimy," začal. "Pokud se vrátil, všichni jsme tomu rádi. Ale co když ten muž je podvodník? Necht' se pak stane otrokem, nebo skončí ve spárech strážců Alemeje!"

V davu to zašumělo. Nakonec se z hloubi sálu ozval hlas. Byl to Osorio da Serra.

"Pravý Bůh je tady!" zvolal.

Oči všech se obrátily směrem, kde stáli oba muži. A jak se zvolna blížili k pódiu, lidé poklekali a křičovali se.

"Skutečný Bůh!" volali jedni.

"Podvodník!" oponovali druzí.

Da Serra se zastavil uprostřed místnosti. "Mnozí z vás slyšeli, jak tento Bůh zkontroloval divokého buvola na nádvoří.

Dokázal by to někdo jiný? Dokázal by to snad normální smrtelník? Jste-li na pochybách, zamyslete se nad tím, zda by někoho takového vůbec mohli muslimové zatknout!"

Na ta slova se k da Serrovým stoupencům počali přidávat další šlechtici i vojáci, poklekající na kolena. Několik dvořanů se obrátilo na Ruize.

"Je to pravý Bůh?" ptali se.

"Ne," ujišťoval je modlář. "Je to podvodník."

"Je to da Serrův trik!" volal da Gama. "Chopte se jich obou - podvodníka i zrádce! Předhodte je lvům!"

Několik králových věrných vyrazilo proti da Serrovi a Tarzanovi.

"Pryč s da Gamou! Pryč s Ruizem!" vykřikl Tarzan.

Jeden z dvořanů po něm máchl mečem, leč syn divočiny uskočil stranou, uchopil svého protivníka, a zvednuv jej nad hlavu, mrštil jím po ostatních.

"Pryč s da Gamou! Ať žije král Osorio!" znělo sálem.

Většina šlechticů i vojáků se postavila na stranu da Serry a Tarzana. Utvořili kolem nich semknutý kruh, odhodláni bránit je svými meči proti posledním stoupencům krále a jeho velekněze. Ruiz jim spílal a zapřísahal je, aby zůstali věrni panovníkovi a jeho Bohu, slibuje jeho brzký návrat. Ale ti, kdo se velekněze báli, ho zároveň nenáviděli. Vyrázili za ním. S hlasitým křikem se dal na útěk nevelkou brankou na konci pódia. A za ním prchal i král Cristoforo.

Tak se stal Osorio da Serra vládcem Alemtēja a Tarzan jeho Bohem. Když oba usedli na svá místa na trůnech, kněz Quesada vystoupil z davu a poklekl před synem divočiny.

Da Serra se naklonil ke svému sousedu.

"To je tvůj nový velekněz," řekl. "Představ jej lidu."

Tarzanovi se jeho nová role nelíbila, jakkoli věděl, že přinese dobro. Mlčel. A tak nového kněze uvedl do úřadu sám Osorio da Serra.

Večer král uspořádal hostinu. Mezitím přišel posel a oznámil, že skupina bojovníků se vrátila z trestné výpravy, přivedla s sebou tři bílé otroky a přinesla náklad soli a železa.

Da Serra je nařídil přivést do trůnního sálu.

"To je dobré znamení," řekl. "Nemohl jsem si přát lepší začátek své vlády. Bílé otroky zajmeme zřídka. A nepamatuji, že bychom kdy získali tři najednou."

Tarzana tohle všechno nezajímalo. Alemtějové se mu zdáli pošetilí a nanejvýše lehkověrní. Srovnával je se svými čtvernohými soukmenovci z džungle. Vše, co velké opice dělaly, mělo nějaký smysl. Tihle lidé střídali krále a bohy, aniž by věděli, kdo jsou a proč to vlastně dělají. Když veleopi měnili vůdce smečky, věděli, že to musí být nejsilnější jedinec, který by je vedl a chránil.

Syn divočiny vstal a protáhl se. Byl rozhodnut odejít. Jakmile se zvedl z trůnu, všichni přítomní pokleklí a pokřikovali se. Tarzan na ně hleděl nezúčastněným pohledem. Pak zahlédl bojovníka, jak přivádí tři bílé muže. Ve dvou poznal Crumpa a Minského. Konečně něco zajímavého! Znovu usedl na stolec a dvořané a vojáci vstali.

Sotva dovedli zajatce k pódiu, Crump vykřikl překvapením.

"Podívej!" upozornil Minského. "Ten zatracenej opičí muž!"

"A teď sedí na trůně!" divil se Minskij. "Nechtěl bych být v tvé kůži! Už nikdy neuvidíš svůj zlatý důl!"

Když zajatci usedli pod pódium, věnoval jim Tarzan toliko letmý pohled. Ale pak jej zaujal třetí z nich.

"Jste Angličan?" zeptal se.

"Ano."

"Jak jste se dostal k těm dvěma?"

"Muži, kteří mě zajali, dopadli posléze i je," vysvětloval třetí nevolník, jímž byl Bolton-Chilton.

"Jsou to vaši přátelé?" zněla další otázka.

"Nikdy předtím jsem je neviděl."

"Jak vás lapili?"

"Začali to před dvěma lety Gallové sultána Aliho. A pak mě našli tihle lidé."

"Žil jste v osadě Gallů dva roky?"

"Ano, proč?"

"Možná vás odtud odvedu," pravil Tarzan. "Podaří-li se mi jistý obchod."

"Vy jste tu panovník?" zeptal se Angličan.

Tarzanovi pohládl na rtech úsměv. "Ne," odpověděl. Pak ukázal na da Serru. "Tohle je král. Mě mají za Boha."

Bolton-Chilton hvízdal. "To je opravdu dobré," řekl. "Pokud to člověk nebere příliš vážně."

"Neberu to tak," potvrdil syn divočiny.

"Co říká?" vmísil se da Serra. "Znáš ho?"

"Znám je všechny," odvětil Tarzan. "Tohle je můj přítel. Ponechám si ho. S ostatními můžeš naložit, jak je libo."

"Počkej," zarazil jej da Serra. "Já rozhodnu. Jsem král, jak víš."

"Ale já jsem Bůh" připomněl Tarzan. "Alespoň všichni tady to říkají. Mohu si tedy onoho muže ponechat."

Da Serra nebyl špatný člověk. Ale byl králem sotva pár hodin a žárlil na svůj úřad.

"Jsem ti zavázán," přikývl. "Můžeš si ho ponechat jako svého otroka."

Zatímco Crumpa a Minského odvedli do nuzného příbytku pro otroky, Bolton-Chilton směl zůstat, aby doprovodil Tarzana a da Serru do králových komnaty.

Tarzan přistoupil k oknu a pohlédl k obzoru. Pak se obrátil k Angličanovi.

"Znáte osadu Gallů dobře?" zeptal se. "A jejich zvyky a bojovou sílu?"

"Ano," potvrdil Bolton-Chilton.

"Je tam muž, kterého jsem přišel potrestat," řekl syn divočiny. "A s ním anglická dívka, kterou bych rád vysvobodil."

Bude snazší, půjde-li se mnou někdo, kdo ty končiny zná. A pak - podaří-li se mi můj záměr, budete volný."

Muž pohodil hlavou. "Odtud není úniku," pravil. "Lapí vás, ať jste Bůh, nebo ne."

Tarzan se usmál. "Vím, že nejsem Bůh," přitakal. "Ale také vím, že jsem Tarzan z rodu Opů."

Bolton-Chilton naň hleděl s překvapeným výrazem ve tváři. Pak se dal do smíchu.

"Nejdřív Bůh, teď Tarzan," zvolal. "A co přistě? Arcibiskup z Canterbury? Ani jednoho z nich jsem neviděl, ale vím, že každý je slavný a dostatečně silný."

Tarzan cítil, že mu Angličan nevěří, ale to nebylo důležité.

"Muž, kterého se chystám potrestat, a anglická dívka, po níž pátrám, jsou uvězněni v gallské vesnici," otočil se k panovníkovi.

"Ano," souhlasil da Serra. "Vím. Dnes ráno přišel posel od sultána Alího a oznámil, že muž a žena budou propuštěni, pokud da Gama pošle jako výkupné dvě stovky buvolů. Da Gama odmítl."

"Půjdeme tam a vysvobodíme je," řekl Tarzan.

"Jak to chceš udělat?" zeptal se da Serra.

"Vezmeme všechny bojovníky a zaútočíme na vesnici."

"Proč bych to měl udělat?" váhal nový král.

"Právě jsi dosedl na trůn a všiml jsem si, že všichni tě přijali s nadšením. Když dosáhneš slavného vítězství nad nepřítelem, získáš na svou stranu beze zbytku všechny bojovníky. Muži milují panovníky, kteří se prosлавí v bitvách."

"Možná máš pravdu," připustil da Serra. "Budu o tom přemýšlet."

Bitva

Oblečena do hávu alemejské bohyně, ležela Sandra Pickerellová v nuzné a špinavé doškové chatrči uprostřed gallské vesnice, čekajíc, jakou další ránu jí nemilosrdný Osud zasadí. Pokud da Gama pošle dvě stovky buvolů jako výkupné, má naději, že se znovu setká se svým spoluvězněm, jakkoli věděla, že ani tehdy ještě nebude vyhráno.

Přemýšlela o muži, který vstoupil do jejího života a výrazně do něho zasáhl. Už mu nic nevyčítala, neboť cítila, že není za své činy odpovědný. Zprvu se domnívala, že je šílený. Ale čím blíže ho poznávala, tím více se jí zdálo, že tomu tak není. Slyšela cosi o ztrátě paměti a postupně nabyla dojmu, že ten muž je nešťastnou obětí nějaké tragické události. Tajemství, které jej obestíralo, jen zvyšovalo její zvědavost. Kdo byl ten muž? Jaký byl jeho osud? Myslela na něho tak usilovně, že z toho sama počala mít strach. Ale nemohla nepřiznat, že prvotní nenávist přerostla v přátelství, jež se zdálo být stále pevnější. Sotva si to uvědomila, pocítila vnitřní zmatek. Není snadné přiznat sama sobě, že by se dokázala zamilovat do muže, který se k ní tak zachoval a o kterém nevěděla téměř nic. Ale což on sám o sobě věděl víc? Mohl to být kdokoli. A co hůře, mohl být dokonce ženatý!

Ne, takhle nesmí uvažovat! Musí na něho přestat myslet! Ale bylo mnohem snazší něco takového slíbit, než to udělat. Přes veškerou snahu vtíral se jí do mysli se stále stejnou, ne-li ještě větší naléhavostí.

Naproti tomu muž, vystavený dřině v dolech pod žhavým tropickým sluncem, se myšlenkám na dívku nebránil. Ba naopak. Těšil se z toho, že ji miluje, jakkoli si byl vědom marnosti svého citu. A také Dutton, jenž pracoval po jeho boku, cítil cosi podobného. Bylo dobře, že jeden o druhém právě tohle nevěděli!

I když gallští dozorcí byli přísní, rozhodně se k otrokům nechovali krutě. Někteří měli karabáče, ale užívali jich jen zřídka, a to výhradně proti těm, kdo se očividně vyhýbali práci.

Jinak tomu bylo v případě galských žen. Ty se chovaly k Sandře nevybíravě a tvrdě, a snad by to bylo ještě horší, nebýt sultánových pohrůzek, že zajatkyni nesmí nikdo ublížit. Jen jedna mladá dívka, která Sandře nosila jídlo, na ni byla laskavá a vlídná. Od ní se Sandra dověděla, že posel od da Gamy se již vrátil a že král odmítl složit požadované výkupné. Dívka se pak ptala zajatkyně, jak se dostala až sem. Než Sandra stačila odpovědět, objevila se ve dveřích jakási stařena, skřípajíc zuby a běsníc zlostí. Po vesnici se totiž rychle rozneslo, že sultán Alí se rozhodl pojmout zajatkyni za manželku a že chystá svatbu. Stařena byla nepřičetná hněvem, neboť jako nejstarší sultánova žena měla dohlížet na přípravu svatebních obřadů.

Sandra byla zoufalá. Proslila dívku, aby jí přinesla dýku. Byla rozhodnuta sprovodit se ze světa. Mladá černoška ovšem odmítla - měla strach něco takového udělat.

Svatba měla pokračovat hostinou a pitkou, trvající celou noc. Sandra doufala, že do té doby najde způsob, jak uprchnout, nebo se vším skoncovat. Byla však neustále pod dohledem, takže ani jedno řešení se nezdálo myslitelné.

Když se otroci vrátili z dolu, doneslo se jim, že sultán se chystá oženit se zajatkyní. Oba muži byli zdrceni.

"Musíme se odtud dostat," řekl nepravý Tarzan.

Dutton ukázal na hlavu, visící na zdi. "Takhle skončí každý, kdo se pokusí o útěk," povzdechl.

"Přesto musíme něco udělat," naléhal muž. "Možná zítra, až půjdeme z lomu, k tomu bude příležitost."

Ale celý příští den se žádná nenaskytla. Ve vesnici byly zatím svatební přípravy v plném proudu. Vařilo se jídlo a stácel kvas. A nešťastnou nevěstu učili, jak si má při obřadu počínat.

Pozdě odpoledne dorazil do osady zvěd a zamířil k sultánovu příbytku, aby ohlásil, že v horách za vesnicí rozložila tábor armáda Alemejšů. To sultána zarazilo. Alemejšové zpravidla přecházeli planinu za hláholu trub a bojového pokřiku. Útok ze zálohy byl čímsi novým. Proč Alemejšové táboří v horách? Takhle si nikdy nepočínali! Jeden ze sultánových rádců soudil, že vyčkají do tmy a pak osadu přepadnou. Alí byl zmaten. Tohle se ještě nikdy nestalo! Prikázal povolát vojáky, přivést otroky z dolů a všechny ozbrojit, neboť z toho, co mu prozradil zvěd, bylo zřejmé, že nepřítel je nepoměrně více.

Bez ohledu na přípravu k bitvě předsvatební kvap neustával. O tom všem Sandra nevěděla, neboť zůstala přísně střežena ve svém příbytku. Ženich zatím jedl, pil a tančil, a pozadu nezůstávali ani jeho bojovníci. Bitva i nepřítel, který se blížil k bránám osady, byli záhy zapomenuti.

Ukryti v klínu hor, hnali Alemejšové své válečné buvolky k osadě. Válečné vozy tentokrát zůstaly v pevnosti. Stalo se tak poprvé, leč taková byla vůle alemejského Boha. Na jednom konci konvoje kráčeli Tarzan a Chilton. Za pánem džungle šli Ungo a Mal-gash se svými opy. Syn divočiny věděl, že hnát polodivoké buvolky za noci by bylo nebezpečné. Čím více se stmívalo, tím byla zvířata neklidnější. Nicméně podařilo se je dovést až k osadě a udržet v poslušnosti a tichosti. Jaký kontrast s křikem a jáсотem hodovníků, jenž se rozléhal z vesnice!

Sultán Alí, značně podroušen, vešel do chatrče, kde byla vězněna Sandra. Prodrav se mezi ostatními ženami, uchopil dívku za ruku, vyvlekl ji z chýše a vedl ke svému příbytku. Stalo se tak právě ve chvíli, kdy do vesnice vběhla stráž. "Alejtejové se blíží!!!" ozvalo se varování. "Alejtejové jsou tady!!!"

Sultán se lekl. Pustil Sandru a počal vyděšeným bojovníkům udílet zmatené rozkazy. Z vězeňského areálu byli vyhnáni otroci, aby vytvořili první linii, jež měla čelit útoku vetřelce.

"Teď' nadešla naše chvíle," zašeptal nepravý Tarzan Duttonovi do ucha. "Pomalu k dívčinu příbytku! Až vypukne boj, zmizíme!"

Na smluveném místě za vesnicí zatím Tarzan vydal pokyn, na který Alejtejové čekali. Ozvaly se trubky a bojový pokřik. Vojáci počali pobízet buvolí hroty svých kopí. Celé stádo teď' mířilo k osadě sultána Alího. A s ním i Tarzan, Bolton-Chilton a smečka velkých opic.

Sotva se útočníci vřítli dovnitř, vesnici zavládla panika. Nepravý Tarzan vběhl do dívčiny chatrče a volal na zajatkyňi, leč nedostalo se mu odpovědi. Sandra zůstala kdesi před sultánovým příbytkem. Několik Gallů se semklo do řady a počalo po přibíhajících buvolích vrhat kopími a hořícími poleny. Ostatní se dali po vzoru žen a dětí na útěk. Snažili se uniknout z dosahu běsnícího stáda, ale jejich cesta končila u smečky veleopů, vedených Ungem a Mal-gashem. Sandra Pickerallová slyšela, jak Alejtejové pobízejí hlasitými výkřiky buvolí do běhu. Uvědomila si, že za několik okamžiků vběhnou do osady a ona bude znovu polapena. Viděla, že mezi přibíhajícími zvířaty a obránci vesnice je dosud volný prostor. Snad se jí tudy otevře cesta ke svobodě!

Nepravý Tarzan ji zahlédl a zamířil k ní, doprovázen Duttonem. Chytil dívku za ruku a společně proběhli ulicí, aby se nakonec ocitli v bezpečí za kolovou ohradou.

Ukryti ve tmě, prchali z bojiště. Bučení buvolů, skřeky opic a křik bojovníků zněly jim dosud v uších. Po chvíli se Sandra ohlédla zpět.

"Někdo je za námi," řekla

"To je Dutton," vysvětlil muž.

Sandra se zastavila. "Pelhame!!!" zvolala. "Jste to opravdu vy?"

Radostný tón v jejím hlase bodal do srdce muže, který si říkal Tarzan, jako ostří dýky. Věděl, že Dutton Sandru miluje, netušil však, že ona opětuje jeho city. Ale což mohl čekat z její strany něco jiného než nenávist a pohrdání?

Dutton běžel dříve vstříc s rozevřenou náručí.

"Sandro!!!" volal. "Co všechno jste musela vytrpět! Ale teď' snad už bude všemu konec. Snad se konečně dostaneme z téhle prokleté země!"

Kráčejíce nocí, vyprávěli jeden druhému o svých dobrodružstvích. Zdálo se, že jsou velmi šťastní. Nepravý Tarzan, který šel pár kroků za nimi, byl však smuten.

Ve skrytu

Porážka Gallů byla dokonána. Když buvoli proběhli osadou, vstoupil do ní Osorio da Serra se svými bojovníky. Tarzan zatím hledal dívku a jejího únosce. Marně. Nakonec usoudil, že opustili vesnici s prchajícími černochoy. Pátrat dál v noci nemělo smyslu. Ve dne to bude mnohem snazší. Našli alespoň sultána, který se skrýval ve svém příbytku. Osorio da Serra se rozhodl odvést jej do Alejteja jako zajatce.

Alejtejové si v osadě počínali jako doma a dokončili hostinu, z níž vyrušili domorodce. Tarzan mezitím svolal opy. Když se shromáždili kolem něho, vyzval je, aby se vrátili do svých lovišť. Věděl, že by je tu stejně dlouho neudržel. Smečka tedy opustila vesnici, k nemalé úlevě Alejtejů.

"Co teď?" zeptal se Bolton-Chilton. "Zdá se, že nastala nejpríhodnější chvíle dát se na cestu."

Tarzan přikývl. "Půjdemě oba," řekl. "Chci se ale ještě jednou porozhlédnout po vesnici a ujistit se, že muž, kterého hledám, tu opravdu není."

"Jste nezvratně rozhodnut ho zabít?" otázal se Chilton. "To přece nemůžete! Byla by to vražda!"

"Když zašlápnete jedovatého pavouka, sotva tomu můžete říkat vražda," opáčil syn divočiny. "A tenhle muž pro mě není víc než jedovatý pavouk."

"Musel vám udělat něco hrozného," soudil Chilton.

"Ano," potvrdil pán džungle. "Vzal si mé jméno a pak odváděl mým přátelům ženy a děti do otroctví a na smrt!"

"Jak se jmenoval?" zeptal se Angličan.

"Vím jen, že si říkal Tarzan z rodu Opů," odpověděl bílý obr.

Chilton zkrabatil čelo. "To musí být nakažlivé," poznamenal tiše.

Tarzan se znovu vydal na obchůzku vesnicí. Prohlédával chatrče, ptal se Alejtejů i jejich zajatců, ale po Sandře a jejím únosci nebylo nikde ani stopy. Vrátil se tedy k Chiltonovi a společně pak opustili osadu.

"Víte," řekl Angličan, "že jsem si vždycky myslel, že všechny domorodé osady mají vysoké ohrady?"

"Tady je to jinak," vysvětloval Tarzan. "Da Serra mi to objasnil. Gallové mají jediného nepřítele - Alejteje. Celá čtyři staletí Alejtejové útočili stejným způsobem. Překročili planinu za hláholu trubek a bojového pokřiku. Gallové jim vyrazili naproti. Došlo ke střetnutí, při němž jeden padl a druhý byl zajat. Pak se vojska stáhla. Alejtejové se nikdy nepokusili vstoupit do gallské vesnice. Byl to můj nápad. Jinak bych sotva mohl najít dívku a jejího únosce."

"Gallové by měli začít stavět opevnění," usoudil Chilton.

Chvilí bylo ticho. Pak se Angličan zeptal Tarzana, co má v úmyslu.

"Najít toho muže. A až ho potrestám, vezmu vás do některé osady na řece Kongo, odkud můžete opustit tuto zemi."

"Pokud vím, vedou odtud dvě cesty," řekl Bolton-Chilton.

"Znám jen jednu," přiznal syn divočiny. "A ta vede přes útes."

"Slyšel jsem o tom," potvrdil Chilton. "Ale sám jsem dvakrát putoval snazší cestou. Myslím, že bych ji dokázal najít. Vyhneme se Alemtěju a nebudeme riskovat, že nás znovu zajmou."
"Dobrá," souhlasil Tarzan. "Najdeme tedy jinou cestu."
"A dívka?"
"Možná ji vzal s sebou," řekl Tarzan.

Zatímco da Serra a jeho vojáci se připravovali k tažení z Alemtěja, otroci vyháněli z ohrady buvolu. Nastalého zmatku využili Crump a Minskij a uprchli do lesa, který se táhl kolem pevnosti. Tady se skryli, dokud nepadla tma. Pak se vydali planinou k horám.

"Ráno," řekl Crump, "najdeme zlatý důl!"

"Ráno," opakoval Minskij, "bychom měli hledat cestu z téhle zatracené země. Nechci tu zůstat ani chvíli. Čert vezmi zlatý důl!"

"Kdybych věděl, že seš zbabělec, nikdy bych tě s sebou nebral," pokračoval Crump.

"A kdybych já věděl, že máš vrabčí mozek, nikdy bych sem necestoval," oplácel Minskij. "Nemáme zbraň, abychom něco ulovili, a ještě budeme ztrácet čas hledáním nějakého dolu! Kromě toho, že chci odtud, mě nezajímá nic jiného než jídlo!"

Crump cosi zavrčel, plouže se dál stezkou. Nelíbilo se mu, že by měl zůstat sám, jakkoli jeho kumpán byl stejně bezmocný jako on. Ale vidina zlata byla silnější než vše ostatní.

Protože museli zvolit okliku, aby se vyhnuli bojovníkům z Alemtěja, kteří se tudy mohli vracet z války s Gally, bylo skoro ráno, když konečně dorazili k horám. Byli hladoví, zbědovaní a unavení. Uložili se k odpočinku, netušíce, že nedaleko se skrývají také Sandra, Dutton a nepravý Tarzan.

Sandra se ráno probudila první. Muži leželi po jejím boku. Měla lehký spánek a necítila se příliš odpočatá. Nechtěla rušit své spolčníky, a tak zůstala klidně ležet. Hlavou jí probíhaly události posledních týdnů - týdnů nebezpečí, beznaděje a strachu, týdnů, trvajících věčnost. Byla teď volná. Myslela jen na to. Neodvažovala se pomýšlet na budoucnost. Kdo ví, bude-li lepší než to, co prožila! Byla volná, ale jak dlouho? Když ji nechytí Gallové či Alemtějové, bude muset projít zemí Waruturiů. A navíc jsou všude kolem dravé šelmy! Její ochránci byli ozbrojeni toliko luky, šípy a kopími. A co zmohou tyhle titěrné zbraně proti po zuby ozbrojeným lidojedům, lvům či leopardům? Věděla, že oba muži jsou stateční, ale nedokáží vše. A pak si vzpomněla na Tarzana, o němž se domnívala, že ho Crump zabil. Jak se s ním cítila bezpečná!

Stočila pohled na muže, který si přisvojil Tarzanovo jméno. Kým vlastně doopravdy je? Sledovala jej, jak se mu hrudí dme pravidelným oddechováním. Viděla, jak mu kštice rozčuchaných vlasů padá do čela. Pak se obrátila k Duttonovi. To byl muž z těžké společnosti jako ona. Muž, o kterém věděla, že ji miluje. Vzdechla a zavřela oči. Bylo tu něco, co ji znepokojovalo a trápilo. Jako by utrpení nebylo dost! Přála si, aby byla nikdy nepotkala muže, jenž si říkal Tarzan. Když ale otevřela oči, upřela pohled právě na něho. Usmíval se. Byla ráda, že je tu s ní. Sotva si to uvědomila, zrudla ve tváři, nicméně i ona se usmála a řekla:

"Dobré jitro."

Také Dutton se probudil a usedl.

"Měli bychom se poradit, co dál," pravil. "Včera jsme k tomu neměli příležitost. Osobně si myslím, že bychom tu měli pár dní zůstat. A pak se vydat k útesu. Snad by bylo nejlépe vyrazit v noci."

Sandra se zachvěla. "Bojím se, že tudy nikdy neslezu," přiznala.

"Jiná cesta není," zavrčel hlavou nepravý Tarzan. "Říká se, že nějaká existuje, ale já nevím kde."

"Máme-li tu zůstat," navrhla Sandra, "můžeme se po ní podívat."

"Měli bychom najít něco k jídlu," soudil Dutton. "Zkusme hledat tímhle směrem." A všichni tři zamířili na severozápad. V zajetí veleopů

Veleopi Ungovy a Mal-gashovy smečky se vydali znovu do hor, putující odděleně. Ráno počali s hledáním potravy. Neklidné, podezřivé a vznětlivé šelmy byly nyní dvojnásob nebezpečné, neboť byly nejen hladové, ale také podrážděné v důsledku včerejší bitky. Neustále se mezi sebou hašteřily. Kdyby obě smečky zůstaly pohromadě, mohlo by dojít k potyčce, neboť k sobě nepociťovaly - podobně jako lidské smečky - sebemenší náklonnost. Nevyhledávaly jedna druhou za účelem vzájemně se pobít, nicméně náhodné setkání mohlo klidně skončit krveprolitím.

Také Sandra a její dva spolčníci hledali něco k jídlu. Bezvýsledně. Dívka byla velmi unavena. Bála se představy, jak dlouho ještě půjdou. Věděla, že člověk nevydrží vše. Ale nestěžovala si. Dutton, který strávil delší dobu v galském zajetí, měl z obou mužů méně sil. Avšak ani on nedal jediným slovem najevo, jak je vyčerpán. Jeho druh ovšem záhy zjistil, že Američanovi těžkne krok.

"Jste oba velmi unavení," řekl. "Možná bude lépe, když si odpočínáte a já se pokusím něco ulovit. Před námi je bambusový háj a vlevo les. Snad najdu nějaké zvíře."

"Nemyslím, že bychom se měli rozdělovat," namítla Sandra. "V tom, že jsme pohromadě, je naše síla. A také pocit většího bezpečí."

"Souhlasím," přitakal Dutton. "Zůstaňme spolu, dokud jeden z nás nebude moci dál. Pak se poradíme, co dělat."

Zkusíme lovit společně. Potřebujeme maso, abychom nabrali sílu."

Zatímco rozmlouvali, sledovaly je z úkrytu v bambusovém houští dvě podmračené oči, plné hněvu. Sotva se přiblížili k místu, kde se neznámý tvor skrýval, pozorovatel zmizel.

"Něco tam je," soudil nepravý Tarzan. A pak rozjasnil tvář. "Možná nějaké zvíře. Půjdu se podívat." Na ta slova bleskurychle vložil šíp do luku a vystřelil do míst, kde se silueta pohybovala.

Vzápětí se ozval výkřik bolesti a hněvu, praskot bambusových stvolů a pak se z porostu vynořila mohutná postava opiho samce. Nezůstala sama - houština byla plná jejich soukmenovců!

Sandra byla strachy bez sebe, ledva obrovité šelmy zamířily přímo k nim, vrčice a bijíce se do kosmatých hrudí. "Služebníci Boha!" vykřikl nepravý Tarzan. A pak k opicím promluvil v řeči Alemtejů, jíž je naučil rozumět. Nařídil jim, aby se zastavily. Na okamžik váhaly, ale pak, vedeny nejstarším samcem, zaútočily.

Muži stihli nabít luk každý toliko jednou. To veleopy jen rozdráždilo. Poznali sice muže, který si říkal Tarzan, ale někdejší poslušnost byla potlačena hněvem a touhou pomstít se za zraněného soukmenovce.

Oba běloši odhodili luky a chopili se kopí, odhodláni bránit sebe i Sandru. Dívka mohla utéci, zůstala však stát na místě a očima plnými děsu zírala před sebe. Jak nicotně a bezmocně vypadali před těmito zarostlými obry! A jak statečně si její ochránci vedli! Viděla, jak nepravý Tarzan vyrazil proti jednomu z opů s napraženým oštěpem. Viděla, jak mu jej opičák vytrhl z ruky. Tak snadno, jako by bral dítěti hračku. Zatočil zbraní nad hlavou a hodil jí po svém protivníku. V té chvíli Sandra myslela, že je s mužem konec.

Další opičák se zmocnil Duttona. Američan bojoval, snaže se vyprostit, ale opičák jej vši silou stiskl a zaryl mu ostré tesáky do šije. A tehdy se Sandra dala do běhu. Svým společníkům pomoci nemohla. Zdálo se jí, že jsou oba mrtví. Teď musela myslet na sebe. Učinila však jen několik skoků, když ji mohutná huňatá tlapa uchopila za rameno a strhla zpět takovou silou, až upadla naznak. Obrovitý opičák stanul nad ní, vrčel a cenil tesáky. Brzy tu byli další. Jeden z nich se jí chtěl zmocnit. Její uchvatitel však výhrůžně zavřel a skočil po něm. A zatímco spolu sváděli nelitostnou bitku, zvedl ji jiný mladý samec ze země, a drže dívku jednou tlapou, unášel ji odtud, jak nejrychleji dovedl. Nebylo to však snadné. Další opičák byl mu rázem v patách, takže zakrátko i on byl nucen pustit oběť a postavit se svému pronásledovateli. Na smrt vydešená a vyčerpaná, zvedla se Sandra těžce na nohy. Viděla, že nedaleko odtud začíná les. Kéž by tu našla útočiště mezi stromy! Ohlédla se. Dva opí samci spolu dosud bojovali. Ostatní ji nepronásledovali. V tom byla její příležitost - a bylo třeba se jí chopit. Posílena myšlenkou na záchranu, dala se do běhu. Ale její naděje neměla dlouhého trvání. Samec, který se jí zmocnil jako první, přemohl svého protivníka, a zatímco poražený ležel v porostu a zlostně vrčel, vítěz se pustil za Sandrou. Za několik okamžiků ji dostihl, chopil se jí a prchal s ní lesem. Ostatní opi zůstali neteční. Nepronásledovali uprchlíka, jen zvolna kráčeli v jeho stopě. Chvátající samec se teď neodvažoval zastavit, obávaje se o svou trofej. A tak dál spěchal pralesem. Za ním se líným krokem ploužil zbytek smečky, zanechávaje nehybná těla Duttona a falešného Tarzana bez povšimnutí.

O samotě

Po celý den sháněli Crump a Minskij něco k jídlu. Marně. Našli alespoň vodu, díky níž nabrali trochu sil. Byli na pokraji vyčerpání, a tak ulehli do trávy a odpočívali až do setmění. Noc byla chladná. Choulili se k sobě, třesouce se po celém těle. Slyšeli řev lva, který sestoupil z hor, aby něco ulovil. Měli strach. Po chvíli zaslechli jeho volání ještě jednou, tentokrát již mnohem blíž. Ucítil lidský pach a byl jím zaskočen. Na stezce ležela dvě nehybná těla. Přikradl se k nim a očichal je. Nebyl to lidožrout a vůni lidského masa neměl rád. Byl však velmi hladov, a proto nakonec uchopil jedno z těl do zubů a odtáhl je do houštiny. Možná že mrtvý muž tak zachránil Crumpovi a Minskému život, neboť lev se té noci již nevrátil.

Když se rozednilo, odebrala se nasycená šelma hlouběji do pralesa a ulehla k odpočinku. Crump a Minskij, ztuhlí chladem, se zvedli na nohy.

"Měli bychom jít," soudil Minskij. "Nemůžeme tu ležet a čekat, až zemřeme hladu a zimou."

"Snad najdem nějaký ptačí vejce mezi bambusama," napadlo Crumpa.

"Na druhé straně je les," upozornil jeho kumpán. "Tam můžeme taky něco objevit."

Vyrazili směrem k bambusovému houští. Minskij se náhle zastavil.

"Co je to?" ukázal před sebe.

"Člověk," řekl Crump. "Spal tady. Právě vstává. Je to Tarzan!!!"

"Ne," potřásl hlavou Minskij. "Je to ten druhý. Ten, co unesl dívku."

"Ta ženská!" vzpomněl si Crump. "Kde asi je? Eště pořád můžeme mít tři tisíce dolarů, když ji najdeme."

"A projdeme zemí Waruturiů," dodal Minskij.

Muž, který si říkal Tarzan, otevřel oči a posadil se. Byla mu zima, byl ztuhlý a zmatený. Nevěděl, co se s ním děje. Rozhlížel se kolem, hledaje očima Sandru a Duttona, ale neviděl ani jednoho z nich. A pak spatřil dva muže, kteří se k němu blížili. Poznal je. Co tu dělají? Věděl, že jsou to ničemové. Co když mají něco společného se zmizením Sandry? Náhle si však vybavil útok opic. Byl raněn na hlavě po úderu kopím a paměť se mu vracela jen pomalu. Vstal a vyšel mužům vstříc.

"Měl bych ho zabít," minil Crump.

"Proč bys to dělal?" nechápal Minskij. "Možná bys ho jen vyděsil. Vždycky o něčem takovém jen mluvíš."

Konečně stáli muži tváří v tvář.

"Budte zdraví," pozdravil Crump.

Muž odpověděl pokývnutím hlavy. "Jak jste se sem dostali?" zeptal se. "Víte něco o slečně Pickerellové?"

"Ne," odvětil Crump. "Ne od chvíle, kdy jste ji unesl z mého tábora. Co ste s ní udělal? Kde je?"

"Byli s Duttonem se mnou do včerejšího odpoledne. Pak nás napadla smečka opic. Odtehdy si nic nepamatuji. Jeden z opičáků mě udeřil oštěpem. Duttona a Sandru museli někam odvléci."

"Možná že ne," soudil Minskij. "Možná jen odešli. Víte, že ji měl rád. Nepotřebovali vás. Přece jste ji dvakrát unesl, ne?"

"Nevěřím, že by to udělali," namítl muž. "Jsme teď dobrými přáteli. Pokusil jsem se ji odvést k jejímu otci."

"Podívejte ty krve!" zvolal náhle Crump. "Museli ji hodně ztratit! Ste raněnej?"

"Ne," odpověděl nepravý Tarzan. Pak poklekl a počal prohlížet tratoliště.

"Či je?" zeptal se Minskij.

"Bůh ví," opáčil muž. "Nejspíš jednoho z těch dvou."

"Pokud vopice jednoho odvedly a druhého zabily," řekl Crump, "pak odvedly tu holku, a ne muže."

"Musím za nimi," rozhodl nepravý Tarzan.

"Pudem s váma," přidal se Crump. "Ale celou dobu sme nic nejedli. Vy máte luk a šípy. Můžete něco ulovit, a my se tu povohlídnem."

"Dobrá," svolil muž. A pak zamířil směrem, jímž se předtím ubíraly velké opice.

Zatímco vítězný samec prchal se Sandrou jako o život, jeho soukmenovci se za ním drželi volným krokem. Opičák nesl dívku porostem, prodíraje se mezi stromy a keři. Měla ruce i nohy rozedrány od trnů. Ještě že jí zůstaly pancíř a suknice, které ji alespoň trochu chránily před ostrými větvemi. Cesta byla hotovou kalvárií. Dívka věděla, že situace, v níž se ocitla během posledních týdnů, byla beznadějná, nicméně to, co ji potkalo nyní, bylo ještě mnohem horší. Sama, neozbrojena, v zajetí velkých opic! A dva muži, kteří jí byli jedinými společníky a ochránci, leželi kdesi daleko odtud mrtvi!

Ungovi opi hledali potravu v lese. Bylo to skrovné loviště. Opi byli hladoví a rozladění. Často mezi nimi docházelo k rozmrškám. A Ungo, vůdce smečky, musel často své soukmenovce kárat, aby udržel klid a pořádek.

Musel od sebe odtrhnout Zu-tha a dalšího samce. Oba chtěli tutéž housenku! A pak se ozvalo Ga-unovo varování.

Všichni okamžitě zpozorněli, tušíce nebezpečí. Zastavili se a naslouchali. Slyšeli, že se někdo blíží.

Konečně spatřili důvod Ga-unovy výzvy. Byl jím Sancho, jeden z opičáků sousední smečky, který se řítí stezkou, nesa v tlapách bílou dívku. Neustále se ohlížel po opicích, jež se držely jeho stopy. Proto hned neviděl Ungovu tlupu. Sotva se tak stalo, zastavil se a vycenil zuby. Ungo vykřikl a vyrazil mu v ústrety, následován ostatními samci. Sancho ustoupil a počal volat na své soukmenovce.

Ungo k němu přiskočil, uchopil dívku tlapou a snažil se ji zmocnit. Přetahovali se a bili do sebe volnými pažemi. Snad by byli dívku roztrhali, kdyby se neobjevily zbylé opice Sanchovy smečky. V té chvíli Sancho i Ungo pustili kořist a přidali se k ostatním, kteří se mezitím dali do rvačky.

Sandra klesla do porostu. Viděla, jak opi do sebe zatínají tesáky, bijí se tlapami, vřeští a řvou bolestí i hněvem. Byla to bitka, jakou sváděli o kořist pravěcí předchůdci dnešního člověka. Nelitostná, krutá, prostá všech lidských úskoků.

Za hlasitého vrčení počali Ungovi opi zvolna vytlačovat své protivníky zpět. Sandra využila nestřežené chvíle a odplížila se stranou, aniž by ji kdo spatřil. Ohlédla se a viděla, že opice jsou natolik strženy bojem, že jí nevěnují pozornost. A tak se zvedla a vyrazila hlouběji do pralesa.

Ryk bitky zvolna slábl. Sandra byla znovu volná - zůstala však sama v strašlivé džungli, kde ji nečekalo nic jiného než smrt hladem či ve spárech některé z divokých šelem. Bála se jich, ale bála se jich méně než člověka.

Zlato

Crump, Minskij a falešný Tarzan hledali stopu dívky a také stopu po nějakém zvířeti, leč nenašli ani jediné. Byli unaveni a zničení. Crump a Minskij již téměř nevládli vlastními těly. Nepravý Tarzan však nemyslel na jídlo. Myslel na Sandru a rozvažoval o jejím osudu. Byla to její či Duttonova krev, kterou objevili v porostu nedaleko bambusové houštiny? Že

jednomu z nich patřila, tím si byl jist. A byl-li jeden zabít, jak se druhému podařilo uprchnout? Nesouhlasil s Crumpovým názorem, že dívku unesly velké opice. Ač často slyšel o tom, že veleopi unášejí ženy, nikdy tomu nevěřil. Pravděpodobnější se zdálo, že se jak Sandra, tak Dutton stali obětmi některé z šelem. Láska k dívce mu velela

pokračovat v pátrání, dokud existovala naděje, že ji najde. Výsledkem bylo, že lov jej příliš nezajímal, a proto při něm mohl být stěží úspěšný. Ačkoli se stále pokládal za Tarzana, v divočině se vyznal jen o málo lépe než kterýkoli civilizovaný člověk. A tak se stalo, že ztratil stopu velkých opic a držel se nepravé stezky, jež vedla kamsi do hor.

"Je to zatracená země," ulevil si Minskij. "Neviděl jsem zatím nic jiného než pár lučních kobylek. A kdybych nějakou viděl teď, snad bych ji i snědl. Dal bych si talíř rybí polévky!"

"Zavří zobák!" okřikl jej Crump. "Eště slovo, a..."

"Neuděláš nic," ujistil jej Minskij. "A po polévce bych si dal vejce se šunkou."

Crump se po něm ohnal, ale chybil a upadl. Minskij se dal do smíchu.

"Anebo steak s cibulí," provokoval.

"Nechte toho," vmísil se nepravý Tarzan. "Máme už tak dost starostí! Nač se ještě hádat?"

"Kdo si myslíte, že jste, abyste mi říkal, co mám a co ne?" ozval se Minskij. "Když budu chtít ústřice, jablkový koláč nebo palačinky, je to moje věc."

"Ale nikdo není povinen vás poslouchat," opáčil nepravý Tarzan a strčil do Minského. Ten zavrával a upadl.

"A teď poslouchejte," pokračoval nepravý Tarzan. "Buď se přestanete hádat, nebo vás tu nechám. A bez mého luku a šípů maso neseženete!"

"Stejně ste nic nechtyl," namítl Crump.

"Slyšeli jste, co jsem vám řekl," pohrozil muž. "Buď to přijmete, nebo ne."

Na ta slova se otočil a vykročil k roklině. Crump a Minskij jej následovali, podráždění a nerudní. Nenáviděli toho muže a nenáviděli jeden druhého.

Konečně dorazili k nevelké strži. Nepravý Tarzan se zastavil na kraji útesu a shlédl dolů. Strž byla asi pětadvacet stop hluboká a rozlehlá necelý akr. Vedla tudy stezka. Crump a Minskij stanuli po jeho boku. Sotva Rus pohlédl do hlubiny, vykřikl nadšením.

"Důl!!!" zvolal. "Zlato! Zlato! Podívejte!" A pak vyrazil vpřed.

Byl to opravdu pohádkový důl Alemtějů a Gallů, pustý a prázdný. Ležely tu poházeny valouny ryzího zlata. Crump se k

nim rozběhl a sebral několik největších.

"Jsou moje!!!" smál se jako smyslů zbavený.

"Co s nimi budete dělat?" nechápal falešný Tarzan.

"Co s nimi budu dělat? Vemu je zpátky do Anglie. Budu boháč, to je všechno."

Svlékl kabát, rozložil jej na zem a rovnal do něj zlaté valouny.

Minskij měl podobné starosti. "Pořídím si jachtu," řekl. "A francouzského kuchaře."

"Jak daleko si myslíte, že donesete tenhle náklad?" otázal se nepravý Tarzan. "Sotva se držíte na nohou!"

"Moh byste nám pomoci, kdybyste měl kabát," pravil Crump. "Počkejte," dodal. "Svlíknu si kalhoty. I tam se něco vejde!"

"Můžete si kalhoty nechat," odvětil muž. "Nemám v úmyslu vám cokoli nést."

"Cože?" vykřikl Crump. "Chcete říci, že nám nepomůžete? Že tu tohle všechno necháte ležet pro hordu divochů, který nevěděj, co s tím? To je zlato, člověče! Zlato!!! Za něj si koupíte všechno na světě! Ženy, víno, koně... A když ho budu mít dost, koupím si titul. Sir Thomas Crump! Nezní to špatně!"

"Jsi hlupák," poznamenal Minskij. "Z takových, jako jsi ty, lorda neuděláš!"

Crump ho ignoroval a obrátil se k nepravému Tarzanovi.

"Není nic divného, že nevíte, jak nosit kalhoty," ušklíbl se. "Pomozte nám, a my se s vámi rozdělíme. Ste silnější než my a unesete víc."

Muž pohodil hlavou. "Nemám zájem," řekl. "Půjdu něco ulovit a pak se vydám za Sandrou Pickerellovou. Chcete-li odtud vyváznout živí, na tohle zapomeňte a pojďte se mnou."

"Nikdy!!!" opáčil Crump. "Děte si na lov. Dostanu se vodu i bez vás, a zlato vemu s sebou."

Falešný Tarzan pokrčil rameny a prozkoumal strž. Stezka tu končila. Viděl, že zvolil nesprávný směr a že se musí vrátit k místu, kde ztratil stopu.

"Kolik myslíš, že uneseme?" zeptal se Minskij svého kumpána, jakmile polonahý běloch zmizel. Svázal rukávy od kabátu a potěžkal břemeno. "Hrome, to je tíha," ulevil si.

Crump složil svůj podíl na hromadu. "Víc neutáhnu," přiznal. Pak se pokusil přehodit náklad přes rameno, ale sotva jej nadzvedl.

"Zdá se, že tu budeš muset něco nechat," rýpl si Minskij.

"Měl bych tě zabít," zavrčel Angličan.

Minskij se dal do smíchu. Pak se i on pokusil svůj náklad zvednout. Nejprve ke kolenům a pak s vynaložením všech sil na záda.

Crump odložil několik valounů, ale ani tentokrát se mu nepodařilo s břemenem vstát. Proklínal zlato, proklínal Tarzana, proklínal Minského. Znovu odlehčil náklad a konečně ho dostal na ramena. Stál na místě pod žhnoucím africkým sluncem, zalit potem, a trásl se jako osika. Setřel krůpěje z čela, očí a olízl rty. Pak znovu zaklel.

Minskij vyrazil po stezce, vedoucí z dolu. Vždy po několika krocích se zastavil a odpočíval. Jednou dokonce upadl. Zůstal ležet, lapaje po dechu.

Crump jej dostihl, nešetře kletbami. "Uhni mi z cesty!" zavrčel.

"Ještě tu nejsi," odsekl Minskij. "A vsadím se o tisíc liber, že stejně dál nedojdeš!"

V té chvíli Crump zavravoral a klesl do trávy. S pěnou u úst počal pustě láteřit.

"Měl by ses zbavit ještě několika koní a žen," vysmíval se mu Minskij. "Nemáš dost síly, abys unesl celou stáj a celý harém!"

"Jednou tě zabiju," sípal Angličan.

"Nech toho," uklidňoval jej Minskij. "Nebo si své bohatství poneseš sám."

Klekl si a pokusil se znovu dostat břemeno na záda. Bylo příliš těžké. Věděl, že i když ho zvedne na ramena, na vrcholek strže s ním sotva dojde. A pak jej cosi napadlo. Pomalu se počal sunout vzhůru a přitom táhl kabát se zlatem po zemi za sebou. Crump okamžitě následoval jeho příkladu.

Trvalo nekonečně dlouho, než drahocenný náklad ležel na vrcholku rokliny a dva vyčerpaní muži vedle něho.

"Kolik vlastně máme?" zajímalo Crumpa.

"Možná milión liber," odhadoval Minskij.

"Možná dva milióny," upřesnil Crump.

Lovec Rateng

Kolik lidí, ať pocházejí z venkova či města, touží po dobrodružství a sní o životě v divočině, daleko od shonu civilizace, uprostřed šelem a divochů! V pohodlné lenošce u rozhlasového přijímače či dobré knihy dokážeme žít v nebezpečí a stát se kýmoli. To je ta nejschůdnější a nejbezpečnější cesta za dobrodružstvím. Nepochybně by to potvrdila i Sandra Pickerellová, ztracená v pustině pod horami Alemtēja. Byla to právě touha zažít něco mimořádného, co ji přivedlo do Afriky za otcem. A teď by dala celé své dědictví za to, kdyby mohla být znovu doma ve Skotsku.

Rateng, galský bojovník z osady sultána Alího, byl na lovu. Leč nedařilo se mu. Měl pocit, že všechna zvířetí tuhle zemi opustila. Byl sklíčen a rozhodl se vrátit zpátky do vesnice.

Cestou domů se mu v hlavě honily nejrůznější myšlenky. Přemýšlel o tom, co Alemtějové udělají se sultánem.

Nepochybně ho zabijí a jeho nejstarší syn zaujme jeho místo. Alí byl špatný člověk, ale jeho syn byl ještě mnohem horší. Rateng ho neměl rád z mnoha důvodů, ale především proto, že mu vzal dívku, kterou miloval. Navíc byl nadutý, arogantní a zlý. Stane-li se sultánem, bude si počínat jako nejhorší tyran!

Rateng byl jedním z těch, kdo Alemtějům unesli jejich Boha a bohyni a odvedli je do osady sultána Alího. Také o tom přemýšlel. Co se asi stalo s bílými zajatci, kteří uprchli, když Alemtějové napadli vesnici?

Myslel na bílou bohyni. Ve zlatém pancíři a se zlatou korunou ve vlasech byla velmi krásná. Kdyby Alemeťové nepřepadli osadu, jistě by se stala Alího manželkou! Rateng povzdychl. Bylo by krásné být sultánem a mít spoustu žen - a dokonce i bílou bohyni! Ale on není žádný sultán a nikdy mít bílou ženu nebude. Bude rád, získá-li jednu ze svých soukmenovkyň.

Ač zabrán do myšlenek, nepřestával být ve střehu. Všechny smysly pracovaly naplno. A tak se stalo, že náhle zaslechl kroky odkudsi z míst, kam se právě ubíral. Sevřel oštěp a ukryl se za křoviskem. Přikrčil se a čekal, hledě před sebe a naslouchaje.

Neznámá bytost se blížila zvolna. Možná že to ani není člověk, ale některá z šelem! Rateng odložil kopi a vložil šíp do luku. V příští chvíli spatřil bílou ženu - tu, o které snil.

Zatajil dech. Jak krásný pohled se mu naskytl! Žena vypadala zesláblá a stěží se držela na nohou. Ale v očích Ratengových nebylo soucitu - viděl toliko ženu a myslel toliko na sebe. Když se přiblížila, vystoupil z houští a stanul jí tváří v tvář.

Sandra se zastavila, vytřeštila zrak a couvla o několik kroků. A pak, hnána strachem a zoufalstvím, se dala do běhu. Vyčerpána hladem a žízni a na smrt unavena, učinila však jen několik skoků. Rateng ji dostihl, chytil za ruku a otočil čelem k sobě. Měl vzezření divocha - a divochem také byl. Dívka zavřela oči, aby neviděla jeho krutou, nelítostnou tvář. Rateng věděl, co znamená zmocnit se bohyně. Vše teď záviselo na tom, jak s ní dokáže naložit. Pokud ji odvede zpátky do vesnice, sotva si ji bude moci ponechat pro sebe. Sultánův syn mu ji vezme a ještě ho potrestá. Alemeťové by za ni možná zaplatili výkupné. Ale spíš než to by mu jedinou odměnou bylo doživotní otroctví. A kdo ví, zda by neskončil mezi lvy, které Alemeťové chovají v propasti mezi útesy!

Zbývala ještě jedna možnost. Poslední, leč nejlákavější ze všech! Znal místo hluboko v horách, kde je voda, dostatek jídla a pohodlná jeskyně. Tady se může na nějaký čas oddat opojné představě, že je sultánem. A bude-li se chtít vrátit do vesnice, dívky se zbaví a nechá ji tam, kde je. Takové bylo nakonec jeho rozhodnutí.

"Jsi sama?" zeptal se v řeči Gallů.

"Nerozumím," odpověděla svahilsky.

Opakoval otázku v jazyce, jímž dívka promluvila.

Sandra uvažovala rychle. "Ne, nejsem sama," řekla. "Mí přátelé jdou za mnou. Budou tu co nevidět."

Rateng jí nevěřil, neboť neslyšel jediný zvuk, který by tomu nasvědčoval. Ale přesto zůstal obezřelý. Nerad by o svou trofej přišel!

"Pojď!" vyzval dívku. Vzal ji za ruku a vedl k horám.

"Co ode mě chceš?" zeptala se. "Co se mnou uděláš?"

"Ty víš," odpověděl. "Jsi žena."

"Nejsem žena. Jsem bohyně."

Rateng se dal do smíchu. "Není boha kromě Alláha," zarecitoval.

"Když mi ublížíš, zemřeš," pohrozila Sandra.

"Ty jsi pohanka," řekl Rateng. "A za každého pohana, kterého zabiji, udělám krok do nebe."

"Chceš mě zabít?" lekla se dívka.

"Později," opáčil Rateng.

Sandra cítila, že to nejhorší, co ji mohlo potkat, ji potkalo právě teď. Pokusila se promyslet plán útoku. Kdyby měla dost sil, snad by to dokázala. Ale tahle možnost teď nepřicházela v úvahu. Byla příliš slabá. Zbývala lest, nebo dobrovolný konec. Ale jak to učinit? Neměla žádnou zbraň. Nic. A pak její zrak spočinul na toulci se šípy na mužově rameni. Tady se nabízelo řešení - ale jak se k zaostřeným hůlkám dostat?

Rateng jí pevně svíral zápěstí pravé ruky. Neměla tedy možnost vyjmout mu nestřeženě šíp z toulce. Nakonec pojala plán. Spoléhal na to, že divoch nebude tak chytrý, aby jej prohlédl.

"Nemusíš mě držet," řekla. "Bolí to. Půjdu sama. Nemám sílu utéci."

Rateng zavrčel a uvolnil stisk. "Nedostala by ses daleko," ujistil ji. "Jestli se o něco pokusíš, zabiji tě!"

Kráčeli mlčky. Píď po pídi dívka zkracovala krok, aby se dostala za divocha a mohla mu vytrhnout z toulce šíp. Musela si počínat velmi opatrně, aby na sebe neupozornila. Nakonec se jí to podařilo. Držela teď šíp v pravé ruce. Vrazil si jej do srdce bylo jen otázkou odvahy. Hlavou jí probleskly vzpomínky na předchozí život. Myslela na otce. Nikdy už ho neuvidí. Možná ji dávno oplakal jako nezvěstnou. Nikdo se nedoví o jejím konci, ani kde leží její tělo, vydané na pospas hyenám, šakalům a supům! Musí teď ustoupit ještě alespoň o krok, aby nevzbudila podezření svého únosce. Jiné cesty není!

Zpomalila krok. Viděla, jak se na mužově rameni vlní pletenec mohutných svalů. Ten pohled ji na okamžik upoutal.

Náhle ji cosi napadlo. Cítila sucho v hrdle při tom pomyšlení, ale váhat nemohla. Rozpráhla se a vši silou zaryla šíp do Ratengova těla.

Divoch vykřikl bolestí a obrátil se k ní čelem. Ve tváři měl hněv a nenávist. Zachrčel a vrhl se na dívku, snaže se ji sevřít pod krkem. Klopýtla a upadla a muž vzápětí padl na ni.

Opětovné shledání

Nepravý Tarzan se vydal na lov. Byl skličěn, neboť se domníval, že dívka, kterou miluje, je mrtva. A mrtev byl zřejmě i Dutton. Měl toho muže rád, jakkoli na něho žárlil. Cítil se velmi osamělý, neboť Crumpa a Minského nepokládal za přátele. Měl k nim toliko opovržení. Kam až dokáže člověk klesnout, myslí-li jen na mamon!

Snažil se uvažovat, co dál, ale neměl sebemenší představu. Když byli pohromadě, věděli, kam jít. On sám to ale nevěděl. Jiný svět neznal. Cítil, že mu nezbyvá nic jiného než se vrátit zpátky do Alemeťje. Netušil, že Osorio da Serra vystřídal na trůnu da Camu. Ale i kdyby to věděl, nemělo by to pro něho valného významu. Rozhodující byli ti, kdo věřili, že je Bohem. V Alemeťje mohl mít určitý klid, bezpečí a také dostatek jídla. Ale sotva klidnou mysl. Měl v sobě určité napětí,

kterému nerozuměl. A také potřebu cosi hledat.

Náhle byly jeho myšlenky přerušeny pronikavým výkřikem. Byl to výkřik lidské bytosti v předsmrtné agónii. Nepravý Tarzan, vědom si své sounáležitosti s lidským rodem, okamžitě vyrazil po hlase. Domníval se, že někoho napadla šelma. V ruce třímал dlouhý oštěp.

Neurazil ani sto yardů a naskytla se mu nečekaná podívaná. V porostu leželo bezvládné tělo Sandry Pickerellové a přes ní trup černého válečníka se šípem v zádech. Rozhlédl se do všech stran, zda neobjeví útočníka. Nikoho však neviděl. Rozběhl se tedy k oběma nešťastníkům a strhl Gallovo tělo do trávy. Zdálo se, že ten muž je mrtev. Poklekl k dívce a vzal ji do náruči. Zprvu nejevila žádné známky života. Ale když ji přiložil ucho k hrudi, slyšel slabý tlukot srdce. Počal ji mnout ruce na zápěstích. Přitiskl dívku k sobě, aby se zahřála, nedbaje skutečnosti, že na obloze žhnulo tropické slunce.

Konečně procitla a vytřeštila zrak.

"Bůh!!!" zašeptala. Pak znovu zavřela oči a přimkla se k němu blíž.

"Tak tohle je smrt," vydechla po chvíli.

"To není smrt," řekl muž. "To je život."

"Ale vždyť ty jsi mrtev," oponovala. "Viděla jsem, jak tě zabili. Jsme-li spolu, znamená to, že i já jsem mrtvá."

Stiskl ji pevně. "Ne," ujistil ji. "Oba žijeme."

Bylo to poprvé, co neskrýval své city. Neodmítla. Naopak. Vztáhla k němu ruce a objala jej kolem krku. Chvíli mlčeli.

Nebylo třeba slov. I bez nich si rozuměli. Muž první přerušil ticho.

"Co se stalo?" zeptal se. "Kdo ho zabil?"

Dívka se zachvěla a pak vše vypověděla.

"To bylo statečné," řekl.

"Bylo to ze zoufalství. Strašně jsem se bála."

"Musel zemřít rychle."

"Ano. Chytil mě pod krkem, ale zemřel dřív, než stačil stisknout. Šíp zřejmě pronikl přímo do srdce." Znovu se zachvěla.

"Zabila jsem člověka."

"Zabila jsi šelmu, která chtěla zabít tebe. Teď musíme myslet na to, jak se odtud dostat."

"Kde je Pelham?" vzpomněla si dívka. "Opice ho usmrtily?"

Přikývl. "Bojím se, že ano. Nebylo po něm ani stopy. Mysleli jsme, že vás opice zabily oba. Jak jsi uprchla?"

Vypověděla o hrůzách, které zažila, než se znovu setkali.

"Jsme jediní, kdo zůstali," řekla nakonec.

"Ne," upozornil. "Crump a Minskij dosud žijí. Opustil jsem je ve zlatém dole Gallů. Naložili spoustu zlata. Víc než unesou. Vydal jsem se na lov. Dlouho jsme nejedli. Oba jsou slabí od hladu a únavy."

"Budeš muset lovit tak dlouho, dokud něco nechytíš a nepřineseš jim maso," mínila dívka.

"Ne," pravil rozhodně. "Nestojí za to, abych jim pomohl. A tebe jim nikdy nevydám. Jsou to nejhorší ničemové, jaké znám."

"Necháš je zemřít?" otázala se.

"Mají své zlato," odpověděl muž. "Nic si tolik nepřáli. Zemřou šťastní."

"Co budeme dělat?"

"Můžeme se vrátit do Alemtjeja jako Bůh a bohyně," řekl. "Nebo se vydat za tvým otcem."

"Nevím," přiznala dívka. "Chci jen žít! Je toho tolik, pro co chci žít!"

"Budeme žít!" ubezpečil ji muž. "A budeme šťastní. Vím to."

"Co musíme udělat?" zeptala se. "Rozhodni sám. Udělám, co řekneš."

"Půjdeme k útesu."

S milovaným mužem po svém boku ucítila Sandra nové odhodlání. Sklíčenost a únava byly zapomenuty. Kráčeli horskou stezkou k pláni, za níž leželo Alemtjejo a tyčil se obávaný útes.

Odpoledne muž skolil jelena. Zvíře právě pilo z pramene. A tak získali jídlo a pití. Muž pak objevil planinu nedaleko rokle, kde se mohli utábořit.

"Zůstaneme tady," rozhodl. "Dokud nenabereš sil. V tomhle stavu ještě nemůžeš dál. Máme maso, vodu a na stromech je dostatek ovoce."

Poté naporcoval jelena, nanosil topivo a otáčením třísky v otvoru plochého kusu dřeva rozdělával oheň. Sotva se objevil tenký sloupek dýmu a vzápětí mihotavý plamének, dívka zatleskala.

"To je skvělé!" zvolala. "Nevěřila jsem, že to dokážeš! I když mám hlad, stěží bych pozřela syrové maso."

Opekli několik porcí na primitivním rožni. Maso sice uvnitř zůstalo zpola syrové, přesto je jedli hltavě. Po jídle se odebrali k prameni, aby se osvěžili a omyli.

"Nikdy bych nečekala, že se budu cítit tak šťastná a bezpečná," pravila dívka, uléhajíc na záda a podepírajíc hlavu rukama. "Tady je to nádherné."

"Pro mě to bude nádherné kdekoli, kde budu s tebou," opáčil muž.

"Bude to nádherné pro nás oba," dodala dívka. "Kdo by si to dřív pomyslel? Bála jsem se tě a neměla jsem tě ráda."

Přikývl. "Mělas k tomu důvod."

"Ani teď nevím, jak se jmenuješ a odkud jsi."

"Víš tolik co já."

"Myslíš, že se to jednou dovíme?" zeptala se.

Pokrčil rameny. "Jaký by v tom byl rozdíl? Víme, že máme rádi jeden druhého. Což to nestačí?"

Slunce zapadlo a kdesi v dáli zařval lev.

Zlato a smrt

Crump a Minskij klesli vedle svých břemen, příliš slabí na to, aby mohli vstát. Každý svíral svůj poklad, jako by se bál toho druhého, že jej o něj připraví. Leželi pod žhnoucím sluncem, těžce oddychující. Po chvíli se Minskij zvedl a rozhlédl kolem. Viděl strom, jenž skýtal alespoň trochu stínu. Uchopil svůj náklad a počal se k němu zvolna plížit.

"Co to děláš?" zeptal se Crump.

"Lovím stín," odpověděl Minskij. "Už to dál nevydržím ležet na slunci."

Crump následoval jeho příkladu. Konečně byli oba mimo dosah spalující výhně.

"Když si vodpočineme," řekl Crump, "budem moct pokračovat."

"Nejdu nikam, dokud se ten chlap nevrátí s nějakým jídlem," opáčil Minskij. "Kdyby tu bylo alespoň něco!"

Schylovalo se k večeru. Oba muži trpěli žízní. Báli se však odejít. Co kdyby se mezitím objevil jejich společník a přinesl kýženou kořist!

Nastala noc.

"Co se s tím zatraceným vopičím mužem stalo?" uvažoval Crump. "Už je pryč pěkně dlouho!"

"Možná se nevrátí," napadlo Minského.

"Proč by se neměl vrátit?" nechápal Crump.

"A proč by měl?" odpověděl Minskij otázkou. "Nejsme mu k ničemu. Co pro něj můžeme udělat? A nemá sebemenší důvod nás mít rád."

"Jestli ho dostanu do rukou, zabiju ho," hrozil Crump.

"Nech toho," okřikl jej Minskij. "Pořád bys někoho zabíjel. Nikoho nezabiješ, protože nemáš pušku, abys na něj mohl vystřelit zezadu!"

Crump cosi zamumlal. Pak nastalo dlouhé ticho. Nakonec je přerušil Minskij hlasitým oddechováním. Spal. Crump se zvedl a pohlédl na svého kumpána. Měl zlost, že není dost silný, aby unesl obojí náklad. Uvažoval, jak snadné by bylo Minského zabít, když spí. Ale co z toho? Vždyť dosud neunesl ani své zlato. Možná později, až budou mít jídlo a pití a nabude sil, najde vhodnou příležitost!

"Dva milióny!" opakoval si, dokud neusnul vyčerpáním.

Ráno se oba muži cítili lépe. Naděje, že by se jejich společník vrátil, se však museli vzdát. Crump měl zlost a nešetřil nadávkami. Minskij neřikal nic. Byl chytřejší než jeho druh, a proto i nebezpečnější. Možná jednou opičího muže potká. A bude mít prst na spoušti.

"Měli bychom jít," pravil. "Musíme najít vodu. Bez jídla ještě nějaký čas vydržíme, ale bez vody ne."

Vstali a s vypětím všech sil naložili břemena. Vyrázili po stezce, vedoucí ze zlatého dolu. Minskij kráčel první. Zpočátku se jim v ranním chladu šlo dobře, byť tu a tam klopýтали a padali. Sotva však slunce vystoupilo výš, stále naléhavěji pociťovali palčivou žízeň.

"Někde přece musí být voda!" mumlal Crump.

"Buď zticha!" okřikl jej Minskij.

"Někde přece musí být voda," opakoval Crump do omrzení.

Den se nekonečně vlekl a krok obou poutníků těžkl. Navíc zůstávali bez vody. Jako bohyně Artemis rozpalovalo neúprosné slunce jejich čela a pronikalo do mozku, vyvolávajíc děsivé představy. Crump se snažil polknout, ale měl vyschlé rty. Dokonce se ani nepotil. Oba muži se cítili vysušení jako troudu. Nemysleli na nic jiného než jak přežít a zachránit své poklady. Těžko říci, co bylo v té chvíli silnější - zda pud sebezáchovy, či hrabivost.

Rozpraskanými rty trousil Crump jakési nesrozumitelné věty o své minulosti, jídle, pití, mužích, které zabil, a ženách, které měl. Nakonec se dal do šíleného smíchu.

Minskij jej přeměřil ostrým pohledem. "Buď zticha!" nařídil. "Jsi blázen!"

"Sir Thomas Crump," mumlal Angličan. "To jsem já. Sir Thomas Crump. A ty seš můj sluha! Hej, sluho! Přines mi brejle a trepky! Zavolám králi, a von mi pošle sud vody! Vody!"

"Jsi cvok," opakoval Minskij.

Ploužili se dál, hledající očima vodu. Také Minskij chvílemi blouznil. Před sebou viděl potok, řeku a dokonce jezero, po kterém plula loď.

Sil ubývalo. Často museli zastavit a odpočívat. Neodvážili se však sejmout zavazadla - neměli dost sil, aby je znovu zvedli. Okamžik stáli na místě, vrávorajíce, aby pak znovu vykročili vstříc nekonečným mukám.

Minskij měl více sil, a proto kráčel o poznání před svým kumpánem. V jedné chvíli klopýtl o kámen a upadl do trávy. Rozhodl se zůstat ležet a odpočinout si. Crump se zastavil pár metrů od něho.

"Nevypij to všechno!" volal. "Nech něco i pro mě, mizero!"

Domníval se, že Minskij, ležící na břiše, objevil pramen. Také on musel odpočívat. Kymácel se ze strany na stranu, dopředu i dozadu, snaže se udržet rovnováhu. Pak učinil pár kroků. Konečně dorazil k Minskému, poklekl a sklonil hlavu k zemi, jako by hledal vodu. A pak zavalil Minského přívalem nadávek.

"Vypils všechno!" křičel. "Nenechals mi ani kapku!"

"Žádná voda tu není," opáčil Minskij. "Jen jsem upadl. Uhodil jsem se do nohy. Zůstanu chvíli ležet a odpočinu si."

Crump mlčel. Náhle počal vzlykat.

"Myslel sem, že je tu voda," šeptal.

Nějaký čas leželi bez hnutí. Slunce jim bralo poslední zbytky sil. Nakonec Minskij zvedl hlavu.

"Raději půjdeme," řekl. "Zdálo se mi, že něco slyším."

"Cos slyšel?!" chtěl vědět Crump.

"Vodu," odvětil Minskij. "Slyšel jsem, jak teče. Na dně strže, přímo před námi."

Crump se zaposlouchal. "Jasný," potvrdil. "Taky ji slyším. Nemejlil ses."

A skutečně - několik yardů odtud, na dně úzké rozsedliny, vyvěrala bystřina, omývající okolní skaliska.

"Můžeme nechat zlato tady," řekl Minskij. "A pak se pro něj vrátit."

S námahou se pokusil zvednout, ale přepadl na tvář. Pak se o totéž pokusil Crump. Dokázal si kleknout, avšak nic víc.

"Vstaň, sluho!" poručil Minskému. "A přines mi vodu!"

"Jdi k čertu!" odbyl jej Minskij. "Přines si ji sám!" Znovu a znovu se pokoušel dostat na nohy.

Crump jej znenadání udeřil. "Vstaň, hlupáku!" zvolal. "A přines vodu, nebo voba chcípnu!"

Minskij neumdlával. Konečně si i on dokázal kleknout. Ale pak ztratil rovnováhu a přepadl naznak.

"Vstávej, mizero!" ječel Crump.

"Nejde to," sténal Minskij.

"Ale de!" vykřikl Crump. "Ležíš jen proto, že čekáš, až umřu, abys získal moje zlato! Ale já ti ukážu! Nikdy ho nedostaneš!"

Otočil se a počal lovit v kabátě, až nahnatal velký zlatý valoun. Naklonil se ke svému kumpánovi, svíraje lesklý kámen v pěsti. Minskij ležel na boku a nevěnoval mu pozornost.

"Nikdy ho nedostaneš!!!" opakoval Crump. "Zato já dostanu tvoje!" Zvedl valoun a udeřil jím Minského do spánku. Ten sebou trhl a pak zůstal ležet bez hnutí.

"Já tě naučím!" zavrčel Crump a udeřil znovu. A pak, propadnuv záchvatu šílené zuřivosti, bil svého druha do hlavy, jako by mu chtěl roztržít lebku na kusy. Nakonec usedl a pohlížel na své krvavé dílo.

"Říkal sem ti, že tě zabiju!" volal se smíchem. "Příště mi snad uvěříš!" Zdálo se, že se pomátl. "Teď mám tvý i můj zlato!" Poklekl a uchopil náklad svého kumpána. Snažil se břemeno dostat na ramena, ale sotva jím pohnul. Znovu a znovu se pokoušel o totéž, leč sil mu kvapem ubývalo. Nakonec vyčerpán klesl vedle obou balíků. Sevřel je roztřesenými prsty a počal tiše vzlykat.

Ve strži si zatím sluneční paprsky pohrávaly s třpytivou hladinou říčky.

"Náš první domov!"

Tarzan hledal stezku, vedoucí z Alemtēja. Nespěchal. Bylo tu ještě něco důležitějšího - chtěl dostat muže, který si přivlastnil jeho jméno a pošpinil je. A pak - bylo třeba sehnat jídlo. Dávno zjistil, že na planině pod horami je málo zvíře. Rozhodl se proto jít dál. On i Chilton musejí jíst!

Bolton-Chilton si ze všeho nejvíc přál dostat se odtud. Ale záhy pochopil, že jeho společník o něčem podobném zatím neuvažuje. Nezbyvá tedy než se o to pokusit sám! Ale k tomu chyběla odvaha.

Byl na Tarzanovi závislý. Zprvu se domníval, že jeho společník je pohodlný, ale nakonec zjistil, že to, co činí, je správné a promyšlené. Syn divočiny jej nejednou upozornil na divokou šelmu. Nejčastěji hrozilo setkání se lvem. Lev se pohybuje zvolna, jakoby líně. Nevnímá čas. Ale díky Tarzanovi Chilton věděl, že když zaútočí, je to zcela jiné zvíře. Cesta za lovem zavedla oba muže hlouběji do hor, ale vyplatila se. Teď měli maso, zeleninu i ovoce. Tarzan rozdělil úlovky na dvě stejné poloviny. Chilton byl zděšen, když viděl, jak jeho společník usedá pod strom a trhá syrové maso zuby jako šelma. A byl zděšen ještě více, když slyšel divoké skřeky, jež se mu při jídle draly z úst. Bezradně prohlížel svůj kus masa, obraceje jej v dlaních.

"Opečte si ho," navrhl Tarzan.

"Nemáme zápalky," namítl Chilton.

"Přineste nějaké dřevo," vyzval jej syn divočiny. "Já rozdělám oheň."

Příští den putovali krajinou bez cíle. Alespoň tak se zdálo Chiltonovi. Ale nebyla to cesta nazdařbůh. Rozhodně ne pro Tarzana. Kdykoli navštívil neznámé končiny, pečlivě je zkoumal, kdyby se sem musel jednou vrátit. Všeho si všímal. Věděl, kde je voda a odkud vane vítr, jaká tu žije zvířata a kde ji najít. Chiltonovi se mohl zdát netečný, ale jen proto, že Angličan nevěděl zhola nic o životě v džungli.

Pokračovali dál k planině, míjejíce strmé štíty, když vtom se Tarzan zastavil a zbystřil pozornost. Chilton učinil totéž a rozhlédl se.

"Je tam bílý muž," ukázal Tarzan před sebe. "Je mrtev."

"Nic nevidím," namítl Chilton.

"Ani já nic nevidím," potvrdil Tarzan a vyrazil směrem, jímž ukazoval.

Chilton byl zmaten. To, že mu vítr vanul přímo do obličeje, pro něho nic neznamenalo. Zdálo se mu, že jeho společník musí být blázen, a byl by se vsadil, že nikde žádný mrtvý muž není.

Vystoupili výš. Na kraji strže spatřili dvě lidská těla.

Bolton-Chilton vytřeštil zrak. "Hrome!" ulevil si. "Jak jste to mohl vědět?"

"To, co se naučíte tady, se na Oxfordu nestuduje," usmál se pán džungle.

"Ať jste se to naučil kdekoli, není to normální," dodal Chilton.

Zastavili se u obou mužů a Tarzan je pečlivě ohledal. "Oba jsou mrtví," řekl. "Zemřeli žízni a vyčerpáním."

"Zlato!" zvolal Bolton-Chilton. "Proboha! Tolik zlata! Podívejte se na tyhle nugety! To nejsou nugety, to jsou hotové cihly! Cihly ryzího zlata!"

"Cena dvou zmařených životů," poznamenal Tarzan. "Ale takový už je civilizovaný člověk. Radši zemře žízni pár kroků od vody, než aby opustil své zlato!"

"Měli se raději Alemtēju vyhnout," mnil Chilton.

"Není škoda, že nežijí," zněla Tarzanova replika.

"Vy jste je znal?" zeptal se Chilton.

Tarzan přikývl. "Znal. Jeden z nich se mě pokusil zabít," a dotkl se nohou Crumpova těla.

Bolton-Chilton se sehnul a potěškal obě břemena. "Docela šťastná náhoda, že?"

Tarzan pokrčil rameny. "Chcete to vzít s sebou?" otázal se.

"A skončit jako tihle dva?" ukázal Chilton na mrtvoly. "Ne, díky. Mám vše, co potřebuji."

"Pojďme tedy," uzavřel Tarzan.

Slunce svítlo Sandře do tváře, dívka však neotvírala oči. Snila o domově. Zdálo se jí, že leží na pohovce v otcově domě. Pak jí ale lůžko připadlo příliš tvrdé a otevřela oči. Nad sebou měla blankytnou oblohu. Rozhlédla se a viděla hory, stromy a potok. Na okamžik nabyla dojmu, že dosud sní. Pohlédla na druhou stranu a spatřila muže, který spal vedle ní. Konečně se rozpomněla a srdce se jí rozbušilo. Jako by ji znenadání někdo unesl z domova do těchto tajemných končin. Ale pohled na muže ji uklidnil. Je lépe být tady s ním, než kdekoli jinde bez něho.

Tiše vstala a sešla k bystřině, aby se napila a omyla ruce a tvář svěží chladnou vodou. Vzpomněla si, jak v noci zaslechla lví řev a měla strach. Byla však natolik unavena, že usnula navzdory nebezpečí, které jí i jejímu společníku hrozilo. Jak by jí asi bylo, kdyby tušila, že lev se uchýlil na druhý břeh říčky a že je za svitu měsíce pozoroval? Odešel teprve k ránu.

Pach lidských bytostí pro něho byl čímsi neznámým. A divoké šelmy se věcem, které neznají, raději vyhnou. Navíc necítil hlad.

Když se dívka vrátila, muž seděl v porostu a díval se na ni. Pozdravili se.

"Spala jsi dobře?" zajímal se muž.

"Ano. Cítím se odpočatá."

"To je dobře. Dnes tu ale ještě zůstaneme, abys nabrala co nejvíce sil."

Rozhlédla se kolem. "Je tu krásně," řekla. "Mohla bych tu žít napořád. Je to poprvé po tolika týdnech, kdy se cítím šťastná."

Celý den odpočívali a rozprávěli. Tolik si toho měli říci! Dívka vyprávěla o svém domově. O matce, kterou ztratila, když byla ještě dítě. O otci, s kterým si vždy rozuměla. Muž si pamatoval jen to, že před dvěma lety se ocitl v pevnosti v Alemteju. O budoucnosti nebylo co povídat. Snad jen, že bude radostnější než minulost.

"První, co uděláme," navrhla dívka, "je, že zjistíme, kdo jsi. Ale jedno už vím teď."

"A to?"

"Vím, že jsi šlechtný muž."

"Unášejí šlechtní muži dívky a odvádějí je do zajetí?" zeptal se.

"To jsi nebyl ty," odpověděla dívka.

"Kéž by tomu tak bylo," řekl. "Co ještě o mně víš?"

"Jsem si jista, že jsi Američan. Znáám jich spoustu ze všech koutů Ameriky. Protahuješ samohlásky, a tak mluví lidé z jihu."

Pohodil hlavou. "Už jsem vzdal jakýkoli pokus si vzpomenout. Někdy mám pocit, že je šílenství chtít oživit minulost. Co když se to podaří a budu toho litovat? Co když jsem zločinec?"

"Nezáleží mi na tom," ujistila jej dívka.

Vzal ji do náručí a políbil.

"Nerad budu opouštět tohle místo," pravil. "Jeho obraz mi zůstane navždy v paměti."

"Mně také," přitakala dívka. "Náš první domov! Ale zítra musíme odtud."

"Zabíjí vás!"

Když se příštího rána Chilton probudil, byl sám. Rozhlédl se, ale po jeho společníku nebylo nikde ani stopy. "Zdá se, že mě ten podivín opustil," usoudil. "Nezdál se takový! Ale proč o tom dál mluvit? Všichni tihle divoši jsou tak trochu blázni! Proč by nemohl jít po svých? Nejsem mu na nic. Musel by se starat o jídlo a pití. A chránit mě, kdybychom se dostali do nesnází. Samotnému mu bude líp. Není nic, co by ho tu mohlo překvapit!"

Znovu se rozhlédl. Přece jen dostal strach.

"Hej, Tarzane! Kde jste?" zavolal. "Není nic příjemného zůstat sám," řekl si poté, co se mu nedostalo odpovědi.

Po chvíli však uslyšel hluk. Otočil se a poznal svého společníka, který přinášel mladého kance a náruč ovoce. Chilton vydechl úlevou, ale o svém strachu pomlčel.

"Měl jste štěstí," pravil, ukazuje na úlovek.

"Myslím, že nejen na lovu," opáčil syn divočiny. "Přemýšlel jsem o těch dvou, které jsme včera našli. Možná by mohli být vodítkem na cestě za mužem, kterého hledám. A tak jsem se vrátil do míst, kudy šli."

"Chcete říci, že jste to stihl?" žasl Chilton.

"Byl jsem dost daleko, ale našel jsem je již dvě hodiny před úsvitem. Sledoval jsem jejich stopu a narazil jsem na stezku, kudy se bílý muž ubíral na západ. Byl bos. V těchto končinách je málo bělochů a kromě mého dvojníka je tu sotva někdo, kdo by chodil bez bot. Stopa je několik dní stará, ale víc nepotřebuji. Teď vím, že ho brzy dostihnu a potrestám. Až se najíme, vrátíme se a půjdeme po jeho stopě."

"Nechcete jej doopravdy zabít, že ne?" lekl se Chilton. "To by bylo chladnokrevné!"

"Proč bych ho neměl zabít?" odpověděl Tarzan otázkou.

"Možná měl ke všemu dobrý důvod," napadlo Chiltona. "Možná vám to vysvětlí."

"Jak může vysvětlit, že si присвоil mé jméno a pak mým přátelům odvedl ženy a děti?" pokračoval pán džungle. "Až ho najdu, náš rozhovor bude krátký. Bude muset říci vše, než nabíjí svůj luk."

"Drahý příteli, to přece nemůžete udělat! To je nelidské!" namítal Chilton. "Civilizovaní lidé tak neuvažují."

"Nemluvíte s takovým," opáčil Tarzan.

"Toho jsem se bál," poznamenal Chilton.

Když dorazili k mrtvým tělům Crumpa a Minského, hodovaly na nich hyeny. Chilton byl zděšen, leč Tarzan prošel kolem bez povšimnutí.

Konečně narazili na stopu, kterou syn divočiny hledal, a odbočili z hlavní cesty. Chiltonovi se nezdálo, že by tudy kdy kdo prošel. Tarzan však kráčet dál, veden neomylnými smysly. Asi po hodině se náhle zastavil a nastražil uši. "Někdo se blíží," řekl. "Půjdu napřed. Můžete jít pomalu za mnou." A na ta slova vyrazil vpřed. "Je to zvláštní člověk," vzdechl Chilton. "Nikoho nevidí, nikoho neslyší. Jak tedy, k čertu, ví, že tu někdo je? Ale určitě má zase pravdu! To je opravdu zvláštní!" Tarzan se tiše a rychle blížil k místu, odkud zvuky vycházely. Zprvu sotva přehlušily šelest listů a bzukot hmyzu. Ale Tarzan věděl, že jde o lidské hlasy. Bylo to podivné, neboť stopa, již sledoval, patřila jedné osobě...

Sandra a nepravý Tarzan scházeli ruku v ruce dolů do údolí. Byli šťastní. Sandře se zdálo, že teď už jejich štěstí nemůže nic zhatit. Překypovala optimismem a nadějí. Bylo to zcela přirozené - po tolika měsících zklamání. Sotva by si nyní připustila jakýkoli problém. Stačilo jí, že je s mužem, jehož miluje. Bylo dobře, že nevěděla, kdo se k nim džunglí blíží a co má v úmyslu!

A pak, zcela nečekaně, stanul před nimi bílý obr.

"Tarzan!!!" zvolala dívka. "Ach, Tarzane, myslela jsem, že jste mrtev!"

Syn divočiny neodpověděl. Jeho šedé oči sledovaly muže, který mu ukradl jméno. Dosud nikdy ho neviděl. Ale bylo mu jasné, že je to on. Prozradil mu to jeho oděv a přítomnost dívky, již unesl. Přistoupil k nim blíž a zastavil se. Shodil zbraně a zvedl zrak.

"Odhoďte luk a šípy!" poručil svému protějšku.

Muž nechápal. "Proč?" zeptal se.

"Přišel jsem vás zabít. Ale chci vám dát šanci."

Muž odhodil zbraně. "Nevím, proč mě chcete zabít," řekl, "ale máte právo se svobodně rozhodnout." Nezdálo se, že má strach.

"Je to proto, že jste mi ukradl jméno a mým přátelům ženy a děti. Buď jste je usmrtil, nebo odvedl do otroctví. Mí přátelé si myslí, že jsem to byl já, a obrátili se proti mně. Proto vás zabiji."

Sandra vkročila mezi oba muže, hledíc Tarzanovi do očí.

"Musíte mě vyslechnout," požádala. "Tohohle muže nesmíte zabít."

Tarzan neskryval překvapení. "Proč?" nechápal. "Nehleď na to, co udělal mně, vás unesl a odvedl do zajetí. Už jen za to zaslouží trest."

"Nerozumíte tomu," opáčila Sandra. "Vyslechněte mě, prosím. Tenhle muž není špatný člověk. Něco se s ním stalo.

Ztratil paměť. Neví, kdo je. Ale já jsem se přesvědčila, že to, co udělal, mu poručil Cristoforo da Gama, král Aletmeja.

Musíte mi věřit!!! Tenhle muž je čestný a dobrý člověk!"

"To je vše?" otázal se syn divočiny ledovým hlasem.

"Ne," odpověděla dívka.

"Co ještě?"

"Miluji ho."

Tarzan se obrátil k provinilci. "Máte k tomu co říci?"

"Slečna Pickerellová má pravdu. Nevím, kdo jsem. Dokud mě nepřesvědčila, měl jsem za to, že jsem vy. Neuvědomoval jsem si, že to, co dělám, je špatné. Ted' se snažím odčinit svou vinu. Chtěl bych dovést slečnu Pickerellovou k jejímu otci. Nemohu vzkřísit ty, kteří mou vinou zemřeli, ani osvobodit ty, které jsem dostal do otroctví, jakkoli bych si to moc přál."

Tarzan hleděl na svého dvojníka a přemýšlel. Pak se sehnul a zvedl své zbraně. Zdálo se, že tomu muži uvěřil.

"Dobrá," řekl. "Pomohu vám dovést slečnu Pickerellovou k jejímu otci. A on rozhodne, co s vámi."

Muž sklonil hlavu. "To mi stačí. Nezáleží mi na ničem jiném, než aby se vrátila v bezpečí."

"Vím, že vše dobře dopadne," obrátila se Sandra na Tarzana. "Ted', když jste s námi."

"Kde je zbytek vašich lidí?" chtěl vědět syn divočiny.

"Pelhama Duttona zabily velké opice," vysvětlovala dívka. "Ostatní jsem již dlouho neviděla."

"Crump a Minskij nežijí," dodal Tarzan. "Viděl jsem jejich těla. Zemřeli vyčerpáním a žízni."

"Jen my jsme zůstali," pravil muž.

"Podívejte!" zvolala náhle Sandra. "Někdo se sem blíží! Kdo je to?"

Rand

Francis Bolton-Chilton se ploužil stezkou, po níž se před ním ubíral Tarzan, nicméně stále si nebyl jist, jde-li správným směrem. Nevyznal se v divočině. Tarzanova stopa byla čitelná jen jemu samotnému či některé z šelem. Nikde kolem nebyla jediná cesta. Jen řídký les, téměř bez porostu.

"Jak si ten divoch představuje, že ho najdu?" mumlal Chilton. "Řekl jen 'Pojďte za mnou' a zmizel, jako by se po něm zem slehla. Je to ten nejpodivnější chlapík, jakého znám. Chodí v bederní roušce, jí syrové maso a vrčí při tom jako lev v zoologické zahradě. Někdy mi šel na nervy, ale člověk se s ním cítí v bezpečí, i když se klidně mohlo stát, že na mě skočí ze stromu a pokouše mě."

Náhle narazil na dva muže a ženu.

"Proboha!!!" zvolal, sotva spatřil toho, kdo si říkal Tarzan. "On má snad dvojníka!"

Ledva Sandra ukázala na příchozího, Tarzan mu vyšel vstříc.

"Je to můj přítel," řekl.

Když Chilton přišel blíž a lépe viděl na nepravého Tarzana, rozběhl se k němu s otevřenou náručí.

"Hrome! To je Rand!" zvolal. "To je skvělé, starý brachu! Myslel jsem, že jsi dva roky po smrti!"

Muž, jehož Chilton nazval Randem, svažtil obočí. Byl zmaten. Pohodil hlavou.

"Musíte se mýlit," odporoval. "Nikdy jsem vás neviděl!"

Chilton svěsil paže. "Cože?" divil se. "Chceš říci, že mě nepoznáváš? Jsem Francis Bolton-Chilton."

Muž zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem to jméno neslyšel," trval na svém.

Sandra se obrátila k Chiltonovi. "Vy ho znáte?" zeptala se dychtivým hlasem.

"Ovšemže ho znám!" potvrdil Chilton. "Jak to, že on mě ne? Tomu nerozumím."

"Něco se mu stalo," vysvětlovala Sandra. "Nepamatuje si víc, než co se událo za poslední dva roky. Řekněte mu, kdo je."

"Je to Colin T. Randolph Jr., Američan ze Západní Virginie."

"Vidíš, měla jsem pravdu," otočila se dívka k Randovi. "Říkala jsem, že jsi Američan z jihu."

"Kdes byl celou dobu?" zajímalo Chiltona.

"V Alemeju," odpověděl Rand. "Jste si jist, že víte, kdo jsem? Nemůžete se mýlit?"

"Absolutně vyloučeno, hochu," ujistil jej Chilton.

Randovi se ulevilo. "Dobře, že alespoň někdo ví, kdo jsem, když to nevím já sám. Snad si časem vzpomenu."

"Víte o něm všechno?" vyzvíдалa dál Sandra.

"Skoro všechno," odpověděl Chilton. "Letěli jsme spolu na rok do Španělska. V takové situaci muži drží při sobě a hodně mluví o domově, rodině a osobním životě. Dokonce si pamatují jména sluhů v jeho domě, ač jsem tam nikdy nebyl."

Také Rand o mně hodně věděl. Než se to stalo."

"Víte tedy, jestli..."

"Jestli?"

"Jestli je ženatý," zeptala se Sandra šeptem.

Bolton-Chilton se usmál a zavrtěl hlavou. "Ne, drahá dámo," řekl. "Pokud se neoženil během posledních dvou let."

"Myslím, že to by věděl," poznamenala Sandra.

"Ano, člověk zpravidla ví, že je ženatý," souhlasil Chilton, nepřestávaje se usmívat.

Tarzan byl zaujatým posluchačem. Byl rád, že dívčina domněnka se potvrdila a že toho muže nezabil. Teď, když se tajemství počalo zvolna odhalovat, měl před sebou poslední úkol. Cítil odpovědnost za to, aby své tři společníky dostal do bezpečí.

"Pojďme," řekl. "Je čas jít."

"A kam?" zeptal se Rand.

"Myslím, že z údolí vede nějaká stezka. Najdu ji."

"Také jsme ji hledali," dodal Rand.

Tarzan vyrazil svižným krokem. Do večera, kdy rozbili tábor, nebylo mnoho času si promluvit. Noc byla chladná.

Rozdělal oheň, sesedli se kolem a opekli maso, které přinesli Tarzan s Chiltonem.

Sandra zahrmla Chiltona přívalem otázek. Všechny se týkaly Randa. Po chvíli přisedla ke svému druhu.

"Rande," oslovila jej. "Ani nevíš, jak je krásné, že máš jméno. Celou dobu, co se známe, jsem tě nemohla oslovit."

"Nepochybovala jsi o tom, že nejsem ani Tarzan, ani Bůh Alemeju," odpověděl tiše Rand.

"Ne," souhlasila. "Teď když vím, kdo jsi, ráda bych o tobě věděla všechno." Pak se obrátila k Chiltonovi. "Povídejte," vyzvala jej. "Jak se sem dostal? Co tomu předcházelo?"

"Rád vám to povím," přikývl Angličan. "Rand a já jsme letěli do Španělska. Cestou zpátky jsme se zastavili v Anglii."

Něco byste o něm měla vědět. Je to vášnivý hráč. Nemám na mysli karty, kostky nebo něco podobného. Rád se sází.

Vsadil se o dvacet dolarů, že jedna dešťová kapka dosáhne konce okenní tabule dříve než druhá. Je ochoten se vsadit s kýmkoli o cokoli. Proto je tady. Proto jsem tu já, a koneckonců i vy."

"A já," dodal Tarzan s úsměvem.

"Nechápu souvislost," přiznala Sandra. "Určitě se nevsadil, že přijede do Afriky a unese mě. Nikdy o mně neslyšel."

"Pokusím se to vysvětlit," pokračoval Chilton. "Musím se ale vrátit o nějaký čas zpátky. Rand často mluvil o Tarzanovi. Byl jím přímo posedlý. Tvrdil, že ho léta studuje a obdivuje, a tak se rozhodl jej napodobit. Vytrvale zkoušel vše, co dokáže Tarzan. Snažil se být silný a mrštný a cvičil se v lukostřelbě. A nakonec se rozhodl odjet do Afriky a žít jako pán džungle. Snažil jsem se ho odradit. Tvrdil jsem mu, že zemře hladu, zůstane-li v Africe týden sám, pokud ho dřív nedostane lev. Nic takového však nepřipustil. Pokládal jsem to vše za žert a neuvažoval jsem o možnosti, že by to doopravdy zkusil. Krátili jsme si tak dlouhou chvíli."

Sám Rand napjatě poslouchal, neboť i pro něho bylo vyprávění jeho přítele něčím novým. Vražil čelo, jako by se snažil alespoň na něco upamatovat.

Sandra mu položila ruku do dlaně. "Nenamáhej se tolik," řekla. "Jednoho dne to přijde samo."

"Byla by to zajímavá historka, kdyby šlo o někoho jiného," opáčil Rand. "Ale já si připadám jako starý blázen!"

"Vůbec ne," vmísil se Chilton. "Jsi všechno, jen ne tohle. Poznal jsem pravého Tarzana a musím říci, žeš nebyl špatný imitátor."

"Pokračujte ve vašem příběhu," požádala Sandra. "Co bylo dál?"

"Když jsme se vrátili do Anglie, seděli jsme jednoho dne v mém oblíbeném klubu a listovali v novinách. Rand náhle objevil článek o jakémsi domorodém chlapci v jižní Africe, kterého unesla smečka paviánů. Vyrosl mezi nimi, chodil po čtyřech, komunikoval v jejich řeči. Rand na článek ukázal a řekl: Jestli to dokázal on, dokáží to taky." Ten hoch byl ale divoch a jiný způsob života neznal. Tvrdil jsem Randovi, že on něco takového dokázat nemůže. Vsadil se se mnou o tisíc liber. Nakonec jsem s ním odletěl do střední Afriky. Domluvili jsme se, že jakmile najdeme vhodné místo k přistání, na měsíc ho opustím. Hodlal se obléci jako Tarzan a vyzbrojit se jeho zbraněmi. Pravidelně po několika dnech jsem měl přeletět nad územím, kde se zdržoval, a on mi měl dát kouřové znamení, jak si vede. Jeden sloupec dýmu znamenal, že je v pořádku, dva, že potřebuje pomoc. Dohodli jsme se, že jestli vydrží měsíc, dostane tisíc liber, ne-li, dostanu je já."

Zpočátku vše probíhalo hladce. Rand se změnil v Tarzana - měl bederní roušku a ozbrojil se lanem, lukem a šípy. Ocitli jsme se nad překrásnou, drsnou krajinou mezi horami. Zdálo se, že nebudeme moci přistát, neboť mraky seděly čím dál níž. Rozhodli jsme se jimi proletět. Pak nastala hrozná bouře a my jsme bloudili sem a tam ve strachu, že narazíme na některý z vrcholů. A pak nám vypověděl motor. Rand mi řekl, ať vyskočím. Nedalo se nic jiného dělat. Pokusit se přistát se rovnalo sebevraždě. A tak jsem poslechl. To bylo naposled, co jsem Randa viděl. Stalo se to před dvěma lety. Seskočil jsem do otevřené krajiny nedaleko domorodé vesnice. Zůstal jsem nějaký čas na místě - čekal jsem, že Rand se snese hned za mnou. Pak jsem se vydal do osady. Byla to vesnice sultána Aliho. Stal jsem se otrokem a pracoval v dole. To je celý příběh."

"A co bylo s tebou? Vzpomínáš si na něco?" obrátila se dívka na Randa.

"To vysvětluje, jak jsem se dostal do Alemeje," poznamenal Rand.

"Říkali, že jsem sestoupil z nebes. Musel jsem tedy vyskočit někde poblíž da Gamovy pevnosti. Ale nic z toho si nepamatuji. Musím věřit Chiltonovým slovům, jakkoli je to vše podivné. Nevím nic o létání."

Bolton-Chilton pokrčil rameny. "Možná nevíš," řekl, "ale byl jsi jedním z nejlepších pilotů, jaké jsem kdy viděl."

"Co se stalo s letadlem?" zajímalo Sandru.

"Muselo havarovat někde poblíž Alemeje," soudil Chilton.

"To bych o tom musel vědět," namítl Rand. "Žádný z Alemejů o ničem podobném nikdy nemluvil."

"Další záhada," dodala Sandra.

Letadlo

Příštího jitra se vydali k planině, aby našli cestu z údolí. Po chvíli dorazili ke zbytkům těl Crumpa a Minského. Padla otázka, co s jejich zlatem. Chilton soudil, že jeho cena je skoro pětasedmdesát tisíc dolarů.

"Štěstí v neštěstí," řekl.

"Myslím, že by tu mělo zůstat pro Gally a Alemeje," mnil Rand.

A tak nechali zlatý poklad na místě a pokračovali dál k náhorní plošině. Cestu, již znali toliko domorodci, nenašli. Nakonec dorazili k pláni, prosté stromů a dlouhé asi míli. Ležela stranou stezek Gallů i Alemejů. Možná že sem dosud nikdy nevšloupala lidská noha.

Tarzan, který vedl karavanu, se náhle zastavil a ukázal před sebe.

"Podívejte!" řekl. "Letadlo!"

Ostatní přiběhli k němu, neskrývajíce vzrušení.

"Máme štěstí!" zvolala Sandra. "Dostaneme se odtud!"

"Hromě!" ulevil si Chilton. "To není možné! Ale ať visím, jestli tohle není Randovo letadlo! Poznávám ho na první pohled!"

"Ale tohle letadlo nikdy nehavarovalo!" namítla Sandra.

"Pojďme blíž a prohlédněme ho," navrhl Angličan. "Bylo by skvělé odtud odletět, že?"

"Nemáme valnou naději," podotkla Sandra. "Pokud tu stálo dva roky, sotva bude schopno provozu."

"Nebude mu nic," mnil Chilton. "Je celé z oceli."

Za necelou hodinu sešli dolů a zamířili ke stroji.

"Je to Randovo letadlo," prohlásil Chilton. "A vypadá dobře."

Když přišli k letounu, jeho slova se potvrdila. Pneumatikám chyběl vzduch, ale jinak byl stroj v naprostém pořádku.

"Rand musel přistát," soudila Sandra. "Prostě to zapomněl."

"Nemyslím, že bych přistál," nesouhlasil pilot. "Všichni Alemejové říkali, že jsem sestoupil z nebe. To znamená sám."

"Přistálo samo," shrnul Chilton. "Je to velmi neobvyklé, ale ne nemožné. Četl jsem před několika roky o armádních pilotech v Kalifornii, kteří vyskočili a jejich letadlo přesto dokonale přistálo."

Colin T. Randolph Jr. obcházel kolem svého letounu, prohlížíje ho ze všech stran. Oči mu zářily dychtivostí. Pak se vyhoupl na křídlo a skočil do kabiny. Ostatní jej vzápětí následovali. Usedl na sedadlo pilota a vyzkoušel palubní desku. Pak uchopil řídicí páku a stiskl ji tak pevně, až mu zbělely prsty. Náhle uvolnil sevření a obrátil se k ostatním se slzami v očích.

"Ach, Sandro! Už vím! Vzpomínám si na všechno!" zvolal.

Přimkla se k němu blíže, leč nebyla schopna slova.

"Říkal jsem to," dodal Chilton. "Není to skvělé? Potřeboval jsi něco, co by ti vrátilo paměť. Něco, cos měl velmi rád. A ty jsi miloval své letadlo!"

"Už vím, jak to bylo," pokračoval Rand. "Zůstal jsem v letadle pár minut poté, co jsi vyskočil. Pak jsem udělal totéž."

Padal jsem na nádvoří alemejské pevnosti. Vidím to přímo před sebou - hrad uprostřed divočiny a malého snědého človíčka se zlatým krysou a helmou, jak na mě užasle zírá. Než jsem dopadl, narazil jsem na hradbu. Udeřil jsem se do hlavy a ztratil paměť."

"Myslíš, že poletíš?" zeptala se Sandra.

"Jestli ne, přinutím ho," usmál se Rand.

Zatímco ostatní hustili pneumatiky, Rand rozebral karburátor a provedl nezbytné opravy. Zbývalo stroj promazat. Za necelé dvě hodiny již všichni seděli v kabině, tajíce dech, neboť Rand se chystal ke startu. Ozval se hřmot vrtule a sykot výfuku.

"Bojím se o pneumatiky," přiznal pilot. "Možná byste měli raději vystoupit a nechat mě to zkusit samotného."

"Ne," opáčila Sandra. "Zůstanu."

Ani Tarzan, ani Chilton nevystoupili.

Rand obrátil letoun proti větru.

"Pokud se chcete vrátit pro zlato," upozornil Tarzan, "máte možnost. Nedaleko místa, kde zemřeli Crump a Minskij, lze

přistát."

"Já rozhodně ne," reagoval Chilton. "Mám, co potřebuji. Stejně jako Rand. A myslím, že ani dcera Timothyho Pickeralla ho nemá zapotřebí. Ale co vy, Tarzane?"

Tarzan se usmál. "Co bych dělal se zlatem?" zeptal se.

Rand vedl letadlo přes planinu, zvyšuje rychlost. Konečně se stroj odlepil od země. Motor spokojeně předl.

Pneumatiky vydržely.

"Díky Bohu," zašeptala Sandra, sotva se letoun ladně vznesl do výšky. "Díky Bohu za všechno."